HAYATI SIR

CERN KABALA DECCAL ve MEHDİ 9

(Cennet Sırrı)

kayıkkitap

CERN KABALA DECCAL VE MEHDİ 9

Hayati Sır

CERN
KABALA
DECCAL
VE
MEHDİ

(Cennet sözü)

hayykitap

Hayykitap - 106
Gizli Hazinenin Keşfi - 9

Hayati Sır
CERN
KABALA
DECCAL
VE
MEHDİ
(Cennet sözü)

Kapak: Latif Çetinkaya
Sayfa Tasarımı: Turgut Kasay

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2010

Hayykitap
Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sok.
No:36 Akatlar Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com

Bu kitabın telif hakları Hayykitap'a aittir.
Yayınevinden ve yazardan yazılı izin alınmadan
kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

hayykitap

Bismillâhirrahmânirrahîm.
“Onur ve yücelik isteyen bilsin ki, onur ve yüceliğin tümü Allah’adır.
Temiz ve güzel kelime O’na yükselir; hayra ve barışa yönelik
amel de o kelimeyi yüceltir. Kötülükleri kuranlara/kötülükleri
tuzak yapanlara gelince, onlar için şiddetli bir azap vardır.
Ve böylelerinin tuzağı tarumar olur.”
Fâtır 10

...“Ey Rabbimiz! Unutur yahut hata edersek bizi hesaba çekme.
Ey Rabbimiz! Bize, bizden öncekilere yüklediğin gibi ağır yük yükleme.
Ey Rabbimiz! Bize, güç yetiremeyeceğimiz şeyleri de yükleme.
Affet bizi, bağışla bizi, acı bize. Sen bizim Mevlâ’mızsın.
Gerçeği örten nankörler/inkârcılar topluluğuna karşı yardım et bize!”
Bakara 286

Hayati Sır kimdir?

‘Kalb’i okuyabilenler anladılar ‘Hayati Sır’ın kim olduğunu... Ve hepimizin kalbinde saklı ‘bir’ hayati sır olduğunu...

Zaman iyice hızlandı çünkü... ‘Kalb’e tutunmaya mecburuz artık! Allah’ın ipine... Yoksa savruluruz karanlığın içine... Kötülüğe, günaha ve zulme...

‘İnsan’ kalabilmek için ‘oku’maya gayret etmeliyiz hepimiz ‘kalb’imizde taşıdığımız emaneti... O zaman ‘bir’ Cennet zamanıdır işte!

Şeytanı kendi hızına mahkûm edip, ‘kalb’i koruyabiliriz ondan...

‘CERN, kabala, deccal’ üçlüsü her yönüyle çok tehlikeli! Ve ‘Mehdi’! Mehdi’nin secde kardeşleri... İşte ‘kalb’i okuyarak anlayabiliriz ancak kendimizin de ‘bir’ hidayet üzerine olup olmadığını...

Çünkü bir insan zamanı yok artık! Şeytan kuşatıyor hepimizi... Ya Cenab-ı Allah’a kul olacağız ya da şeytanın kölesi! Şeytan ‘kalb’imizin kapısında! Fazla zaman yok işte! Gelin şeytana kapalı tutun siz de ‘kalb’inizin kapılarını... Ama bunun için önce kalbinizdeki ‘hayati sır’rın aynasına bir bakın bakalım! Ve o sır perdesini aralayıp anlayın artık kim Mehdi, kim deccal!

Bir deccaliyet zamanını başlatmak amacıyla uygulamaya konulan CERN projesi ve mistik kabala ne anlama gelmektedir aslında!

Ve ‘kalb’in koruyucusu ‘Mehdi’!

‘Oku’yabilmeniz için bu kitabı, kim Mehdi, kim deccal sorusunun cevabını kalbinizde bulmuş olmalısınız!

Sonrası çok kolay nasıl olsa...

Allah’a teslim olmuş halis kullara kim ne yapabilir ki!

Hayati sır nedir?

‘Hayati Sır’rı bilemedik! Hakikati arama çabalarımız sonuçsuz kaldı! Tek ‘bir’ okur bulamadık! ‘Bir’ okur!

Sandık ki saf tutup öyle arayacağız hakikati... Saf saf dizileceğiz şeytanın kötülüklerini durdurmak için... ‘Bir’ olacağız... Ve secdelere kapanacağız gözyaşları içinde...

Dua edeceğiz! Zaman bizim üzerimizden akacak... Eşyanın karanlığına düşmeyeceğiz hiç! Ve Cennet görünecek...

Tek ‘bir’ okur bulduk oysa! Ama ‘bir’ vücut bulamadık!

Tek ‘bir’ yazan gibi tek ‘bir’ ‘oku’yan! Evet, yüzlerce okur ama tek ‘bir’ okuyan...

Cenab-ı Allah razı olsun sizlerden... İlk ‘hayati sır’rı ‘oku’ma çabası gösteren herkesten... ‘İyi’ ki varsın ey okuyucu! Sen olmasaydın kelimelerin aşkını ‘kalem’ yaşayamazdı! Kalemin yaşaması ve korunması için tek ‘bir’ okura ihtiyacı vardı... O da bulundu Elhamdülillah... ‘Hayati sır’rın da artık tek ‘bir’ okuru var!

O zaman ‘kalem’ yazdı işte! İkinci ‘hayati sır’ neydi?

‘CERN, kabala, deccal ve Mehdi’! Bugünü anlamak için ‘iyi’ okunmalı bu ikinci ‘hayati sır’! Yoksa ‘bir’ gelecek olmayacak! Çok geç olacak hepimiz için...

Sahi ilk ‘hayati sır’ neydi? Hani önce tek ‘bir’ okur bile bulamayan hayati sır! Ama sonra da bulduğunu ifade ettiğimiz hayati sır!

Ve Allah’a şükrettiğimiz bu tek ‘bir’ okur için!

Bir çelişki gibi görünse de bu varlık ve yokluk teması, Hayati Sır kimdi hakikatte! Neydi ve ne değildi! Bu iki anlam birbirine karıştığı için mi giriş metni de böylesine karıştı? Evet, kitap ve yazan ‘bir’‘bir’ine karıştı!

Kitabı yazan biri mi var, yoksa kitap ‘bir’ yazan mı?

Tek ‘bir’ okur ve tek ‘bir’ yazan!

Elhamdülillah... Varlık ve yokluk ‘bir’lendi artık!

Cennet’e ‘eş’ bir insan!

Sessizliği kaybetmemek için uzun bir zaman konuşmamaya yemin etti... Sustu, ağzı kapandıkça görebildi ki kalbi ona açılıyordu... Güzel ‘söz’ler işitti... Cenab-ı Hakk’a verdiğin ilk sözü hatırla dedi ‘kalb’... O sessizliğin içinde duyduğun ilk ses O’nun sesiydi... Ve ‘ben’ cevap verdim Allah’a... O ilk çağrıya... Allah’ım biz seni Rabbimiz bildik... Her ‘şey’den önce seni bildik...

Ve bir daha da ‘hiç’ unutmadık...

Hiç!

‘Kalb’i her zaman evimiz bildik artık!

Ne zaman dışımızı kaybetsek, dışımızda anlamlı tek ‘bir’ söz duyamazsak hemen ‘kalb’imize koştuk, Cenab-ı Allah’a verdiğimiz o ilk ‘söz’ü yeniden duyabilmek için...

Rabbini bilen, kendini de bilebilirdi çünkü!

Ve kâinatı anlayabilirdi... Yaratılmasının asıl gayesine erişebilirdi...

‘Bir’ olurdu!

Şimdiki dünya, dış dünya, Allah’ın ‘bir’liğine karşı mı yapılanıyor? Bugün bir şeytan eli mi var her işin arkasında? Cennet’e ‘eş’ dünyamız, Cehennem’e ‘eş’ hale mi getirilmeye çalışılıyor?

Ama asıl önemli olan ise yeryüzüne halife yapılmış ‘insan’, şeytana mı ‘eş’ yapılmak isteniyor?

Şeytanın eşi ‘bir’ insan olabilir mi? Cehennem’in yakıtı, ateşin dostu!

Ey insan! Cennet bahçeleri için yaratılmış insan... ‘Kalb’e dön yeniden... Kalbin sessizliği içine çekil... O sessizliğin içinde Cenab-ı Hakk’a verdiğin o ‘eşsiz’ sözü hatırla... Bak o zaman işte kendine! Kim olduğunu hatırla...

Sahi kimsin sen! Ey insan!

Kalbin bahçelerinde kaybediyorum ‘dünya’ kimliğimi... Uzay çok sessiz şimdi! Konuşan ‘hiç’ kimse yok! Tek bir ses yayılıyor her yana... Kur’an-ı Kerim sesi... Ve nur pırıltıları içinde hiç dinmek bilmeyen gözyaşı yağmuru!

İyi ki teslim olmuşuz biz daha o ilk anda Cenab-ı Allah’a...

Ve o ilk andan bu yana tüm uğraşmalarına rağmen tek bir kuşku bile sokamadı bizim kalbimize şeytan...

Her an, her geçen an bu dünyada, biz, Cenab-ı Allah’a verdiğimiz ‘söz’ü hiç unutmadık... Kalbimizin kapılarını şeytana hep kapalı tuttuk...

Şeytan bizimle yükselemeyecek bir daha inşaallah göklere...

Kâinatın sessizliğini bozamayacak...

‘İnsan’ın Cenab-ı Allah’a verdiği o sözle, kalbi arasına giremeyecek...

Uzayın sessizliğinde her daim Kur’an-ı Kerim sesi duyulmaya devam edecek...

Nur pırıltıları içinde gözyaşı yağmuru altında her daim şükredebileceğiz Allah’a...

Bizi, kalbimizi, Cennet’e ‘eş’ ‘bir’ birlik içinde tuttuğu için hep!

Vesselam...

Şeytanın teknolojisine karşı aşkın kalemi!

Sözü ‘bir’lemek için her an ‘bir’ an gibi yaşanmalı... Cenab-ı Hakk’ın huzurunda... O tek ‘bir’ anın içinde... Hiçbir ‘şey’i almadan araya... Tek ‘bir’ gibi!

Ne kadar farklı olursa olsun tüm hayatların tek ‘bir’ sahibi var çünkü...

Sahibi olmayan tek bir ‘şey’ bile yok ki bu hayatta!

Ne varsa O’nun için var!

O tek ‘bir’ zamanın içinde!

Ey kalbim! Zamanın saati! Sen durduğun an, o sonsuz anın içine düşeriz biz de!

Ne kadar ‘kalb’ varsa aslında o kadar da an var! O anların sayısı tek ‘bir’ an işte! Kâinattaki tüm anların sayısı tek ‘bir’ an kadar! Ne ‘bir’ eksik, ne ‘bir’ fazla... O kadar insan, o kadar an... Ve hepsi tek ‘bir’ anın içinde...

O tek ‘bir’ sözle!

Aşk! İlahi aşk!

İç içe ‘kalb’ler ve onları, hepsini içine alan tek ‘bir’ kalb! Kalbin zamanı! ‘Söz’ün yurdu! Gövdelerimizin kadim evi!

Ve secde! İşte secdenin sırrı! O sonsuz anın içine ölmeden önce açılmak için!

Secdede gövdeyi unutur kalb... Cennet’teki gibi olur... İlahi aşkın içinde kaybolur... Aşkın kendi olur!

‘Aşk’ derler ona Cennet’te... Ey aşk!

Ne güzel ‘bir’ ismin var!

Senin isminle kavuşur ‘bir’‘bir’ine ‘insan’... Aşkla! Ve o ‘bir’ insan, ‘bir’‘bir’ine kavuşunca, sana koşarlar aşkla! Aşkla ‘bir’ olur kâinat o ‘bir’‘bir’ine koşan insanlarla...

‘Bir’ aşk!

Ah ne güzeldir ‘bir’ aşkın içinde kaybolmak! ‘İnsan’ olduğunu unutmak!

Aşkın da ‘bir’ vücudu var mıdır diye sorar her çocuk? Çünkü tüm çocuklar da tek ‘bir’ vücudun içinde yaşıyorlarmış gibi hissederler kendilerini!

Çocukların vücudu tek ‘bir’dir hakikatte! Onlar büyüdükçe ayrılırlar bu hakikatten! Şeytan, çocuklara hiçbir şey yapamaz! Onlar ‘bir’ melek kadar yakındırlar hakikate! Ve belki de Cennet’ten daha indirilmemişlerdir yeryüzüne!

Ey hakikat! Şeytanın korkulu rüyası! Hiç durmadan çalışıp çabalayıp üstünü örtmeye çalıştığı sahici tek gerçek! Aslolan hayat! Aşkın vücudu! Tek ‘bir’ ‘kalb’ ve tek ‘bir’ söz!

Ey kalem! Ey!

Yaz işte şimdi!

‘Hakikat’in kalemi kim!

Bu çağın müçtehidi!

Kim o Allah’ın sevgili kulu...

İnsanı, şeytanın teknolojik örtüsünden kurtarıp, yeniden ‘bir’‘bir’ine kavuşturacak olan kalem! Aşkın kalemi!

Bu teknolojik çağın hızında bile hâlâ kâğıtların üzerine, ağaçların, insanların, kâinatın birliği için yazmaya çabalayan belki son ‘kalem’!

Evet, Cennet’te insana emanet edilen kelimelerin sığındıkları son kale!

Bu kale de düşmemeli!

Dua buyurun lütfen!

Şeytanın başı tek ‘bir’ besmele ile kesilecektir!

Hazırlıklı olmalıyız! Kapıların açıldığını anladık artık! Yanardağ patlamaları! Yeraltının yeryüzüne çıkmaya başlaması... Depremler, uçak kazaları... Ve ateşi yeryüzünün her yönüne yayma çabaları... Sinema filmleri, televizyon dizileri, bilgisayar oyunları ile eşikaltı bir hazırlık yapıldı çok önceden bugünler için... İlk hedef 2012’ydi! Ya sonrası!

Ve secde kardeşleri... Bekliyoruz hep birlikte... Ama birbirimizden habersiziz hâlâ... O gün gelince çıkabileceğiz inşaallah ‘kalb’lerimizden dışarı... ‘Bir’ Mehdi kardeşliği!

Şimdi, sana diyoruz ki ey şeytan kumaşı! Nanoteknolojik zerre! Zamanı ne kadar hızlandırırsan hızlandır, bizim için fark etmez artık! İster yeryüzünde, istersen de yerin altında seninle karşı karşıya gelmeye hazırız... Yeter ki o gün gelinceye kadar Cenab-ı Allah’ın ipini bırakmış olmayalım ellerimizden... O ip sayesinde en derinine inebiliriz karanlığın... Luz’a, Zion’a, Agarta’ya kadar! Ve yine o ip sayesinde çıkarız hiç merak etme yerin altından yeryüzüne... Sonra da göklere...

Ve sen, şeytanın ateşten ipine sarılmış sanrılı insan! Seni de kuşatacak eninde sonunda bu felaketler zinciri! Şeytanın ateşinin içinde kavrulmaktan kurtaramayacaksın kendini... Önce seni yakacak o... Şeytana her yaklaştığında daha fazla yanacaksın... Ve sonunda ona benzeyeceksin...

Ateşin kendi olacaksın!

Ateş‘ten’ bir dünya! Ateşten bir vücudun olacak senin de... Ve gözlerin! Gözlerin kör olacak ateşe bakmaktan... Şeytanın dışında hiç kimseyi göremeyeceksin artık... Ateşler içinde bir dünya ve hiçbir ‘canlı’ yok! Ne bir ağaç, ne bir çiçek, ne bir kuş, ne de bir çocuk...

Ateşten bir tabiat... Her ‘şey’ ateş içinde... Bir bakış, bir temas, bir arzu yok! Ey en Sevgili! Oysa yıllarca öncesinden en hayırlı olanı ve en güzeli öğrettin bizlere... Cenab-ı Hakk’ın en sevgili kulu olarak bize tebliğ ettin en selim olanı... Barışı, esenliği, ‘İslam’ı...

Nasıl geldik bu günlere, nasıl! Tüm dünyayı versek de ona, doymaz şeytanın iştahı! Onun istediği yeryüzü halifesi ‘insan’... O tek ‘bir’ insan!

İyice anlıyor muyuz bunu? O ilk ana yeniden dönmek istiyor iblis! Azgın iblis... En çok kendisinin sevilmesini isteyen haris iblis... Ateşin hızı! İnsanın tüm melekelerinin sinsi düşmanı... Ama ‘insan’ın nuru karşısında her zaman aciz bırakılmış şeytan... Ve o nuru hissedince de zincirlere dolanan düşkünleşmiş asilzade!

Şeytanın hızını kesen ‘demir’! Ve demirkazık yıldızı!

Ey! Ey! Ey!

Zülkarneyn! Yecüc-mecüc! Gog-magog!

CERN!

Ve Kehf!

Haydi bakalım! Mağara arkadaşlarım! Uyanma zamanınız geldi artık sizlerin de! Çıkın ‘kalb’lerinizden dışarı...

Dünyanın ışığını kesmek istiyor bu CERN cüceleri... Yeraltını yeryüzüne çıkarmak telaşındalar... Altın ve kanla! Felsefe taşı ve kabala!

Yine ‘ölümsüzlük’ arzusu! O ilk günahtan bu yana hep o aynı sınır tanımaz istek...

İnsan ve şeytan!

Ve şeytanın hızı! Kanın ateşi! Altının kanı! Yerin altı! Ve tüylü yılanın boynuzlu başı!

Ey kundalini tantra!

Hazla kudurttuğu insanları kendine köle yapabilmiş erginlenmiş yılan!

‘İnsan’ düşmanı...

İnsan neslini sona erdirmek isteyen kabalist şeytan...

İktidarının sonuna yaklaştın iyice...

Kibrinin azgın ateşiyle, her an daha da azdırarak kendini yolun sonuna kadar geldin işte...

‘Ölümsüzlük’ derken, tek ‘bir’ besmele ile kesilecek başın!

Ve o anda işte bir balon gibi sönecek tüm ihtişamın...

Dünyayı kurtaracağız inşaallah senin kanlı zulmünden...

Biz! Secde kardeşleri! Hâlâ birbirinden habersiz olarak dünyanın farklı meskûn köşelerinde, Kur’an’ın ışığından hiç ayrılmadan yaşamaya gayret eden dünya yoksunu secde kardeşleri...

Tek ‘bir’ sözle bir araya geleceğiz hepimiz...

Ve tek ‘bir’ besmele ile keseceğiz senin kan-altından başını!

Sen de yeniden doğru yola geleceksin belki böylece!

Sınırlarını bileceksin artık!

Azgınlığını bırakıp, secde edeceksin Cenab-ı Allah’ın yeryüzü halifesi ‘insan’a...

O ‘insan’ için bile son ‘bir’ tövbe zamanıdır şimdi... Bu dünya hayatı için!

Ve sonra Cennet’in kapıları ardına kadar açılacaktır inşaallah ona...

CERN, yecüc-mecüc, Zülkarneyn ve isis!

Geldin mi gecenin kapısına şimdi? İçeri girecek misin? Ya sabaha açılacak bu kapı ya da karanlığın en dibine... Zifiri karanlık... Hiçbir ışık beklentisi yok orada... Yüzüne yapışıyor dokunduğun her şey... Ve ıslak küf kokuyor vücudu! Karanlığın vücudu! Kelimeleri ise kendinden bile karanlık... Ve ağır... Buz kesiyor sana ulaşana dek!

Şimdi, ne yapabiliriz! Bir vampir gibi yaşayabilir miyiz bu soğuk karanlığın içinde? Bir tek kanın ısısı ile yetinebilir miyiz?

Kan için yaşayan bir insan! Kan temini onun tek amacı... Ve geceler boyu münafık insanları kendine köle yapabilmiş kanın dik başlı hünerleri...

Bu hayat tercih edilebilir mi hiç? Tabiatın ışığı bırakılıp, yerin altına, bu buz gibi karanlığa girilir mi? Kâbus gibi bir ‘ölümsüzlük’ uğruna ‘insan’ kendi ışığından vazgeçebilir mi?

Altının sihiri ile kan birleşince, insan bir cin gibi görünmez olunca, CERN’in kapıları ardına kadar açılır size... Ve artık istediğiniz zaman gelip o ateşten ekranların içinden görünebilirsiniz! Yüzlerce yıldır bir fırsat bulabilseydiniz eğer, onu geri çağırmak için yapmaya çalıştığınız o ihtişamlı tapınağa bile ihtiyacınız kalmaz artık! Her ateşten ekran bir kutsallar kutsalı odası gibi altınla kaplanmıştır şimdi! İnsanın kanıyla!

Ey görünen ve görünmeyenleriyle birlikte CERN’de çalışan tüm mahlûkat! ‘İnsan’ın yapısına uygun bir ahenk birliği içinde yaratılmış bu dünyanın hızıyla oynamayın... Yeryüzü halifesi ‘insan’dır... Bunu ne yaparsanız yapın değiştiremezsiniz! Siz bir sinek bile yaratamazsınız... Kendinize gelin! Sınırlarınızı zorlamayın... Bizim de sabrımızı taşırmayın...

Ey secde kardeşleri, ‘bir’ insanın dua zinciri! Saflarınızı daha sıklaştırın... Yoksa şeytan zincirlerinden kurtarılacak... Yecüc ve mecüc her tepeden dalga dalga üzerimize yayılacaklar...

Dünya ateşler içinde kalacak... Çocuklar bu dumansız ateşle kavrulacaklar...

Şimdi ‘bir’lik zamanı... CERN’de yapılan deneylerle, dünyamızı koruyan Zülkarneyn seddi yıkılmak isteniyor... Yardımınız gerekli... Lütfen dua buyurun hepiniz... Ve vücudunuzdaki demiri yoğunlaştırın... Saflarımızı sıkılaştırmak için demire çok ihtiyacımız var! Cinin, dumansız ateşinin yolunu ancak böyle kesebileceğiz belki! CERN ile açılan kapıyı vücutlarımızdaki demirle ve dualarımızla kapatabileceğiz...

Ey şeytan! Yeni bir isim altında yeniden görünmeye hazırlanıyorsun şimdi! Bu deneyler senin PR çalışmaların... Dünyaya bir kurtarıcı gibi dönmek asıl hedefin...

Bekliyoruz biz de! Geleceğin varsa ‘bir’ göreceğin de olacak elbette!

Bunca karanlığın içinde bile olsa sabaha açılan o kapının önünde saf tutmuş bekliyoruz seni...

Tek ‘bir’ ışık bile sona erdirecek senin bu tehlikeli oyununu nasıl olsa...

Kibrine bu kadar güveniyorsan açıkla artık gerçek niyetini...

Ve göster bize ‘isis’in yüzünü!

Tek ‘bir’ insan zamanı içine tüm kâinat sığar mı?

Kâinatı anlamak için hayatının hızını korumalısın... İlk yaratılış anının hızını hiç kaybetmemelisin... Mümbit bir dünya bahçesi ve insan... Bakir bir tabiat, huzur dolu bir kalb ve ellerinin ayaklarının sessizliği... Kâinatın ahenk birliği içindesin... ‘Kelimeler’in masumiyetleri bozulmamış daha... Aşkla koşuyorlar insana bir söz olabilmek için... Her insan daimi olarak Cenab-ı Allah’ın huzurunda olduğunu hiç unutmadan yaşıyor... Utangaç, sevgi dolu ve takva sahibi...

Zaman bile bu uyumu bozmamak için usulca akıyor üzerimizden... İtina ile kokluyoruz çiçekleri... Dev ağaçlara annemiz ve babamıza olduğu kadar yakın hissediyoruz kendimizi... Sığınıyoruz gölgeliklerine, o sıcak yaz günlerinde... Önce güzel sohbetler yapıyoruz onlarla... Sonra da uykuya bırakıyoruz kuş cıvıltıları içinde gövdelerimizi, o anne sıcaklığındaki şefkatli kucaklarına...

Ey ‘sükûnete ermiş benlik’! İnsan bu huzuru terk edip de neden şeytana uyar! Her an daha hızlanacak bir hayatın hırçın kollarına kendini bırakıp, Cehennem’e doğru nasıl sürüklenir...

Ey insanlar! Cennet huzurundan vazgeçip şeytanın ateşli mizacını yeğleyenler... Ey karmaşa çıkarmayı seven hız bağımlıları! Ne pahasına olursa olsun, hiç durmadan tüketip eğlenmek uğruna, birbirlerine her türlü adaletsizliği yapabilen, şeytanın iktidarı için kendi insanlıklarını bile bir kenara itebilmiş günah tacirleri! Şeytana kölelik için yeryüzü halifeliğini kaybetmeyi göze alabilmiş en seçkin insanlar güruhu! Azgın iştahlarına bir türlü gem vuramamaları yüzünden için için yanan ateş halkı! Değer miydi hiç bu dumansız ateşte yanmak uğruna, Cennet bahçelerindeki o huzurlu hayatı kaybetmeye?

Hayatı hızlandırmaya! Her an şeytana daha çok yaklaşmaya! Ve kendimizi bu hızın içinde kaybedip, bir sabah şeytanla iç içe

uyanmaya!

Değer miydi sahi?

İnsanın fıtrat hızı kâinatın çok özel bir sırrıdır! O hız sebebiyle halife tayin edilmiştir belki de yeryüzüne... Kâinatın o eşsiz ahengi içinde ‘bir’ insan!

Tüm zerreler, hep o aynı anın içinde ‘bir’ zikirle dönerler ve iman ederler Allah’a...

Kâinatın hızı ‘insan’ın da hızıdır aslında... ‘Bir’liğin hızı!

‘Şeytan’ da kendi sınırlarında kalabilseydi böyle lanete uğramazdı belki de!

Ey ‘insan’, kendi sınırlarını bil sen de!

Gel senin için yaratılmış Cennet bahçesini kaybetme!

Ateş halkından olma!

Hızını ‘bir’le, hakikati kavra ve iman et!

Allah’ın ‘bir’ kulu ol!

Benliğini huzura kavuştur...

Ve kâinatın ahenk ‘bir’liğini seyret!

Kendin ol!

CERN, kabala, deccal ve Mehdi!

Eşyanın hakikatini bilmeden, ‘yaratılış’ anlaşılabilir mi? Ve hız! Şeytan neden ‘insan’a secde etmedi, edemedi ve edebilseydi eğer dünya bugün nasıl bir yer olurdu ya da bir dünya olur muydu?

Hızı artırmak için yapılan deneyler! İnsanın yaratılışını bozma çabaları! Neyi anlamak istiyor şeytan! İnsan zaten biliyor hangi amaçla yaratıldığını... Neden bir cinin değil de insanın yeryüzüne halife yapıldığını...

Cinlerin dünyasına bir kapı mı açılsın isteniyor şimdi? Onların hızına yetişebilmek için neden çabalasın insan! İnsanın bilmediği, cinlerin bildiği tek bir hakikat bile yok ki bu dünyada! Neyin hızı bu o zaman! Ve o ‘zaman’ artık bir dünya zamanı değil ki!

Bir ‘insan’ zamanı nedir? Ve bir ‘cin’ zamanı! Bu zamanlar arasındaki ‘hız’ farklılıklarından aslında ne amaçlanmaktadır? E=mc2 ile bu gizli gerçeği açıklamaya mı çalıştı yoksa yıllar öncesinden Einstein? Kabalist bir haham!

Cinlerin zamanından bize ne! Onların yeniden göklere yükselme çabalarından! Boynuzlu kundalini yılanını, onların kendi ifadesiyle ‘ateşin ruhu’nu bir omurga üzerinden, ‘malkut’tan ‘kether’e, sefirotları birer birer geçerek, kendiyle her an daha da hızlanarak, bir şeytan hızıyla, yerin altından göklere doğru bir kapı açmaya çalışarak, yapılan bu deneylerle aslında neyi amaçlamaktadır bu kabalist hahamlar! Ve bunu da insanın ‘yaratılışı’ anlama çabası gibi göstermelerinin arkasında başka hangi sebepler olabilir?

Külliyen yalan bu! Eşyanın hakikatini bilmek için bizlerin, bedenlerimizin, cinler kadar hızlı hareket etmesine ihtiyacımız yok ki! ‘İnsan’ cinler olmadan da gerçekleştirebilir ‘bir’ zaman yolculuğunu! Ve belki de anlayabilir o zaman ‘eşyanın hakikati’ni!

İşte secde! Ve Sidretül Münteha... Meleklerin bile bilmediği sır! Bir tek yeryüzü halifesi ‘insan’a açılmıştır... Ama tek bir şartla! Aklın

kalbe teslimiyeti ve tekbir! Kalb, vücudun tüm hücreleri ile birlenip ancak böyle hazırlanabilir bu yolculuğa... Ve imanın nuru içinde kalan ruh, trilyonlarca hücrenin zikriyle birlikte yapar bu yolculuğunu... Dağılmadan, parçalanmadan, ‘bir’lik içinde döner sonra da yeniden dünyaya... Cenab-ı Hakk’ın sevgili ‘bir’ kulu olarak tüm ‘meleke’leriyle birlikte!

Bu yolculuğa artık her istendiği ‘zaman’ çıkabilir yeryüzü halifesi ‘insan’! ‘Eşyanın hakikati’ni bilebilir... Ve dünyada olan her ‘şey’i kalb gözüyle görebilir! ‘İnsan’ bu rüyayı gerçekleştirmek gayesiyle, Cenab-ı Allah’ın sevgili kulu olarak yaratılmıştır... Ve bu rüyayı engellemek isteyenlere de dünyanın kapıları belki bu yüzden kapatılmıştır... Şimdi bu kapıları açmak isteyenlerin niyetini daha iyi anlayabiliriz! Onlar yüzlerce yıldır bu hızda akan bir zaman için hazırlanıyorlar... Şeytanın zamanı! Şeytanın, insanın vücudunu elinden alıp, dünyada vücut bulabilmesi! Yerin altından şeytanın, yeniden göklere yükselebilmesi...

‘Adam kadmon’un bütün ihtişamıyla yeniden ayağa kalkması! İşte bu kabalist amaç uğruna kurulmuştur CERN! Kutsallar kutsalı için! Ve bu da gizli saklı değildir zaten... ‘Kalb gözü’ açık olanlar bilirler bu gerçeği... Ve beklerler o zamanı! Şeytanın, kibrinden azıp, her şeyin sadece kendi bilimiyle açıklanabileceğini iddia edeceği o seküler zaman gelince görünebileceğini! Ve ‘Mehdi’yi!

Cenab-ı Hakk’ın o sevgili kullarının, secde kardeşlerinin de artık ‘kalb’lerinden dışarı çıkacakları o ilahi zamanın iyice yaklaştığını!

Ey kalem, yaz işte şimdi!

Yaz hakikati!

Kim deccal, kim Mehdi!

Ve tüm secde kardeşlerinin o ‘bir’ zamanın içinde hepsi birden hidayete erip, deccalı nasıl durdurabileceklerini!

Yaz haydi! Hepimizin alınlarında secde izleri...

Ve ümitli tek ‘bir’ bekleyiş içindeyiz şimdi!

Haydi, durdur şeytanın hızını ve ‘oku’ artık kendini!

Kalbin masumiyeti için ölmeli miyiz?

Sessizce bekledim senin gelmeni... Gün, ay, yıllar geçti... Uyudum, uyandım, ay güneşi, güneş ayı bekledi... Hepsi zamanında birbirine kavuştu... Ama sen gelmedin... Issızdı tüm konuşmalar... Hiçbir konuşmanın içinde sen yoktun... Sakındım herkesten... Hep kendime sakladım... Sustum, dışıma örttüm kendimi, günlerce hiç kimseyle konuşmadım... Kalbime koştum her an heyecanla, hep gelirsin diye ümitle...

Gelmedin!

Mevsimler değişti... Çocuklar büyüdü... Genç kızlar evlendi... Yaşlılar daha da yalnız kaldı... Herkes biraz daha alıngan oldu... Kelimeler incindi, kırıldı, sustular hepsi birden... Ve sen gelmedin...

Ey ağaçlar! Erkeklere benzeyen ağaçlar... Her mevsim yapraklarını dökmeyen ağaçlar... Ve meyve ağaçları... Süslü püslü meyve ağaçları... Ben geldim işte! Her mevsim size gelip hepinize birer birer sarıldım... Beni anlamanızı bekledim sizden! Sizin de söze gelmenizi istedim... Tek bir söz! En sevgili için!

Şimdi belki son yaz bu! İyice yaşlandığımı hissediyorum artık... Kelimelerim incinmekten yoruldular... Benden ayrılıp gitmek istiyorlar... Her çocuk doğduğunda ‘kelimeler’ ona koşmak isterler aşkla... Kelimeler çocuklara âşıktırlar... O masum çocuklar ve Cennet’te kalbimize emanet aldığımız kelimeler... Çocuklar büyüdükçe kelimeler incinmeye başlarlar... Ve zamanla kaçıp gitmek isterler yeniden Cennet’e... O yüzden yaşlı insanlar yalnızdırlar... Kelimeler her an terk etmek isterler onları... Kelimelerin terk ettiği insanların yüzleri zor güler artık... Yapayalnız kalmışlardır... Ve onları Cennet’e geri döndürecek bir kelime bile kalmamıştır yanlarında... Tüm kelimeler kuşlar gibi uçup gitmişlerdir bu yaşlı insanların dudaklarının arasından... Erkekler daha yalnız kalırlar kelimeler

gittikleri zaman... Tüm gayretimiz bizim, bu kadar yazarak işte ‘kelimeler’in bizi sevip terk etmemeleri içindir... Yoksa söz uçar elbette... Ve yazı kalıcıdır sözü kelimelerin kâğıtlara olan sevgisini ifade etmek için söylenmiştir...

‘Söz’ en içerde olandır... Kalbin içindeki mağarada... En Sevgilinin yanında!

Ey Sevgili! Tüm ‘bir’ hayat seni bekledik biz... Senin gelmen için yazdık ağaçların kâğıtlarının üzerine... Kuşlar gibi kondurduk harfleri kâğıtlara... Ve seni bekledik sonra...

Gelmedin sen Ey Sevgili...

Yoksa sen geldin de biz mi ‘oku’yamadık ‘kalb’i? Yetmedi mi bunca okuma gayretimiz kâinatı?

İnsan kâinatı okuyabilmesine rağmen ‘kalb’indeki sırra vakıf olmadan ölebilir mi?

En içerde olanı bilmeden, görmeden ölebilir mi insan?

Yoksa ölünce mi, ancak o zaman mı açılır ona kalbindeki sırlar?

İlk andaki kadar masum mu olur yeniden?

İnsan ölünce, çocuk mu olur?

Ve tüm kelimeler gelip yeniden âşık olurlar mı ona?

Ey Sevgili, o zaman bu zaman mıdır?

Senin gelme zamanın kalbimize ve bizim ölme zamanımız artık!

Cennet’te ‘bir’ olunca!

Tek bir düşünce hâli! Ne düşünürsek düşünelim hepimiz, tek bir düşünce hâli içindeyiz! Aynı anda milyarlarca düşünce! İyilik, kötülük iç içe! Sevap ve günah...’Bir’ insan gibi! Tek bir hâlin içinde!

Ve bu ‘bir’ hâli bozmak isteyen şeytan...

Ama ne yaparsa yapsın bu tek düşünce hâlinin dışına çıkamaz ki! ‘İnsan’ı ortadan kaldırması gerekli bu hedefine ulaşabilmesi için... Nano şeytan her hücrende... Trilyonlarca hücrende nano şeytan teknolojisi... Ve sonunda bir tekno put olarak insan... Ya da şeytan!

Bir insanın içinde trilyonlarca şeytan! Her yanımıza yayılan ateş hattı şeytanın...

İçi dışı şeytan!

İnsan meğerse bu dumansız ateşi ne kadar çok severmiş! İliklerine kadar şeytanı hissetmek ve onun dumansız ateşi içinde yanmak! Toprağı tamamıyla unutmak! Tüm tabiatı! Ağaçları, meyveleri, berrak ırmakları, kuşları, iklimleri, buğday başaklarını, rüzgârı, yağmuru, ne varsa tabiatta insanı heyecanlandırıp mutlu edebilen, hepsini birden unutmak... Ateşin içinde sanal bir dünyada yaşamak... Cennet bahçesi yerine Cehennem’in kavurucu ateşini tercih etmek... Ve kendini, eğer bir kendin kaldıysa içinde, onu da mutlu olduğuna inandırmak...

Ne zamana kadar bu sanal eğlence böyle sürecek?

Kıyamet geliyorum demez! Kalb gözü açık olan ‘bir’ insan için de demez mi gerçekten?

O uçsuz bucaksız Cennet bahçesi... Düşüncenin ‘bir’ olduğu en yakın hâl Allah’a... O zaman ne düşünürsek olacak işte! ‘Bir’liğin sırrı burada!

Cennet ve Cehennem farkı sadece yanmak ve yanmamak mı? Rüzgârlı bir bahçede yaşamak ile ateşin ortasında yanmak mı?

‘Bir’ düşünce hâli içinde olmak asıl sırdır! Allah’a en yakın olmak bir Cennet hâli ile mümkünse, bir mümin yalnızca bunun için ister Cennet’i...

Cennet’te ‘bir’likte yaşamak... Cehennem’de teker teker yanmak... İnsan nasıl tercih edebilir Cehennem’i? Kimse bilmez bunun sebebini! Şeytan da bilmez aslında!

Bir tek Cenab-ı Allah bilir her şeyi...

İnsanın, nano insanın, Cehennem’de yanmasının da bir sırrı vardır!

Bu yanma, insana görünmez bir hâlde dünyada başlar, görünür bir Cehennem’de devam eder...

İnsan ancak o zaman pişman olur işte!

Görünce Cehennem’i!

Görünen bir dünyada, göze görünmeyen şeytan, Cehennem’de görünür insana... Ve o zaman belki de insan görünmez olacaktır!

İnsanın kendini bilebilmesi için Cehennem’i de görmesi gerekebilir!

Ve o ateşten ayna, insanı yeniden görünmez yapabilir!

Oysa Cennet, insanın varlık hâlidir!

Bir düşünce hâli!

Ateş insanın düşünmesini engeller!

Kanını ateşler!

Ateş günaha yaklaştırır her an insanı!

Nur, Allah’a...

İşte bu ‘bir’ insanın üzerinden, şeytan engellemek için ne yaparsa yapsın, Cenab-ı Hak nurunu tamamlayacaktır...

Nur tamamlanınca o ‘bir’ ‘insan’, Cennet’e geri dönecektir...

O ‘bir’ düşünce hâli içindeki insan için Cehennem ancak o zaman görülmez olabilir!

Sonsuz ‘bir’ arzunun içinde tek bir aşkla!

Bir dağın kalbine girip saklanmaya ihtiyacım var şimdi! Bir cenin gibi kıvrılıp uyumaya... Sonsuz bir uykunun içinde kaybolup, bu dünya ile ilgili hiçbir şeyi hatırlamak istemiyorum artık... Tam bir sessizlik... Ve unutuluş... Dünya da unutsun bizi... Hiç yaşanmamış gibi... Hiç doğmamış... Hiç kimse tarafından düşünülmemiş... Issız bir kelime!

Dağın kalbinde... Sonsuz bir uykunun içinde... Cennet’i bile hayal etmek istemiyorum şimdi... Tam bir boşluk... ‘Varlık’ yok daha! Düşüncesi de yok! Kendi de yok!

Hiçbir telaş yok! Bilinme isteği, kendini tanıma, bulma, kaybetme, iyilik, kötülük, bakış, temas, arzu, yok bunların hiçbiri! ‘İnsan’ın başlangıcı yok! Bir varlık yok ki ‘günah’ olsun! Şeytan, melek... İnsanın ‘bir’leyeceği ‘bir’ hakikat!

Ya da ‘hakikat’in ‘bir’leyeceği ‘bir’ insan!

‘Hakikat’ var, başka da hiçbir şey yok!

Yalnızca ‘bir’ hakikat!

Kendi ile ‘bir’!

Bir zorunluluk muydu varlık?

Bir ihtiyaç mı?

Bir arzu mu?

Bir aşk mı?

Bir imtihan mı?

‘İnsan’ın imtihanı nefsiyle ‘bir’ miydi ‘yoksa’?

‘Bir’ olan nefsi kim ayırmak istiyordu ‘insan’dan?

İnsan nefes almasaydı yine de nefsi olur muydu?

Nefes aldığı için mi nefsi oldu?

Ve şeytan bunu önceden bildi mi?

Nefes alan insan, aslında hiç istemeden de olsa nefsi tutsak mı etmişti, sınırlı bedeninin içinde? Bu sınırları zorlayınca, insan her an, hiç durmadan günaha mı düşüyordu?

İnsan ve nefsi birbirine aşkla bağlandıklarında, sınırsız nefs, insanın sınırlı bedeninde yaşamayı böyle büyük bir sevgiyle kabullendiğinde, ‘şeytan’ her defasında ona sınırsızlığını hatırlatıp, nefsi azdırabilir miydi?

İnsan o zaman ‘tabiat’ıyla nefsin sınırsız isteklerinin içine mi düşüyordu?

Hiç bitmek bilmeyen bir imtihan! Ama asıl imtihana tabi tutulan ‘insan’ mı burada?

Yoksa şeytan mı?

Ya da ‘nefs’ mi?

Nefsin sınırsız özgürlüğü mü?

Bir kendini bilme arzu mu?

Sonsuz ‘bir’ arzunun ‘insan’a emanet edildiği ‘bir’ dünya hayatı!

Ancak tek bir aşkla kabullenilir bu emanet!

İlahi bir aşkla!

Ve sonra işte, dağın kalbinde sonsuz ‘bir’ uykunun içinde böyle son bulur!

Tek ‘bir’ aşkla!

İnsanın aslı Cennet’tedir!

Eğlence için mi indirildik bu dünyaya? Sadece eğlence amaçlı öyle mi? Hiçbir faydalı iş yapmadan, kimseye bir hayrın dokunmadan boş konuşmalarla bir ömür tüketmek... Kelimeleri devamlı olarak israf etmek... Yemek, içmek ve hazzın doruklarında kendinden geçmek... Hiç bitmek bilmeyen bir tüketim açlığı hepinizde... Uyuşturucu bağımlılığı gibi her gördüğünüz pırıltılı ekranın önünde tutulduğunuz alışveriş nöbetleri... Zamanı hepten boşa harcamak... Ve işte sonunda da ahireti kaybetmek...

Değer mi peki? Bir anlık dünya eğlencesi için sonsuz Cennet hayatını kaybetmek...

Kendi ‘hakikat’ini öğrenmeden bu dünyadan göçüp gitmek... Ve göçüp gideceğin yer hakkında bile içinde hiçbir bilgilenme isteği duymamak... Oysa her alacağın yeni ürün ile ilgili tüm bilgilenmeleri hiç aksatmadan, büyük bir iştahla yapmak... Kendi hayatını hiçe saymak, alacağın bir tüketim nesnesine, kendi hayatından bile daha çok değer vermek... Bu nasıl bir iş yahu! Basit bir mutfak robotuna bile insan, kendi hayatından daha çok değer verir mi? Kim yarattı seni! Varlık âlemine indirdi... Ve sonra çekip alacak seni oradan... Neden yarattı ve neden geri alacak! Bu soruları sormaz mı insan hiç kendine? ‘Hiç’ ‘insan’ bunu düşünmez mi?

Zaman hızla akıyor... Ayaklarının altından akan ırmağın, hızla aktığını görüyorsun da üzerinden zamanın aktığını fark etmiyor musun? Çünkü yüzünü gerdiriyorsun... Gözaltı torbalarını, çene, boyun kırışıklıklarını aldırıyorsun... Aynaya baksan bile, zamanın akışını yüzünde göremiyorsun... Ne tuhaf! Yüzünde bir acı, bir sevinç, bir ‘insan’ belirtisi yok artık! Çok gergin duruyorsun... Bir ölü gibi! Donup kalmışsın!

Oysa çocukken ne kadar neşeliydin... Canlıydın, hayat doluydun... Şimdi yüzün ecza deposu gibi... İlaç zerk edilmiş yüzündeki anlamın içine...

Bir ‘insan’ kendini nasıl bu hale getirebilir? Bir çocukken, büyür, yıllar geçer ama zamanın o güzel izlerini yüzünde görmek istemez ve en önce yüzünü öldürür! Sonra birer birer vücudunun diğer organlarını öldürür ve kendince ‘ölümsüz’ olur! Yaşamayan bir ölümsüz!

Çok tuhaf değil mi? Kendini ‘oku’yamayan bir insan ama ‘ölümsüzlük’ peşinde...

Oysa kendini ‘oku’yabilseydi bu dünyada ‘iyi’ ‘bir’ hayatla, sonra, öldükten sonra ebedî bir Cennet’e kavuşabileceğini bilirdi...

Dünyadaki her ‘ölümsüzlük’ telaşı onu biraz daha Cehennem’e yaklaştırır... ‘Ateş’e!

İnsan ‘ateş’in dostu değildir... O Cennet için yaratılmıştır... Ve inşaallah her ‘iyi’ insan yeniden Cennet’e dönecektir... Onun Cennet’e dönmesini istemeyen şeytandır... Bu kısacık dünya hayatında da onu ‘ölümsüzlük’ tuzağına düşüren yine şeytandır...

Niye yapmaktadır bunu? Şeytan ‘insan’ın ‘ölümsüz’ olmasını hiç ister mi? Niye istesin! Secde etmediği ‘insan’ın ölümsüz olmasını niye istesin? Her ‘insan’ bu soruya vahiy kaynaklı bir cevap bulmak zorundadır... Ne için ateş! Ateş halkından olmak ne anlama gelmektedir?

Ve Cennet halkı... Cenab-ı Allah’ın o sevgili kulları... Bu dünyadan en az günahla geçip gitmek isteyenler... Yeniden o Cennet bahçesine kavuşmak için her an hayırlı bir iş ve oluşta olanlar... İnsanın varlık âlemine inmesinin tek bir sebebi vardır çünkü...

Tekbir!

Her ‘insan’ asıldır... Ve insanın aslı Cennet’tedir!

Cennet huzuru içinde bu dünyadan ayrılmak isteyen müminler!

Işık içinde kalınca gökyüzü, bir işaret bekledik hep... Gökyüzünde bir ayet-i kerime o ışıklarla yazılmış... Ve alnımızdaki secde izlerinin üzerinde beliren bir yazı... Gökyüzündeki ile aynı... Alın yazısı...

Gökyüzü gelip birleşince alnımızla, ‘alın yazısı’ silindi! Dünya hayatı sona erdi! Hep beklediğimiz ilahi işaret buydu belki... Ölüm! Ey ölüm! Dünyanın sonu ve ahiret hayatının başlangıcı...

Gökyüzünden bir meleğin, sana, senin alnına kadar gelip, dokunması ile ruhunu teslim edersin Allah’a... Işık içinde kalan ruh, hiçbir şey bilemez önce... Kendini toprağın içinde sanır... Hâlâ dünya vücudunun içinde...

Yeryüzü hayatı sona ermiştir oysa... Berzah âleminde beklemektedir...

Dünya hayatında sadece ‘madde’ ile sınırlamışsa kendini işi zordur... Ağırdır, çok ağırdır onun vücudu bu yüzden... Toprağın içinde daha derinlere gider... Korkutucudur bu bekleyiş... Ruh bu sıkışık bedenden bir türlü kendini kurtaramaz... Toprak daha da sıkıştırır vücudu... Günahlarını birer birer hatırlar... Kaçmak ister onlardan kaçamaz... Unutmak ister unutamaz... Sorulan soruların ise hiçbirini cevaplayamaz...

Zordur toprağın derinliklerinde, çürüyen bir vücudun içinde beklemek...

Gökyüzü, alındaki yazıyı okuyamamıştır! Bu yazının okunması için secde izi farzdır...

Alın yazısı okunmaz olunca, gökyüzü size kadar inememiştir... Beklenen işaret görülememiştir ışık içinde kalan gökyüzünde... Sizin bedeninizde gökyüzü ve yeryüzü ‘bir’leşememiştir... ‘Bir’leşme gerçekleşmeyince bu ikileşme, insanı toprağın derinliklerine çekmiştir... Ateşin içine... En kavurucu yakınlığa... Şeytanla dostluğa...

Ey ölüm! İnsanın karanlıklardan kurtulup, hakikatini görebileceği ‘bir’ ayna olmalı herkes için... Dünya hayatını kazasız belasız atlatanların, sevinçle bakabilecekleri, nurdan bir ayna...

Ama ya günahlar! Dünya hayatında işledikleri günahlarla bu aynayı karartanlar... Onlar ne olacak! Geri dönmek isteyecekler bir defa daha dünyaya... Günahsız ‘bir’ hayat için... Ama mümkün mü bu? Dünya hayatında vahyin yol göstericiliğini reddedenler için... Onca uyarıya rağmen... Hiç durup dinlenmeden, düşünmeden, günahın derinliklerine gömülenler için!

Her türlü hazzın köpürtüldüğü bir dünya hayatından yana tercih kullananların işi artık çok zordur...

Şu an o gösterişli hayatları bitmiştir...

Ve ateş tüm kızgınlığıyla onları beklemektedir...

Cennet bu yüzden sakindir! Maddenin karanlığını dünya hayatında terk edenlerin hepsi şimdi Cennet’tedir...

Cennet, yeryüzü ile gökyüzünü ‘bir’leyenlerin huzur bahçesidir...

Cenab-ı Hakk’ın huzurundadır artık tüm müminler...

Ve o huzuru şeytan bir daha bozamayacaktır...

Secdede dökülen tek bir gözyaşı ile Cennet kapıları açılır sana!

Bilemedim işte! Bu dünyada insanları mutlu etmek mümkün mü? Anların birliği mümkün mü? Dünyanın sıkışık anlarından kurtulup, Cennet'in tek bir sonsuz anını yaşamak mümkün mü? Dünya anları yakasını bırakmıyor insanın... Sonsuz bir Cennet ve kısacık dünya anları! İnsan, dünya anlarının peşine takılıp nasıl kaybeder o sonsuz Cennet'i... 'An'lamıyor insan, gerçekten, anlayamıyor göz göre göre nasıl kaybeder bu sonsuz Cennet'i...

Bir anlık bir dünya hazzı için, varlık sebebini unutup, maddenin karanlığında kaybolur... Ve sonra bunu bir alışkanlık haline getirir, şeytan her çağırdığında onu hazza ve hıza, koşarak gider... Şeytana her koştuğunda, bilmelidir ki o sonsuz Cennet'ten uzaklaşır... Maddenin karanlığında şeytana esir olur...

Yer çekiminden kurtulmak için insan, infak etmelidir... Günlük ihtiyaçlarının dışında nesi var nesi yoksa infak etmelidir... Cennet'e gidebilecek kadar hafiflemelidir bu dünyada... Madde tutkusu seni sürüngen yapar sonunda... Bir yılan kadar düşkün olursun o zaman yeryüzüne... Cennet'e yükselemezsin... O sonsuz Cennet'i kaybedersin, bu dünyada maddenin karanlığına çöreklenmiş bekleyen bir yılan olabilmek için...

Ey yeryüzü halifesi insan! Bir yılan olabilmek için mi indirildin bu dünyaya? Sen en başından beri bu dünya uykusunda hep Cennet'e aittin aslında... Cennet'te Cenab-ı Hakk'ın sevgili bir kuluydun... Hem de tek bir anın içinde sonsuz bir sevgiyle... Kalbe inen vahiy aşkıyla... Sözün sahibiyle...

(İnsanın 'bir' sırrı vardır hep! Tek bir sırrı... Kâğıt kalem kadar yakın birbiriyle... Kalem yazdıkça kâğıda, hem kalem hem de kâğıt öğrenir

bu sırrı... İşte yüzyıllardır hiç bitmeyen, kâğıt ve kalem aşkı budur... Ve şeytan, işte tam da bunun için, bu sırrı ‘insan’ın öğrenmemesi için, kâğıt ve kalemi birbirinden ayırabilmek için ateşi, dumansız ateşi, Sekar’ı insanın kullanımına sunmuştur! Kalemle kâğıda yazmak yerine, insan artık ‘kalem’ olma melekelerini kaybetmiş ve ateşin üzerine yazmaya başlamıştır... Şeytan, insanın halifelik sırrını öğrenmesinin önüne böylece geçebileceğini düşünmüştür... Ama nafile bir uğraştır bu... ‘İnsan’ın kendi bizatihi ‘kalem’dir... Ve o kalemi yazdıran, Allah aşkıdır... ‘Kalem’ O isterse dağların, taşların, ağaçların üzerine de yazabilir... Bilindiği gibi suyun üzerine yazabilen ‘kalem’ bile vardır... Suyun üzerinde uçabilen ‘kalem’ler... Ayaklarının altından akan berrak ırmaklar... Ve ‘bir’ Cennet hayali! İşte o Cennet’in içindeki ‘kalem’ insandır! İnsanın sahibi Cenab-ı Allah’tır... Kâinat tek ‘bir’dir aslında... Ve Allah’a yakın olan ‘insan’dan daha emin bir kul yoktur... O emin kula tüm sırlar açılacaktır belki, Allah’a tam teslim olduğunda...

Şeytan dünyada bizi her yanımızdan kuşatsa da, tüm dünyayı kapsama ağının içine alsa da, ne fark eder ki bizim için, biz, secde kardeşleri, her secdemizde zaten Allah’a teslim oluyoruz... Ve Cennet, o sonsuz Cennet bize gösteriliyor Elhamdülillah... Şimdi o tek şeytan anı için, hazzın köpürtüldüğü o şeytan anlarını yaşamak uğruna, bize gösterilen Cennet’i kaybedersek, yazıklar olsun bize!

Ama Cenab-ı Hakk’ın sonsuz affı ve yardımı bizimledir inşaallah... Her secdede, her secdemizde gözyaşlarımızın içinde saklıdır...

Bu iyi ki böyledir!

Secdede gözyaşı dökmek bir Cennet nurudur...

Kalbin kelimeleri ile dua etmektir...

Ve Allah’ın bizi duymasıdır...

Şeytan artık sana ne yapabilir ki!

O yeryüzünde kalmıştır...

Kelimelerin ininde, vahşi hayvanlarla birlikte, belki son defa!

Çekildim ormanın içine, karanlığa, izbeye, o vahşi hayvanların inine... Gövdem, insan izleriyle dolu... Yaralayıcı sözler, tabiatı kirletmeler, imansız boş konuşmalar... Şu an burası, hayvanların yanı daha güvenli, huzur içinde kalbim...

Hayvanların da bir gün gelip bu kendini bilmez insanların özelliklerini taşıyacağını düşünmek bile ne korkutucu! Zikri şaşmış dijital insanlar... Hiçbir konuda kıbleleri yok! Saldır ha babam saldır! İman etmiş kim varsa, acımasız bir halde saldır onlara... Zulmün ağababaları hepsi... Keşke vahşi bir hayvanın duyarlılığına sahip olsalardı... Bu zulmü yapamazlardı o zaman...

Ormanın içinde, mağarada, birbirimize sarılıp uyuyoruz hayvanlarla... Teknolojik şeytanın en ihtişamlı şehri artık çok uzaklarda kalmış... Gürültülü müzikler, her an nereden geldiği belli olmayan çıldırtıcı alarm sesleri, tiksindirici parfüm kokuları, sentetik boyalı insan yüzleri, yapay tatlandırıcılı yemekler, her girdiğin evde kanı bozuk bir mikrodalga mutfağının titreşimi, acı içinde kıvranan tek tip tavuklar, sığırlar, meyveler...

Hepsinin kokusu, tadı aynı... Sebzelerin, etlerin, meyvelerin... Leş gibi kokuyorlar aslında ama hiç kimse duymuyor artık onların bu sahte aromalarını... Parlak görüntülerine aldanıyor herkes... Tek bir çizgi yok üzerlerinde... Duygu yok, hiçbir hayat izi yok, kâinatla bir ilişki yok!

Hepsi şeytanın ateşi içinde cayır cayır yanıyorlar... Ve müziğin hızı her an daha artıyor... Elektromanyetik hipnoz her yana yayılıyor...

Şeytanım ben! Ben, yalnız ben, hepinizi eninde sonunda kendime benzetirim... Cehennem'e odun yaparım...

İnin içinde, birlikte, hayvanlarla, tabiatla, kâinatla iç içe uyanıyoruz şimdi... Dumansız ateş çok uzakta kalmış... Gökyüzünü görmek için dışarı çıkıyoruz... İlk defa bu kadar yakın, bu kadar sonsuz görünüyor gökyüzü...

Çepeçevre kuşatmış bizi, gökyüzü ve toprak... Birleşmişler sanki yeniden bizim kalbimizde... O ilk anın içinde olduğu gibi... İlk insanlar belki böyle görmüştü kâinatı... İnsanla 'bir' olan kâinat! 'Bir' kalb! 'Bir' söz!

Şeytanın daha dijital olmadığı 'bir' zaman... Ağaçların, hayvanların, çiçeklerin hür olduğu 'bir' zaman... Şeytanın kapsama ağının ancak kendiyle sınırlı olduğu 'bir' zaman... 'İnsan'ı kullanmaya başlamadığı 'bir' zaman...

'İnsan'ın Allah'a kul olduğunu unutmadığı 'bir' zaman... Dünyanın Cennet'e yakın olduğu 'bir' zaman...

Ve o 'bir' zamanın içine girdi işte şeytan! Zamanı hızlandırdı, bu hızın içinde kalan insan, bölündü, parçalandı, bu dünyaya indirilmesinin asıl gayesini unuttu...

Şimdi bu asıl gayeyi, Cenab-ı Hakk'a verdiği sözü unutmayan kulların, Allah'ın o sevgili kullarının buluşma zamanıdır!

Gökyüzünün o sonsuz güzelliğinin altında, şimdi, belki son defa, bizim, hâlâ 'bir' olan bizim, yeniden bir araya gelme vaktidir!

İyi ki bu dünyada ‘ölüm’ var!

Ağaçların altında bir mezar... Tüm meyve ağaçları bu mezarın çevresine toplanmışlar... İlkyaz gelmiş... Hepsi çiçeğe durmuşlar... Çiçeklerin kokusu birbirine karışmış... Toprağın üzeri de ağaçların dallarından düşen beyaz, pembe çiçeklerle örtülmüş... Mezarın her tarafı ışık içinde... Ve biraz uzakta tek başına duran bir selvi ağacı var... Kendinden emin bir halde, bu meyve ağaçlarının ortasındaki mezara bakıyor sanki... Dallarının arasında yüzlerce kuş var... Ve bizi fark edince hepsi birden gökyüzüne doğru havalanıyorlar...

Bizim kim olduğumuz belli değil elbette... O mezarda yatan ölüleriz belki... Ya da öyle zannediyoruz... Belki de çiçeğe durmuş o vişne ağacıyız... Asıl olan ise o selvi ağacı... Yaz kış hiç değişmeden o kuşların evi olan selvi ağacı... İlkyaz gelince hızla gelip geçen, bir anlık bir sevinç gibi seyrediyor meyve ağaçlarının çiçeğe durmasını ve mezarda yatan o ölülerin dünya hayatını...

Bir anlık bir şey bu! Dünya hayatı... Gelip geçiyor işte! Ve her zaman ölüleri seyreden bir selvi ağacı bulunuyor çevrede... Dallarının arasında kuşlar ve tertemiz ruhlar...

Bir ağacın anlamını düşünmekle başlamalı aslında bu dünya hayatına...

İnsanın günahı ile beslenen şeytan! Sen günah işledikçe o iyice semiriyor, güçleniyor, senin ruhun ise aç kalıp, iyice güçsüzleşiyor...

Ağaçların altındaki mezarda belki de o yatıyor... İlk günahkâr insan!

Zamanın bir önemi yok artık... Bunu anladıktan sonra... ‘Kalb’indeki ölüyü... Onu yeniden canlandıracak ‘şey’ asla şeytan değildir... Şeytanın ‘ölümsüzlük’ dediği ‘şey’ ‘bir’ ‘insan’ın topraksız ölümüdür!

Toprak Cennet’tir aslında! Cennet bahçesidir işte... Meyve ağacının, selvinin, her türlü çiçeğin, kuşun olduğu yerdir... ‘Kalb’in evidir... Bu

dünyada ‘Cennet’ iklimindeki bir mezarı, şeytanın o sanal âlemindeki ölümsüzlüğe tercih ederiz biz...

Cennet’ten bu dünyaya gönderilen ölümlüleriz eninde sonunda... Dünyaya kısacık bir anın içinde şöyle ‘bir’ uğramış Cennet yolcuları...

Bu hayatın en güzel mezarlığında yatıyoruz... Ve o toprağın içinden Cennet’i görüyoruz...

(Bir an için bile olsa ümitsizliğe kapılmamalı insan... Geldik gidiyoruz işte Cennet’e... Böyle niyet edelim hepimiz... Şeytan buna engel olabilir mi hiç? Ne yaparsa yapsın şeytan, buna engel olamaz... Yeter ki bu dünyadan geçip giderken, Cennet ikliminde, meyve ağaçlarının ortasında, huzur dolu bir mezarın içinde yatmayı hiçbir ‘şey’e değişmeyelim...

Kibri yüzünden lanete uğramış şeytanı yapayalnız bırakalım, ‘ölümsüz’ ateşinin ortasında...

Cennet’e komşu olabilecek bir bahçede mezar yerimizi şimdiden seçelim...

Huzura kavuşalım...

Şeytan, ölümden korkmayan bir kula ne yapabilir ki! Geldik gidiyoruz işte kısacık bir anın içinde bu dünyadan, Cennet’e...

İyi ki böyle bu!

Yoksa kıyamete kadar bu dünyada kalıp, şeytanın dumansız ateşiyle yansaydık, halimiz ne olacaktı!

İyi ki Cennet var!

İyi ki bu dünyada ‘ölüm’ var!

Ve iyi ki sen varsın Ey Resûlullah...

Nurlar nuru...

Cenab-ı Allah’ın en sevgili kulu...

Efendim...

Sevgili Efendim...

O dağ köyünün tenha yolunda, tahta çitin arkasında, meyve ağaçlarının altında yatan o ölü biziz aslında! Tüm secde kardeşleri...

İnşaallah Cennet’te bir defa daha görebileceğiz seni...

Ve bu dünya hayatı iyi ki bu kadar kısaymış diye Cenab-ı Allah’a şükredeceğiz...

Kalbindeki ‘hayati sır’rı oku!

Bu bahar tanıyamadım ağaçları... Çok değişmişlerdi... Dalları kurumuş, gövdelerinin o güzel dokusu kaybolmuş, üzerleri çimento ile sıvanmış gibi duruyordu hepsinin... İlkyaz gelmişti ve o kuru dalları bir türlü çiçeğe duramıyordu... Erik ağacı ızdırap içindeydi... Sonra sırayla diğer meyve ağaçları da muhtemelen o aynı duyguyu yaşayacaklardı... Belki de bizim bahçeye bahar artık gelmeyecekti... Acı içinde kaldım... Saatler geçti öyle... Hiç kıpırdayamadım... İki büklüm oldum sonunda ve toprağın üzerine çöktüm... Toprak da yaşamıyordu sanki... Karıncalar görünmüyordu çevremde... Anlaşılan, tabiat uyanamamıştı hâlâ! İlkyaz gelmişti... Ama bahçenin tabiatı sevinememiş, hüzün içinde kalmıştı ağaçlar, bitkiler ve o fedakâr toprak...

Gece oldu... Sabah oldu... Güneş yine hiçbir ayrım yapmadan yaydı tüm ışığını üzerimize... Ama sevinemedik biz... İklimleri yaşayamayacaktık bundan böyle bahçede... Hep aynı ruh hali içinde geçecekti günler... Sonunda vücudumuz da bizi terk edecekti belki... Ve yapayalnız ölecektik!

Bunların sorumlusu şeytandı! Ateşten ağını dünyanın her yerine yayıyordu... Hiçbir bahçe, bir ağaç, bir çiçek, küçük bir toprak parçası bile kalmayacak benim kapsama alanımın dışında diyordu... Ve bu sözünü de açık açık söyletiyordu ateşten cinlerine... Cennet tabiatı yok olunca, ‘insan’ nasıl olsa bana secde edecek! Her tepeye bir baz istasyonu, her insana tam teçhizatlı bir cep telefonu şart diyordu bu niyetimin gerçekleşebilmesi için... Dünyanın Cehennem’e, ateşten yurduma dönüşmesi için... İnsanın, Cennet haklarını tümüyle kaybetmesi ancak böyle mümkün olabilecek...

Ve benim dostum olacak! Bir Cennet insanıyken o, şimdi gelip ateşin dostu olacak... Cehennem’in odunu!

Şeytan nasıl yaptırabilir ‘insan’a bu soykırımı! Önce Cennet’ten indirilmesine vesile olur... Sonra dünyanın Cennet tabiatını ‘insan’

eliyle değiştirtip, dünyayı tümüyle ateşe verdirir ona ve ‘insan’ı kendine köle yani Cehennem’e bir odun haline dönüştürür...

Ve siz, bu kanlı oyunun dışında kalmayı başarabilmiş, şeytanın artık hiçbir şey yapamadığı sevgili kulları... O en Sevgilinin ümmeti...

Şeytanın niyeti daha en baştan beri bellidir oysa! Hedefine varmak için her an, hiç durmadan, hızla çalışır çabalar şeytan... Peki, biz, secde kardeşleri neden bir araya gelemiyoruz bir türlü! Kendi Zülkarneyn seddimizi sağlam tutmaya çabalasak bile, dünyanın Zülkarneyn seddi için bir araya gelip, bu dumansız ateşe karşı neden saf tutamıyoruz hâlâ...

Bugünün en hayati sorusu budur!

Ve bu hayati sorunun karşılığı her ‘insan’ın kalbinde, kendinden bile gizli, senelerce, öylece bekler durur! Bir ‘hayati sır’ olarak!

Ama o gün yakındır... Her ‘insan’ın kalbindeki bu hayati sırrı okuyacağı gün çok yakındır inşaallah...

Cehennem’de bir insan!

Geldik işte yine! Çizik içinde vücudumuz ama yine de geldik... Her hoyrat sesle söylenen kelime yaralar bizi... Ve her boş konuşma... Zamanın böyle kolayca israf edilmesi... Allah’la birlikte olmak varken, o kutsal zamanı şeytanla paylaşmak... Hazzın doruklarına tırmanmak... Ateşin yakıtı onlar... Birliği bozucu cep hırsızları... Radyasyon denizinin en hızlı yüzücüleri... Şekilsiz hurufatlar... DNA dizilimini bozanlar... Şeytanla iç içe yaşayan sarmal kötüler... Uyuyan yılanı uyandırmak için onu meditasyonla besleyenler... Demirden korkanlar... Demir yerine altını tercih edenler... Ve cami yerine tapınağı... Kutsallar kutsalını! Kan altını! Ahiret yurdu varken, dünyada kalıp ölümsüz olabilmek için her şeyi göze alanlar... İblisle antlaşma yapmaya can atanlar... Allah’ın ‘kelimeler’inin yerini değiştirmek için boş yere çabalayanlar...

Aslında bir ömrü boşu boşuna tüketenler... İhtişamı bol, ama iblisin aciz şeytanları bunlar... Cehennem’e girişin ATM gişeleri... Dijital kötüler...

Hiçbir ‘söz’den anlamayanlar... Sadece sayılarla düşünebilenler... Ruhsuz canavarlar... Ruhsuz, kalb gözleriyle birbirlerine hiç bakamamış olanlar... ‘Bir’‘bir’lerinde Hakk’ı görememişler... Bu ‘yüz’den secde etmemişler, edememişler...

Ey insan! Bu dünya hayatında bir tek Cenab-ı Allah’a sığın... Ve Allah’a sığınmak için gerekli olan neyse ‘hiç’ düşünmeden hemen niyet et... Önce sığın, teslim ol ve şimdi düşünmeye başla işte!

Bu emin yolda, Cenab-ı Hakk’a doğru yol al... Bilgiye, asıl bilgiye, kalb gözünün rehberliğinde ulaşmaya çalış... Cennet’in kokularını duy... Ağaçların nefes alışlarını hisset... Ayaklarının altında akan berrak ırmakları... Ve o ‘mana’ dolu sözleri... ‘Kelimeler’i gör! Kelimelerin ışığını, rengini ve asıl anlamlarını...

‘İnsan’ kendi varlığının anlamını bilmez... Söylediklerinin aslında hangi anlamlara geldiğini de bilmeden konuşur, yazar... Hakikatini

bilmez insan kendinin... Kendi hakikatini bilmeyen ‘insan’, Cenab-ı Allah’ı nasıl bilebilir...

Şeytan, bu hakikati örtmek için çabalar durur işte! İnsanı bu dünyada yapayalnız, tek başına bırakmak için... Çaresizlik içinde ve sahipsiz... Ancak şeytanın dostu olarak birçok ‘mülk’ün sahibi olabilir, insan!

Mülkiyetsiz insan, Cennet’e her an daha çok yakınlaşır... Daha var olmadığı ‘bir’ dünya... Birin içinde bir... Bir olasılık hâli! Şeytan yok daha!

Anlam bir, kelimeler bir, hakikat bir... Kâinat genişlemeye başlamamış daha! ‘İnsan’ yaratılmamış!

‘Kalem’ olan insan, yazmaya başlamamış! Ruh mürekkebi ile dolmamış kalb haznesi... Her nefes alıp verişi ile Cennet daha yaklaştırılmamış ona...

Ey ‘insan’! Birliğin imgesi! Allah’ın sevgili kulu... Allah’ın en Sevgili kulunun ümmeti... Sen ‘bir’sin... Bir!

Şeytan senin için yok daha! Bunu sakın unutma... Gel şeytanı var etme kendi nefsinde...

Ey şeytan! Sen de şunu unutma ki, insan birdir, bir!

Allah’la ‘bir’ olacaktır eninde sonunda, sen ne kadar engellemek için çabalasan da...

İşte sen o zaman kaçacak yer ara kendine...

Kandırdığın o insanlar da kurtaramayacaktır seni, kendi ateşinin içinde yanmaktan!

Gel sen Allah’ın sevgili kulları ile bu kadar kötü olma... Belki yine onlar kurtarır seni dualarıyla, Cehennem’de ebedi olarak yanmaktan!

Gel secde et yeryüzü halifesi ‘insan’a...

Bu ebedi sükûneti bizimle paylaş... Nefsin ateşini söndür...

Huzura kavuş!

Hepimiz için son vakitlerdir bunlar!

Birbirine ‘eş’ günler!

Güneş ile birlikte düşüncelerim de aydınlandı... Işık içinde kaldı odam... Seccademin üzerine vurdu önce ışık... Sonra gökyüzüne açılmış avuçlarımın içine... Ve yüzüme... O eşsiz an, hiç bekletmeden içine aldı bizi... Dua kelimelerini ‘nur’ kapladı... ‘Kalb’im ferahladı... Gözyaşlarım berraklaştı... Ve avuçlarımı ıslattı... O an hiç bitsin istemedim... Yeniden namaza durdum... Ve gözyaşlarımın içinden miraca yükseldim...

‘Kelimeler’ terk etti beni o anın içinde... Düşünemedim, bilemedim, hiçbir şeyi anlayamadım... Yalnızca ‘bir’ hakikat! Kâinatın her ‘bir’ yanına yayılan ‘nur’ ve ‘bir’ emin olma hâli... Güven içinde huzurla çarpan ‘kalb’i hissetmek... Allah’a tam teslimiyet... Ve ‘bir’ zaman!

Kâinatta ‘bir’ olmayan ‘bir’ zerre bile yok... ‘Hiç’ yok!

Güneş içinde ‘bir’‘bir’ine ‘eş’ günler!

Zamanı, yaratılışı, insanı bize bildiren kelimelerin ‘bir’‘bir’ine eş sırrı!

Her an tefekkür içinde olmak... Düşüncenin hızı ile kâinata yayılmak, eşyanın hakikatini fark etmek ve kalbin ‘nur’unu tamamlamak!

Her geçen güne ‘eş’ olmak!

İnsan tarafından fark edilmek!

‘Bir’‘bir’ine benzemez insanları böylece ‘bir’lemek! Güneşin hiç ayrım yapmadan ışığını, sıcaklığını her insana göndermesi gibi... ‘Bir’‘bir’ine eş günler gibi...

Tüm farklılıklarına rağmen birbirine eş günler...

Isı, koku, duygu farklılıklarına, rağmen birbirine eş günler... Aynı insanlar gibi... ‘Ayn’ olan zaman gibi...

Ey kalem! Allah’ın ‘kalem’i olan insan! İyi kötü yaşadıkça sen bu dünyada, aslında neler yazdığının farkında mısın ‘bir’ kalem olarak?

Bu acunsal sorumluluğunun farkında mısın?

Hakikat kalemi yalnızca ağaçların kâğıtları üzerine yazar... Ateşten uzak durur o... Yoksa ateş onun tenini yakar!

Cennet ve Cehennem'den kastedilenin ne olduğu çok açıktır... Cennet tasvirleri ve Cehennem'in ne olduğu! Kur'an-ı Kerim'de çok açıktır...

Bu açık kapıdan insan ister Cennet'e, isterse Cehennem'e çıkar! Bu dünyadan insan ister Cennet'e isterse Cehennem'e çıkarak ayrılır... Bu ne demektir! Bütün dünya hayatı ne demektir!

Önce berzah âleminde bekletilmek ne demektir!

Ve 'bir''bir'ine eş günler ne demektir... 'Bir''bir'ine eş olacak 'insan'lar aynı zamanın içinde buluşurlar hep! Sonra da güneşli 'bir' namaz secdesi ile gözyaşlarının içinden miraca yükselirler...

Ve orada tek 'bir' olurlar artık!

Tekbir...

Tek ‘bir’ anlam!

Şimdiden söyledim ağaçlara gerçeği... Hayatın ‘bir’liği için iklimler gerekliydi... Önce yapraklarını döken ağaçlar, sonra, bir zaman sonra çiçeğe duran ve meyveleri ile birlikte yapraklarına yeniden kavuşan ağaçlar... Bu geçen zaman hayatın ‘bir’liği içindi...

Ağaçlar değiştikçe ‘zaman’la, insanın ruh hâli de değişiyordu... Bu farklı ruh hâllerinin toplamı ise hayatın birliği için gerekiyordu...

Hem ‘bir’ olduğunu bilmek, hem de birbirinden farklı duyguların içinde olmak...

Ve tüm iklimleri her an her boyutta yaşamak, yaşatmak...

‘Bir’ daha ‘bir’, bir eder! Her birin birbiriyle toplamı her ‘zaman’ yine ‘bir’dir! Sayıların toplamı her zaman ‘bir’dir...

‘Kelimeler’i birbiriyle toplamak için ise ‘bir’ anlama ihtiyaç vardır... Tek ‘bir’ anlama... Hakikat olana...

Her ‘söz’ birdir aslında... Anlam ‘bir’se, konuşan, yazan, işiten, okuyan da ‘bir’dir... İklimler gibidir ‘hayat’ onlar için...

Zaman devamlı olarak ‘bir’lenir...

‘İnsan’ da ne yaparsa yapsın her an ‘bir’lendiğini bilirse, günaha neden sapsın!

Günah! Bir ikilik hâli mi?

İklimlerin o muhteşem döngü ile tamamlanıp, ağacın, yeniden, zamanın başına dönmesinin engellenmesi midir?

İnsanın Cennet’e dönmesini engellemek için ‘günah’! Cennet’te iklimlerin, bütün ruh hâllerinin yeniden ‘bir’lenmesini engellemek için mi günah? İkilik hâli gerçekleştiği an Cennet’te, insan için Cennet hayatı sona ermişti... Bu ikilik yeniden ‘bir’lenebilsin diye ‘dünya’ hayatı başladı... İki birlensin ki yeniden Cennet’e dönebilsin insan...

Şeytan, ‘insan’ yeniden ‘bir’lenince ne yapacak! Zamanı ikileyen şeytan... Yaratılışın, iklimlerin, ‘kelimeler’in yerlerini değiştirmeye çabalayan şeytan... ‘Bir’liği bozmaya çalışan şeytan... Bir daha Cennet’te olamayacak... ‘Bir’lenen ‘insan’ Cennet’e geri dönecek, şeytan dönemeyecek...

‘Bir’ ruh hâli içinde olan insanlar dünyadaki tüm farklılıklarına rağmen, Cennet’te ‘bir’ olacaklar...

İklimlerle birlikte geçip gidecek üzerlerinden zaman... Her an değişecek ışık, koku ve duygu... Ama ‘bir’ hissedecekler kendilerini... Tüm anlar, tüm farklı ruh hâlleri ve tüm namazlar ‘bir’!

Cennet’e geri dönebilmek için ikilik hâlinden kurtulmalı insan... Günaha sapmamalı... Şeytanı araya almamalı... Kendi ile arasına!

Aslında insan, Cennet’e geri dönmekle kastedilenin ne anlama geldiğini iyi düşünmeli!

O tek ‘bir’ anlamı!

Tek ‘bir’ çocuğun kelebek etkisi!

Hepsi geçer dedi küçük bir çocuk, gecenin kıyısında... Bunca karanlık biter işte... Bunca zulüm... Öyle birdenbire gelir kalbe ‘nur’!

Çocuğun taşıdığı o uçsuz bucaksız ümit beni şaşırttı... Gecenin üzerine inen aydınlık, ferahlık ve sevinç...

Ey karanlıklar! Ardı ardına üstümüze inen lanetli sözleriniz bitecek çok yakında... Tek bir çocuk bile bozabilir işte sizin tüm planlarınızı... Yeter ki o çocukla ‘bir’ olsun kalplerimiz!

Zamanı iç içe açıyoruz, rengârenk kelebek kanatları gibi... Çocuğun masum duruşu... Kötülüğü hiç bilmiyor daha... Onun için belki bu kadar cesur... Ve bize bu kadar yakın... Karanlıkların üzerine bu kelebek kanatları gibi iç içe açılan zamanın tek ‘bir’ ruhu ile gidiyor...

O çocukla sözlerimiz ‘bir’ şimdi... ‘Bir’ kalbimiz...

Ve Cennet’imiz...

‘Bir’!

Tek bir çocuk, tek bir sözle kötülüğü durdurabilir mi? O aynı ‘kalb’in içinde... Zaman, ‘bir’ namazda, kendi ruhunu açarsa o çocuğa, o çocuğun duası tüm kâinatta duyulur o kelebek kanatları ile...

Ey ruhumun tüm incelikleri! Kelebek incinmeleri! Ve kelebek ‘söz’leri! Öldük işte! Öldük! Öldük! Öldük!

Ama yine de namazı terk etmedik!

‘Kalem’ kırılmadı! Yazdı, yazdı, yazdı... Ve ölümü unuttu!

Ölüm ‘bir’ unutuluştu aslında! Yeniden hatırlamak için kendini... Her defasında yeniden ‘bir’ hatırlama... Sürekli ‘bir’ yaratma hâli... İş ve oluş içinde olmak... Ama kelebek inceliğinden ‘hiç’ vazgeçmemek...

Eşyanın hakikati ‘bir’ iyilik hâlidir! Ama kelebek kanatları kat kat olunca ve her kat birbiri üzerine bindikçe, her kanat birbirinden incinirse bile zamanın devamlılığı ve birliği için bu üst üste yığılma bir zorunluluk hâli olarak bilinir... İşte eşya, kelebek kanatları kadar ince ve zarif böyle katlardan oluşur...

Eşya bu iyilik hâli içinde algılanırsa, ‘insan’ nasıl günah işleyebilir ki!

Kötülük kuşatamaz artık onu! Bir çocuk gibi direnir o da kötülüğe... Vücudunun içinde dolaşan ruhunun kelebek kanatları ile direnir... Ve vücudunun tüm katları ona secde eder... Eşyanın iyilik hâli budur...

(Çocuk, tek bir çocuk, bize ümidi aşılar... Onun bu kelebek etkisi ile dünyada zulüm biter... Ruh ferahlar...

Ve din ‘İslam’ olur...

Cennet sanki birbirimizin bakışlarında gizli!

Işık içinde kalıyor yüzün tek bir sözümle... Senin yüzüne bakarak bulabiliyorum yolumu artık... Gözlerinin içinde Cennet hayallerim... Ne varsa Cennet'te, görüyorum şimdi gözbebeklerinde... Berrak ırmaklar akıyor, yeşil vadide... Ağaçların arasından havalanan yüzlerce kuşun arasından görüyorum gökyüzünü... Ve onlarla birlikte uçmaya başlıyoruz biz de...

Ve tek bir ses yayılıyor ovaya... Bu sesi işitince biz hakikat aynasında kendimizi görüyoruz...

Tek bir yüz!

Başka hiçbir şey yok Cennet'te... Tek varlık... İlk varlık... Ve ilk söz... Hep aynı 'söz'!

Dünya hayatı kısacık... Sevgilinin bir bakışı içinde... Orada 'bir'lenince, sevgilinin bakışı içinde, yeniden Cennet'e döner 'insan'!

Cennet'te 'bir' olan insan...

Dünyada ikilik! Ama tek bir sözle sağlanan birlik işte... Tek bir sözle! Aşkla! Ve ilahi aşkla... Aramıza almadan şeytanı...

İnsan âşık olunca 'bir''bir'ine, tek bir yüz gibi, nereye bakarsa baksın hep sevdiğini görür karşısında...

Ve sevdiğinin gözlerinin içinde de Cennet'i...

İşte Cennet'i görünce sevdiğinin gözlerinde, insan, yeniden 'bir'lenir bu dünyada bile...

Ve aynası olur hakikatin...

Tek 'bir' hakikatin...

Onları kim görse artık, hâlâ bu dünyada bile olsa bedenleri, tek ‘bir’ ruh görür gözlerinde...

Cennet hâli içinde geçen bütün anlar tek bir andır aslında... Eşyanın hakikati budur!

Cennet vardır, başka hiçbir ‘şey’ yoktur! Cennet’te olan için elbette!

Var olmak istemiştir şeytan, Cennet’te de! Bunun için zorlamıştır ‘insan’ı... O tek bir andan, ikinci, üçüncü ana geçebilmek için... Zamanı, anlamı, hakikati, sözü parçalamak için...

Ve insan o tek ‘bir’ Cennet anının içinden, dünyaya indirilmiştir... Binlerce, milyonlarca, milyarlarca ana bölünerek yaşamaya zorlanmıştır şeytan tarafından...

Ama ‘insan’ bu dünyada da tek bir anın içindedir aslında... Allah’ın ipine tutunabilenlerin zamanı hâlâ ‘bir’dir...

Ve Cennet onların ‘bir’‘bir’lerine bakışlarının içinde gizlidir...

Allah’ın sevgili kulları ‘bir’‘bir’lerini görür görmez tanırlar... Yüzleri nur içindedir hepsinin... Zaman, anlam, hakikat, söz onlar için parçalanmamıştır hâlâ...

‘Bir’dir!

Genişleyen kâinatın en dış sınırına kadar gidip gelirler her an... Tek ‘bir’ an...

Ne oluyorsa dünyada bilirler... Şeytan onların hızına yetişemez...

Cennet’te olanları ise hiç kimse bilemez... ‘İnsan’lar önce ‘bir’‘bir’lerini bilecekler ki, yeniden tek ‘bir’ olabilsinler ve o Cennet hâlinin içine girebilsinler...

Şeytanın çekim alanının dışına çıkabilsinler...

Birbirini bilebilmek için ise bu dünyada secde kardeşliği şarttır...

Gerisi laf-ı güzaftır...

Kim bilecek sizi Cenab-ı Allah’tan başka!

Bilemedik hiç! Hayatı...

Dünya nedir? Ölüm, ahiret, Cennet...

Ve Cehennem!

Bilemedik hiç!

Ve bir gün... Tek bir gün olunca her şey, anladık o an, biz kimiz!

Tek biriz!

Ağaçlarla, akan sular, kuşlar, çocuklar, hepimiz tek biriz...

Anladık o zaman işte hakikati...

Birer birer anladık... Birer birer secde ettik... Gökyüzü, yeryüzü ve söz bir araya geldi yeniden...

Halife insan konuştu nihayet! Kelimeleri birer birer secde ettirerek Cenab-ı Allah’a...

Dünya dünde kaldı... Şu an Cennet’teyiz... Biz, Cennet’te ‘bir’ kelimeyiz artık...

Cennet’te bir kelime olmak için miydi bu dünya imtihanı? Cenab-ı Allah’a ait ‘bir’ kelime...

Ve söz ‘bir’...

Ağaçların kâğıt olduğu gün, yeryüzü gökyüzüne ‘söz’ oldu!

Deniz mürekkep oldu, insan ‘kalem’!

Ve o yazı işte, bizi Cennet’e götürdü...

Ne oldu ise, ne var oldu ise dünyada, Cennet’te hepsi ‘bir’ oldu...

‘Bir’lik böyle sağlandı, ‘yazı’ ile...

‘Kalem’ ‘insan’ halife oldu...

Kâğıtların hepsi doldu... Ama her insan, bu yazılanları ‘oku’yamadı... Dünyada kaldılar, Cehennem’e düştüler...

İşte onlar, Cenab-ı Allah’ı bilmeyenler... Şimdi kim bilecek onları, Cehennem’de yanarlarken, Allah’tan başka...

Ateş ‘bir’leyecek hepsini artık...

Allah’ı bilen incecik kâğıtlar ve ateşin yakıtı olan şeytan dostları...

Şimdi kim bilecek sizi sahi!

Maddenin karanlığını aydınlatmak için yakarken kendinizi...

‘Bir’ dünya hayatı!

Gün gelir bırakıp giderim seni... Dağlara giderim... Bahçedeki ağaçları da götürürüm yanımda... Ve hayvanlarım... Köpekler, kediler ve sabah kuşları... Bülbül, güvercin, serçe... Sabah ezanı ile birlikte, ahşap pencerenin pervazına konan kuşlarım... Hepsini alıp giderim... Ve çocukları... Tüm zamanlarını benimle geçiren çocuklar... Hâlâ sokağa çıkıp oynayan çocuklar... Zamanı gelince beni bırakıp evlerine, okullarına gitseler de kalplerini bana emanet eden çocuklar... Onları da alıp yanıma öyle gideceğim dağlara... Ve bir mağaraya sığınacağız dağda... Zirveye en yakın yerde, hiç kimsenin ulaşamayacağı bir mağara...

Ve sonra sen geleceksin... Hasır sepetinde çiçek tohumları, sebze fideleri, tavuklar, ördekler ve daha yeni doğmuş kuzular...

Ve kendi ellerinle yaptığın yüzlerce defter... Yazılmayı, resmedilmeyi bekleyen bomboş sayfalar...

Ve tek bir kitap... Hayatın kitabı, Kur’an... Bizi Cennet’e götürecek nur ayetleri... Ve en Sevgilinin sünneti...

Gece olunca dağ başında, biz, tüm hayvanlarımız, sebze fidelerimiz, çiçek tohumlarımızla birlikte birbirimize sokulup öylece uyuruz... Ve rüyamıza girer Efendiler Efendisi... Dağda, mağarada, o muhteşem yalnızlığın içinde biz, seninle ilk defa bu kadar yakın oluruz...

O an harekete geçer işte ‘kalem’! Boş sayfalar uçuşur... ‘Söz’ yeniden gelir kaleme, sığınır... Dünya hayatı sona erer bu mağarada! İlk defa, belki hiçbir defa bu yalnızlık seninle son bulur...

Şimdi, yeniden başlatabiliriz, dünya hayatını, ‘bir’ defa daha... Son ‘bir’ defa daha... Ve şimdi!

Ey yoksunluk! Hayatın fakiri... En azla yetinen insan başlatabilir ancak bu dünyada, yeniden ‘adalet’i, ‘hürriyet’i ve ‘kul’luğu... Allah’a kulluğu...

Dağ başında, mağarada, biz, namaza duruyoruz şimdi seninle... Sessizlik içinde sessizlik... Kalb içinde ‘bir’ kalb! Ve bu namaz ‘hiç’ bitmeyecek ‘bir’ daha!

Her an ‘bir’ namaz halindeyiz, mağarada... ‘Kalb’in ‘bir’ mağarasındayız artık! Ve yeniden başlatmak için bu dünya hayatını, Cenab-ı Allah’a yalvarıyoruz...

Ve o gece, daha sabah olmadan, ‘hiç’ yaşamadığımız ‘bir’ halin içine giriyoruz...

Ey boş kâğıtlar! Ağaçların ruhu olan kâğıtlar, sizlerle konuşmak istiyoruz şimdi, üzerlerinize ‘kalem’imizle yazarak!

İstiyoruz ki bu hâl o mutlak hâl olsun... Bizi en önce Cennet’teki ağaçlar anlasın!

Dünyadaki ağaçlar da bilirse bizi, biz, şu an kalbin ‘bir’ mağarasında yazarken, ağaçların ruhu olan kâğıtların üzerine, o an dünyada bahar olur! Tüm ağaçlar çiçeklerle donanınca, ümit geri gelir, insanlar sevinir, şeytan, hırsından mahvolur...

Yeniden ümitlenmeyi hatırlar insanlar... Şeytanın ateşten karanlığı söner, nur kaplar hâlâ ‘insan’ kalabilmiş herkesin yüzünü...

Ve tek bir ‘söz’ işitilir artık...

Allahu Ekber.

Ve ‘bir’ dünya hayatı başlar!

Ey kalem yaz! Cennet ve Cehennem’i yaz!

Sonsuz bir anın kıyısında bekliyorum... İlk ışıkları geliyor bir kelimenin... Sonra da kendisini görüyorum ‘söz’ün... Ilık bir rüzgâr gibi yayılıyor yüzüme... Her yanımız masmavi bir deniz şimdi... Işık parıltıları kalbimizin çevremizde uçan kelimelerin üzerine yansıyor... Bize söylenen hiçbir sözü anlamıyoruz ama mutluyuz çok... Tuhaf ‘bir’ an bu! Belki kendi içinde bin an... Evet, sonsuz ‘bir’ an!

‘Hayat’ın tek bir an içine sıkıştırılması... Sevdiğine tek bir dokunuş gibi... İlk göz göze gelme ve bir daha ondan başka hiçbir yere bakamama! Zamanı onun gözlerinin içinde yaşamak...

Asıl olan o!

O söz!

O tek bir söz!

Şimdi, içinde olduğumuz dünya anları... Ardı ardına hızla geçen milyonlarca an... Ve milyarlarca konuşma... Boş konuşma... İçinde ‘bir’ ‘sevgili’nin olmadığı karşılıksız konuşmalar...

‘Hayat’ın boşa akışı, insan bedenlerinin üzerinden... Uçurumdan aşağıya atlayan, alev almış anlar... Cehennem’in dibi!

‘Bir’ iyilik, ‘bir’ sevgi, ‘bir’ bakışma, duygu dolu ‘bir’ konuşma yok!

Terkedilmiş anlar! İçinde ‘insan’ yok!

Ve bu Cehennem’i yaşamak ‘dünya’da... Hiç fark etmese de her gün, her an bu Cehennem’in içinde yaşıyor insan... Artık ‘alev’ alan insan!

Sözü bekletme şimdi! Dünya yanıyor, insan yanıyor, söz yanıyor... Ve sanki hiçbir ‘şey’ görülmüyor! Bu yangını çıkartan ‘şeytan’ hâlâ bilinmiyor!

Hâlbuki anlar birbiri ardına alev alıyor, insanı kavuruyor...

Sözü bekletenler ise bir çaresizlik içinde ne yapacaklarını şaşırıyorlar...

Ey kalem! İçinde bulunduğun o sonsuzluk anından bize de yaz artık... Dünyaya geri dön... Hâlâ ‘insan’ kalabilmiş kim varsa uyar onları... Şeytan, yaratılışı bozmak üzere... Ve bunu insan eliyle yapıyor... Secde etmediği insanı, kendine secde ettirmeye çalışıyor... Onlara, bu Cennet dünyayı Cehennem’e çevirtmek için her ‘şey’i yaptırıyor...

Ey ‘kalem’! Sen yazmazsan, kim yazacak bunları... Kim, o tek bakışın içine girebilecek... O sonsuz anı yaşayıp, bize Cennet’i hatırlatacak...

Ey insanlar! Cennet’i bırakıp, Cehennem’e koşuyorsunuz... Ve bunu neredeyse isteyerek yapıyorsunuz... Çünkü içinde yaşadığınız dünyadaki Cennet emarelerini hızla tüketiyor, yağmalıyorsunuz... Ateşten bir dünyada, teknolojik donanımlı birçok bedenle her yerde birden olmak istiyorsunuz! Ama bilmiyorsunuz ki Cehennem’de her yer aynıdır! Ateştir!

Ve siz sonunda o ateşi de tüketemezsiniz! Ne tüketirseniz tüketin o artık ateştir... Yanarsınız! Her an daha çok kavrulur bedeniniz... Ve ateşe dönüşürsünüz... Cehennem’in yakıtı olursunuz!

‘Kalem’ sen yazmazsan, bu gerçekleri nasıl öğrenecek çocuklar... Hâlâ ‘bir’ insan bedenine sahip çocuklar... O masum, yetim, çaresiz çocuklar...

Yaz kalem! Yaz! Yaz! Yaz!

Çünkü hâlâ bir ümit var...

Artık ateş altında kalmış bir bahçeden yazıyorum size!

‘Kalb’ yapayalnız kalınca bahçede, ağaçlar da hastalanmışsa, kaynak sularımız kirletilmiş ve iyilik unutulmuşsa, ‘söz’ yeniden bize, ‘kalem’e geri döner mi?

‘Kalem’ yazabilir mi hakikati?

Ya da ‘söz’ unutulmuşsa!

Kim yazabilir o zaman hakikati? Ve o yazsa bile kim okuyabilir bu yazıları?

‘Kalb’ hatırlar mı peki bizi?

‘Kalb’ yapayalnız kalınca bahçede bizi de unutur mu?

Hayatın, kendi içinde ölümü de barındıran çekici yalnızlığı... Arzu dolu hayaller... Sağlıklı ağaçlar, sonsuz anlar ve tılsımlı rüzgâr... Birbirine sarılan iki insan... Onların etrafında uçuşan yüzlerce kelebek... Ve bir an sonra ölecek olan bu sonsuz ilk an! ‘Kalb’ yine yapayalnız kalacak...

Ölüm sessizliği dedikleri bu olmalı... Kalb bile hiç ses çıkarmıyor... Çarpmıyor mu yoksa? Ölüm mü bu gelen? Yapayalnız duruyorum bahçede ve ölümü bekliyorum...

Rüzgâr bile yok... Bir kıpırtı, bir heyecan, bir temas yok!

Sessizce geliyor kalbe ölüm... İncitmeden hiç! Yalnızca çiçekler hissedebiliyor kalbe ölüm geldiğini... O an çok hafif bir rüzgâr çıkıyor işte... İçinde beklediğim çiçek tarlası dalgalanıyor birden... Yalnızca gelincikler ve mimoza düşüyor toprağın üzerine etrafa dağılarak çiçekleri...

Ve ben de bırakıyorum artık yorulmuş gövdemi nemli toprağa...

Ey ölüm hoş geldin!

Dünya hayatı bitiyor işte! Bunca koşturma boşunaymış diyemem hiç! Tüm gayretim ‘kalb’ kendini yalnız hissetmesin diye olmuştu bu dünyada... Ama ‘kalb’ yalnız kaldı yine de bahçede...

Hastalandı tabiat! İnsan eliyle hastalandı... Şeytanın dostları kapladı bahçeyi... Ve onu bekliyorlar şimdi... Ateşten bir bahçe ve toprağın üzerinde yatan ‘bir’ insan! O da gidiyor işte... Ağaçlarla, çiçeklerle, berrak sularla birlikte o da gidiyor bu dünyadan...

Ve söz!

Her şey ‘söz’ unutulduğu için olmadı mı aslında?

Yazıya gelmedi bir daha hakikat! Ulaşamadı belki kelimeler ‘kalem’e kadar! Sığınamadılar kaleme! Şeytan onları kalemin dışında yakaladı, kendine tutsak etti!

Ağaçların altında bahçede yapayalnız kaldı işte ‘kalb’ böyle...

Şeytan, ‘kalb’in yalnız kalması için her şeyi yaptı... Tüm hünerlerini gösterdi insan üzerinde... Ve onun eliyle, insanı da kullanarak, tüm dünyayı ateşe attı...

Yapayalnız kaldı ‘kalb’ sonunda...

Bahçe de yandı, kül oldu belki...

Ve şimdi ‘bir’ insan bile yok artık...

Her şey ateş içinde...

Tuhaf olan ise, hiç kimse farkında değil hâlâ!

‘Kalb’ gitti bu dünyadan!

Hepimiz ateşler içinde yapayalnız kaldık, yanmış toprağın üzerinde!

Ve ölüm mü bu üzerimize gelen karanlık şimdi? Herkes birbirine bunu soruyor... Ama ne fark eder ki!

Hepimiz biliyoruz ki ‘bir’ ‘kalb’imiz yok artık!

Halife olan ‘insan’ gökyüzünden mahzun bir halde bize bakıyor işte!

Tüm kelimeler ve söz uçup onun ‘kalem’ine sığınmışlar...

Dünyaya yeniden inecekleri günü bekliyorlar ümitle.

‘Kalb’in çığlığı!

Gece olunca uyandım... Tabiat uykuya yatmıştı savunmasız bir halde bahçede... Koşup dışarı çıktım... Ağaçlara baktım... Ağaçlar uyuyorlardı... Usulca dokundum onlara... Hissettiklerim karşısında üzüldüm, kalbim yapayalnız kaldı... Hepsi hastalanmıştı sanki... Radyasyon denizi içinde kalmıştı, asırlık yüzleri... Her yanımızdan kuşatmıştı şeytan... Her tepede bir baz istasyonu kurmuştu, bize, tabiatımıza karşı bir tehdit olarak...

Şeytan!

(Gece olunca her harf, her kelime dirilir! ‘Kalem’ kimse, o, dünyaya dağılmış kelimeleri ve harfleri yeniden kalbine geri çağırır...

Ve ‘kalem’ yazar!

Ey ağaçlar!

Dünyada ‘insan’dan bile daha eski olan ağaçlar... Sizi kim yok edebilir ki! Sizden bile daha eski olan şeytandan başka...

Şeytan!

(Gece yarısı olunca uyanır her mümin... Şeytan zapdetmesin diye ‘kalb’i... Hemen secde eder Allah’a ve sabaha kadar dua eder...

Ey şeytan!

Sen kim, kalbe girmek kim!

Her tarafından kuşatsan bile insanı, ‘kalb’e ne yapabilirsin ki!

Hiç işte!

Şeytanın hiçbir gücü yoktur aslında... Sen davet etmezsen onu kalbine... Kanın ateşi ile...

Kan!

Şeytandan bile eski olan!

‘Kalem’in mürekkebi!

Hayatın kaynağı!

Belki dünyaya düşürülmemizin sebebi!

Ölümsüzlük sırrı!

Ateş ağacının meyvesi!

İnsan ve cin farkı!

Ey şeytan!

İnsanın bilmediği sır bu işte!

Kan!

Senin ateşin!

Bir dikleşme, büyüme ve başkaldırı!

Cennet’ten kovulma hali!

Şeytanın tecavüzü insana!

‘Kan’ın üremesi için!

Şeytandan bile eski bir hafıza!

Her şey kayıtlı onda!

(Söze getirilemeyen hakikat...

Ateşten kelimeler...

İnsanlar!

Kan içinde hepsi!

Şeytan, insanın kanını, dışına çıkartmaya çalışıyor sadece...

Şeytan, insanın içinden, dışına çıkmak istiyor artık!

Görünmek istiyor!

Bunun için kendi atmosferini oluşturmaya çalışıyor, yaşamak için insanın dışında da... Dünyada ve her yerde!

Şimdi işte, şeytanın bu ateşten zamanının içindeyiz...

Gelecek olan o!

O kadar güveniyor ki kendine...

Dumansız ateşine!

Tepelerden dalga dalga yayılacak üzerimize... Kan içinde kalacak yüzlerimiz... Ağaçlar, çiçekler, sular ve her yer...

Ama hiç kimse fark etmeyecek onu... Şeytanın kanını! Dumansız ateşi!

Ne zamanki içimizdeki şeytan dışarı çıkacak, o zaman işte, insan o zaman fark edecek içindeki şeytanı...

Ve ‘kalb’ dile gelecek!

Ey hakikat!

Çok az zamanımız kaldı...

Kimse fark etmiyor ama biz görüyoruz! Ağaçlar, çocuklar, biz, hepimiz kan içindeyiz aslında...

Şeytanın kanı tüm dünyayı kaplamak üzere...

‘Kalb’ dile gel artık ne olur...

Hidayete erdir hepimizi...

Söz bitecek, ‘kalem’ kırılacak yoksa!

İçimiz, dışımıza çıkacak!

‘Kalb’ bu dünya bahçesinde yapayalnız kalacak!

İnsan kendini ‘oku’yabilirse Rabbini bilir...

Kendi ile geçinen ve geçinemeyen... ‘Kendi’ ile...

‘Kendi’ni bilmeyen kim! Kim olduğunu!

‘Dünya’ ne! ‘Ahiret’!

Cennet ve Cehennem!

Ve ‘söz’!

İşte ‘yazı’ burada gerekli...

‘Yazı’yı bilmeyen, bu soruları cevaplayamaz... ‘Söz’ niçin ‘yazı’ya döküldü!

‘Kalb’ kendini ‘ayna’da görebildi mi? Ve ‘oku’yabilseydi bu ‘yazı’ları ne hissederdi?

‘Oku’ması için kâinatı ‘insan’, ‘halife’ insan, nasıl ‘bir’ hayat yaşamalı? ‘Hayat’ nedir sorusu burada bir cevap bekliyor işte bizden...

Hayat ve ölüm...

Hayattayken ölümü düşünmek, ölünce ise hayatın hesabını verebilmek...

Ve Cennet... Ve Cehennem!

Ve ‘bir’...

‘Yazı’nın kapsama alanı, ‘söz’ün kapsama alanı ile örtüştüğü zaman ‘bir’lenir hakikat!

‘Yazı’ ‘söz’e gelir!

‘İnsan’ olur!

Anlamakla birlikte hakikat, ‘an’ olur!

Ve namazda ‘miraç’ gerçekleşir...

Aynı anın içinde ‘bir’!

‘İnsan’da tecelli eden hayat! Hayat ve ölüm ‘bir’!

‘Kim’ konuşur ilk! İlk defa ‘bir’ ‘söz’! ‘Aşk’ belki...

‘Aşk’sa ilk söz, ‘vahdet’ içinde ‘bir’ ‘an’!

İlk ‘ayna’ ‘söz’! Aynı an ve aynı anlam... ‘Öteki’ yok daha! Belki ‘hiç’ olmayacak!

‘Hiç’e geri dönmez ‘insan’ ‘bir’ daha!

Var olduktan sonra!

‘Halife’ insan çünkü...

İnsan ‘halife’ olmayı başarırsa aynı an işte ve aynı anlam...

Ya Allah... Ya Muhammed...

İşte hakikat!

Tek ‘hakikat’...

Tek ‘bir’ hakikat...

Ve ‘oku’ emri!

(Gecelerle iç içe sabah... Tek bir sabah ve geceler...

Ne kadar kararırsa kararsın gece, nasıl olsa ‘sabah’ olacak... Tek bir sabah!

Ve biz bileceğiz o zaman kim olduğumuzu!

Nur içinde kalmış ‘bir’ kalb ile...

Nurdan ‘bir’ denizin üzerinde...

Secde edeceğiz Allah’a...

Bilecek o an ‘kalb’ niçin attığını bunca zaman... Bu kalb atışları, zamanın ‘bir’liği içinmiş... Bir insanda ‘bir’lenen zaman! Belki her insanda birlenecek zaman!

Zaman her insanda ‘bir’lenirse işte ‘sır’ burada der Hayati Sır!

Secde kardeşliğinden kastımız budur...

İnce bir frekans ayarı... Parazit yapmamak için...

Parazit görüntüsü şeytana aittir...

Şeytanın ‘bir’ görüntüsü yoktur!

O yüzden işte ‘insan’a secde etmemiştir...

‘Hiçbir’ şey göremediği için...

Görebilseydi eğer, ‘insan’ın kim olduğunu bilebilir miydi?

Kendi ile ‘iyi’ geçinen bir insan parazit yapmaz...

Kendi ile arasına ‘şeytan’ı almaz... ‘Kalb’ine her koştuğunda orada Cenab-ı Allah’ı bulur... ‘Söz’ olur! Kendi ile konuşur!

Dünya hayatı Cennet olur artık ona!

‘Oku’ emrinin sırrı buradadır işte!

Hakikati ‘bir’le, anı anla, dünyadaysan bile gel Cennet’ime kavuş...

Kendini bul, Rabbini bil...

‘Şey’lerin sonu için camdan ‘bir’ kalb!

‘Hakikat’i kim bilebilir! Tek ‘bir’ hakikati... Allah’ın en sevgili kullarına verilen hakikati... ‘Bir’ taşıyıcı ‘kalb’le! Ve ‘bir’ ‘kalb’i olan herkesle!

İşte hakikat! Tek ‘bir’ hakikat!

Dağların, taşların taşıyamadığı ‘hakikat’! Ve ‘insan’!

Aslında her ‘insan’! Bu emaneti ‘kalb’inde taşıyan...

Şimdi ‘bir’lik zamanı işte! ‘Kalb’lerin birliği... ‘Hakikat’ birliği...

‘Zaman’ın birliği!

Ve secde kardeşliği...

Kalbinde taşıdığın ‘emanet’ ‘söz’dür! Bezm-i Elest’te verdiğin söz... O sözün sırrı elbette! Tek ‘bir’ söz...

‘Halife’ olmanın verdiği sır... Emaneti taşıyıcı ‘kul’! Kul olmanın ‘aziz’liği!

Ve tekbir!

Ağacın, taşın, suyun, ‘ateş’in, kelimelerin seni tanıması... Ve secdesi... Meleklerin secdesi ‘kalb’ine... ‘Kalb’i olan her ‘insan’a...

Allah’a kul olabilmiş her ‘insan’a...

Ve ‘halife’!

Yıldızların, güneşin, ayın secdesi o ‘halife’ ‘insan’a!

Yerin ve göğün daha ayrılmadan önceki hâli! Her ‘şey’ ‘bir’ daha!

‘İnsan’da ‘bir’ her ‘şey’!

Yer ve gök!

Ama ‘insan’ ‘kalb’inin temizliği kadar görür hakikati... O aynada görür aslında kim olduğunu...

‘Hiç’ bilmediği ‘bir’!

Hem ‘hiç’ hem ‘bir’!

Nasıl görür o zaman ‘kalb’in aynasında kendini!

Meçhul bir soru!

Cevabı tam ‘bir’ ‘hiç’lik işte!

‘Kalb’in sır dolu aynası! ‘Sır’ aradan çekilirse ‘cam’dan ‘bir’ ‘kalb’ kalır geriye!

Her ‘şey’ silinir, görünmez olur... Görünen ‘bir’dir artık!

Tek ‘bir’!

‘Halife’lik sırrı buradadır işte! Sırrın içinde! Sır aradan çekilirse ne ‘halife’ kalır, ne de ‘söz’!

‘İnsan’ın kendi ‘sır’dır aslında! Tek bir sır! ‘İnsan’ aradan çekilirse ‘hiçbir’ soru da kalmaz artık!

Bir meçhule gider tüm sorular!

Ve her cevap ‘bir’dir sonunda! Her sorunun cevabı tek birdir!

Her söz birdir çünkü!

Ve başka ‘hiçbir’ ‘şey’ yoktur dünyada!

Tek bir hakikat!

Asıl olan!

İçinde ‘hiçbir’ sırrı barındırmayan!

Kendi ile mutlu olan!

Ve ‘hiç’ ‘bir’ ‘zaman’ bilinmek istemeyen!

Tek bir işte!

İkilik yok!

‘Şey’lerin sonu ancak böyle mümkün!

Evelallah...

Ateşten vücutlar ve ‘insan’!

Kâğıtlarda yazılanlar okunmaz oldu artık! El yazısı okumak sevindirmiyor kimseyi... Kitap harfleriydi önce, şimdi oldu ekran yazısı... Ateşin üzerinde yanan harfler... Ve onları okumaya çalışan anlamsız yüzler... Düşüyorlar birer birer Cehennem’in kuyusuna...

Ey özgürlük! ‘İnsan’ yanlış yerde kullandı seni... Cennet yerine Cehennem’e sürükledi kendini... Seçimi ‘ateş’ oldu...

Kâğıtları seven harfleri, zorla ateşe sürükledi ‘insan’! Kendi yandığı gibi ‘kelimeler’i de ateşte yakmaya çalıştı... Cennet’in kelimelerini... İblise kurban etti!

Şimdi! Senin ‘bir’ seçimin daha var... Hayatın için bir şans daha kullanacaksın... Belki son bir şans...

Teknolojinin ‘ateş’‘ten’ ‘put’una karşı! Kara bilimle seni kendine köle yapmadan şeytan...

Hayatı ‘hız’landıran her ‘şey’ kötüdür... Bu kadar basit!

Dev bir ağacın dallarının arasından kendi çevresinde döne döne toprağa düşen yaprak ‘bir’ ‘hız’ ayarlayıcısıdır...

Kanın akışı, kalbin atışı ve ‘söz’! Kelimelerin ağzımızdan çıkma hızı... Kâğıdın üzerinde kalemin kayışı... ‘İnsan’ı seyretme hızım!

‘İnsan’ ‘bir’ ‘kelime’ ise şeytanın ‘hız’ına uygun teknoloji ile dünya kâğıdı yırtılır! ‘Oku’nmaz olur!

‘Oku’ emri yerine getirilemez o zaman! Şeytan bunu ister... ‘İnsan’ın ‘oku’yamamasını dünya hayatını! Kur’an’ın cevherlerini!

Tek ‘bir’ sözü!

Şeytan ‘insan’ın ‘oku’masını engellemek ister... Bu yüzden insanın el yazısına karşıdır... Ateşten ekranlara mahkûm eder onu... Ve insan

‘oku’yamaz... Okuduğunu sanır ama okuyacağı bir ‘şey’ kalmaz artık...

İçi boşaltılmıştır hayatın... Kelimelerin, ağaçların, bitkilerin, hayvanların... Hepsinin içi ‘ateş’le dolmuştur...

‘Ateş’ insana ‘dost’ olmuştur artık!

Her insan ‘ateş’in dostu olmuştur!

El yazısını kaybeden insan, hayatı kaybeder!

Gün gelir Cehennem’e düşer!

Ve bir daha hatırlayamaz artık o, ‘insan’, dünya hayatında, kendi, Cennet’in kelimeleri ile yazılan ‘bir’ el yazısı olduğunu!

Tek ‘bir’ söz gibi!

Ağaçlarla, ırmaklarla, kuşlarla, bulutlarla, yıldızlarla tek bir söz gibi!

O ‘insan’ kimin el yazısıdır böyle!

Ve şeytan, ‘insan’ın el yazısına niçin bu kadar karşıdır...

İnsan kendi el yazısını kaybederse, neden Cehennem’e düşer!

‘İnsan’ kâinatla yeniden tek ‘bir’ söz olmak için el yazısına sahip çıkmalıdır...

El yazısını kaybederse, bu ‘teknolojik put’a tapmaya devam ederse, onun hızı insanın bu toprak vücudunu artık taşıyamayacaktır...

Vücudu değişecektir insanın!

Ateşin dostu bir insan!

Elbette ateşe uygun bir görünüme bürünecektir!

Secde kardeşliğinin sırrı!

‘Rüzgâr’ kelimesine sığınıyorum... Rüzgârın sesi ile birlikte ağaçlara, bitkilere ve sevdiklerime dokunuyorum... Rahatlıyorum biraz... İç sıkıntım azalıyor...

Tek bir ‘kelime’ bile insanı mutlu edebiliyor... Şeytan seni, insanı, çepeçevre kuşatsa bile, sen tek bir kelime ile yenebilirsin aslında onu... Kötülüğü bertaraf edebilirsin... Yalnızca ‘insan’a verilmiş bu sır... Kelimelerin, hayatı iyileştirme gücü... İyiliğin kılıcı...

Şeytan en çok ‘kelimeler’den korkar... Cenab-ı Hak tarafından Hz. Âdem’e verilmiş kelimeler... Cennet hayatının sırları için ‘insan’a öğretilmiş, emanet edilmiş kelimeler...

Tek bir ‘rüzgâr’ kelimesi bile insanın ‘ruh’ hâlini değiştirebiliyor... Hareket ediyor ‘zaman’... İçinde bulunduğun ‘zaman’ gidiyor, ferahlatıcı başka ‘bir’ zaman geliyor... Hareket ettiriyorsun zamana, kelimelerle... ‘Kelimeler’le her ‘şey’e hükmedebiliyorsun!

‘Eşya’nın yerini bile değiştirebiliyorsun!

Sadece ‘kelimeler’le yapabiliyorsun bunu! Kelimelerle, tek ‘bir’ kelimeyle bile zamanı hareket ettirebiliyorsun...

O zaman bu zaman olmuyor işte!

Cennet’in zamanı, Cennet’in kelimeleriyle içine alıyor seni... Çepeçevre kuşatıyor... Ve sen o an fark ediyorsun işte hiç söylenmeyecek olanı...

O biricik ‘kelime’yi! Tek ‘bir’ kelimeyi... Şeytan duymasın diye susuyorsun... Aklından bile geçirmiyorsun... Hemen ‘kalb’ine gönderiyorsun... Şeytan bulamıyor onu... Ama her insanın zihnine girip arıyor!

Ah! O güvenli ‘kalb’ler! Şimdi, bugün, her yerde aradığımız o ‘emin’ kalpler...

İşte çağrımız sizedir... Gün bugündür... Gelin bulun bizi! Ama önce ‘kalb’lerinizde saklı olan o ‘kelime’yi bulun... O ‘kelime’ zaten ‘bir’ araya toplayacaktır hepimizi!

Acele işe şeytan karışır derken kastedilen budur! Aman acele etmeyin... ‘Kelimeler’inizi ve kendinizi bir telaşın içine sürüklemeyin... Dışınızda ne olursa olsun, ‘kalb’iniz bir avlu sessizliğinde beklesin her zaman sizi... Dualaların yurdudur ‘kalb’!

‘Kalb’ dua eder aslında... Kalbin kelimeleri dua eder Allah’a... O ‘kalb’e bazen kendi bile giremez insanın... Ama o ‘kalb’ Allah’a secde eder işte...

Kelimeler ‘kalb’e aittir... Akıl onlarla oynar durur bütün gün... Gece olunca tüm kelimeler yine ‘kalb’e geri dönerler... Kendi yurtlarına! Cennet evlerine!

Cennet her insanın ‘kalb’indedir! ‘İnsan’ kalbinden düşürülmüştür... Ancak secde ettiği zaman ‘insan’, ‘kalb’ yine ‘Cennet’ mahalline yükselir!

Sır buradadır! Secde, her insanı yeniden Cennet’e geri gönderir!

Ve ‘kelimeler’in sırrı o an o ‘insan’a açılır...

O her ‘insan’ işte, artık ‘bir’‘bir’inin secde kardeşidir...

Secde kardeşliği ‘ayn’ı ‘zaman’da ‘bir’ ‘kelime kardeşliği’ de değil midir?

Söz birliğimiz için!

Tek ‘bir’ söz!

Ölmeden önce ölünce!

‘Kalem’ tutan elin sahibi, Allah’a kuldur... Yoksa yazamaz! Yazıyorum sansan bile sen, Allah’a kul olmadan, Cehennem’de gezdirirsin okuyucunu... Yazı bir Cehennem yolculuğu değildir!

Cennet’e götürmeli seni hakiki bir ‘yazı’... Her harf gökyüzüne açılan bir kapı olmalı... ‘İyi’ okunursa eğer harfler, sonra kelimeler ve cümleler, seni Cennet’e götürürler...

Cehennem’den uzaklaşmak için yazar ‘insan’... Cehennem’e düşmek için değil...

‘Kalem’ yazarsa, ne yazarsa yazsın, o bir dua yerine geçer... Çok şükür ki Allah’a kul olan ‘kalem’ler hâlâ vardır...

Ey ‘kalem’! Cenab-ı Hakk’ın sevgili kulu... Ne çok ihtiyaç var sana bugün... Kurudu göz pınarlarımız... Sen yaz, biz ‘oku’yalım ki yeniden canlansın kalbimiz... Ve kim ağlıyorsa o an, işte böyle tanıyacağız birbirimizi... Biz, secde kardeşleri... ‘Kalem’in en saf ‘oku’yucuları! Ama ‘yazı’yı yazan benim diyorsan sen hâlâ, ben de o zaman sana bu ne büyük azgınlıktır böyle derim... Nefsin kendi kelimeleri var sanki!

Ey ateş! Ateşte hiçbir kelime barınamaz... Yanar hepsi... Yanar, kül olur ve okunmaz... Cehennem’de hiç kimse ‘oku’ma bilmez! Okusalardı eğer Cehennem’e düşmezlerdi...

‘Kalem’, ey ‘kalem’! Yaz ne olur artık... Dünyada bu zulüm ne zaman bitecek... Ne zaman hepimizin kalbine ‘güneş’ doğacak...

Kelimelerin gücünü küçümseyenlere, ne zaman cevap vereceksin ‘kalem’! Sözün kılıcı ile iyileri kurtaracaksın... Bu zulmü bitireceksin...

Şimdi, bir defa daha senin o sonsuz affına sığınıyoruz Allah’ım... Ne yazmışsak şimdiye kadar, içinde hiç istemeden bile olsa, senin yolundan bir sapma gibi algılanmış herhangi bir ifade varsa, ne olur affet bizi... Affet ki bu ‘kalem’ kırılmasın! Yazsın, daha çok yazsın ve

bir gün gelsin, nefsin ateşini söndürebilsin... Ve sana tamamıyla teslim olsun...

Bu dünyada bile olsa senin Cennet ikliminde yaşamaya başlasın...

Ey ‘kalem’! Şimdilik benden bu kadar! Benim için yazı Allah’a teslimiyettir... ‘İnsan’ sadece Allah’a teslim olmak için yazar...

Ve her okuyan bu yazılanları, bu yazılanlar içinde, Allah’a teslim etmezse ruhunu, yani ölmeden önce ölmezse bu dünyada, kim bilecek ki onun yaşadığını!

Sır belki buradadır işte! İnsan ancak ölünce bilinir bu dünyada!

Şeytan en çok kimden korkar!

Gecenin getirdikleri ile durdum sabaha... İlk ışık, ilk ümit ve ilk söz... Kalem yazamadı... Ama kalbim bildi seni... İlk geleni...

Seni, bildim işte! Hakikat nedir... Hidayete ermek için yapılacak dua... Ve ardından şeytanla başlayacak mücadele...

O ilk sözden sonra... Trilyonlarca hücren ile birlikte verdiğin söz... Ve bu dünya! Şeytan o iman etmiş hücrelerini bile almak istiyor şimdi senden, birer birer... 'Kabala nanoteknolojiye en yakın formdur' işte!

Ateşten 'göz' budur! Elinizdeki, beyninizdeki putlarla her daim sizi görmek, hissetmek için programlanmıştır bu sistem... Siz o ateşten putları hayatınızdan, bedeninizden çıkarırsanız hiçbir 'şey' yapamazlar size... Evet, iblis kördür!

Tek gören Cenab-ı Allah'tır... Onu görecek olan ise sizin 'kalb'inizdir... Şeytan 'kalb'e giremez... 'Kâbe' korunur şeytandan... Kalbin etrafında tavaf ederler tüm hücreleriniz, onu korumak için şeytandan... Gün gelir beyniniz ölür ama 'kalb' yine de yaşar... Zamanı gelince 'kalb' dursa bile şeytanın kazanma ihtimali o anda bile yoktur... Ruh ait olduğu yere döner... Şeytan dünyada bir başına kalır... Hem kör, hem topal!

(Cennet ikliminde uyanır ruh... Sabah olmuştur, ateşten puttan kurtulabilmişse insan, dünyada bile olsa Cennet ikliminde uyanır...

Azgın bir teknoloji yakar senin bedenini... Kendine esir eder herkesi... Ona nasıl taptığınızı bile anlayamazsınız... Yana yakıla, iştahla, arzu dolu bir bedenle onun rehberliğinde Cehennem'e koşarsınız... Teknoloji ile çağırırsın artık şeytanı kendi bedenine, evine, en mahrem anlarının içine... Annenden, eşinden, kardeşinden bile daha yakındır şimdi sana o! Şeytan!

Dumansız ateşin yüce mimarı! Kanın ateşi ile beslenen ölümsüz antikacı! Sanatın ve bilimin gizemli koleksiyoncusu! Her an insan

ruhunun derinliklerinde dolaşan, ama kendi ruhu olmayan içi boş kova!

(Sabahın getirdikleri ile bitiyor gün... Ve gece geliyor... Anlaşılmaz olanı anlıyor şimdi insan... Şeytanı anlıyor! Şeytanı anlayan her kimse onun tuzaklarından kurtuluyor... Öteki kalmıyor bu dünyada! Şeytan artık ona günah işletemiyor! O günah işlemeyince, insan günaha karşı durunca, şeytan da günah işleyemiyor!

'İnsan' hem kendini, hem dünyayı, hem şeytanını bile kurtarıyor belki! 'İnsan'ın halifelik sırrı buradadır işte!

'İnsan' anlar! Her 'şey'i anlar!

Ve 'bir'ler!

Ama 'zaman' vardır elbette... Bu 'zaman'ı dünya hayatında nasıl kullandığı her 'insan'a sorulacaktır ahirette!

Şeytanın sorgusunu ise biz bilemeyiz!

Hiçbir 'insan' bilemez!

O kovulmuş ve lanet edilmiş şeytan, kendi sorgusunda ne der 'son söz' olarak Cenab-ı Allah'a, biz bilemeyiz...

Ama biz kendimizi bir yana bırakıp, sadece şeytanı suçlayamayız kendi sorgumuzda... Tüm kabahati onun üzerine atıp kurtulamayız...

Çünkü şeytan, Allah'a secde eder hemen... Ve o azdırdığı tüm insanları yapayalnız bırakır... Siz kendi iradenizle beni çağırdınız der... Dünyanın parasını verip o 'teknolojik put'ları aldınız hepiniz... Benimle her an irtibata geçmek için her şeyi göze aldınız... Sizi hiçbir 'şey' için zorlamadım ben! Siz beni zorladınız! Çocuklarınıza bile daha doğar doğmaz 'teknolojik put'lar aldınız! Ah ben bunu yapamazdım doğrusu o masum sübyanlara! Siz kendiniz, azgınlıkta, beni bile geçtiniz!

İşte şimdi Cenab-ı Allah'ın karşısında tek başınasınız... Hiç beni suçlamayın... Her şeyi siz yaptınız... Ben, sizler olmadan hiçbir 'şey'

yapamazdım bu dünyada... Her ‘şey’i siz yaptınız, siz! O azgın nefsleriniz... Gün geldi beni bile siz azdırdınız!

Haydi, Cenab-ı Allah’a verin hesabınızı şimdi! Dünyayı nasıl bu hale getirdiniz...

Beni suçlamaktan vazgeçin!

Ben, Allah’tan çok korkarım...

Ya siz!

İki denizin birleştiği yerde!

Gelecek olanı kaybettik mi? Hani kalbe gelecek olan! Ağaçlıklı bir yoldan yürüyüp denize kavuştuğumuzda, bizi karşılayacak olan... O eşsiz nur... Sözlerin efendisi... Kıyıda, bir kayanın üzerinde oturmuş, nur içinde ışıldayan yüzüyle bize bakacak olan...

Ve sonra bizi yanına çağıracak... O muallâk kayasının üzerine... Ve Miraç gerçekleşecek... Ölü balık canlanınca işte, anlayacak herkes, O kim aslında!

O an denizin üzerine secde edecek gökyüzü... Bulutlara değecek balıklar... Buluşunca yer ve gök, konuşmaya başlayacak O... Dünyada hâlâ ‘insan’ kalabilen kim varsa bu sözleri anlayacak... Kalbi aydınlanacak...

Şimdi işte söze getirmeliyiz artık bu hakikati! Ey insanlar! Kayıp denizi bulduk biz... İki denizin birleştiği yeri... ‘Hayy’ olanı... Ve iyiliğin kılıcını...

Çok yakında canlanacak yeniden ‘iyilik’... ‘Bir’ olacağız hepimiz... Kötülüğe karşı saf tutacağız... Ve sadece ‘insan’a verilmiş kelimeleri hatırlayıp, yeneceğiz iblisi...

Ey insan! Cennet’i hatırla... Ve bu defa oyuna gelme artık ne olur... Bak gelecek olan geldi yine kalbine... Ümitli ol... Temiz ol... Dürüst ol... Emin ol... Emin ‘bir’ kul ol...

Ve kavuş Cennet’e... Gir o ‘emin’ kulların arasına sen de...

(İnsan tek bir kelime ile anlaşılır mı? Anlaşılır! Allah dersin ve o an karşındaki insanın gözlerinin içi billur gibi parlarsa, o ‘iyi’ ‘bir’ insandır... Tanışırsın hemen, anlaşırsın, hayırda buluşursun onunla...

Buluşmak için insanlarla, tüm insanları bir araya getirmek için, başka bir ‘kelime’ daha yoktur...

Tek bir Allah vardır...

Cenab-ı Allah... Celle Celâluhu...

Ve tevhid...

Ve söz...

İşte kâinattaki bu sonsuz buluşmadan sonra, başlayabilirsiniz artık konuşmaya...

Tek bir olmaya...

Sözle, vücutla, ruhla...

O iki denizin birleştiği yerde...

Muallâk kayasının üzerinde...

Şimdi!

İşte tek hakikat!

Güneş çıktı... Çok uzun zaman oldu, güneş ışığını görmeyeli...

Şimdi!

Işık içinde kalmış yüzlerimizle, daha yakîn bir namaz kılıyoruz, sımsıcak toprağın üzerinde... Namaz bitince birbirimize bakıyoruz, yüzlerimiz ‘nur’ içinde... Çevremizdeki ağaçlar da ışık içinde kalmışlar...

Hepimiz, tüm tabiat çok mutluyuz şimdi...

Sıra ‘söz’e geliyor!

İlk kim konuşacak... Söze başlayacak...

İtina ile seçecek kelimeleri... Sarih kelimelerden bir yazı ormanı kuracak önce... Sonra içine hayvanları, bitkileri, rüzgârı yerleştirecek... Ve o söze getiremeden daha, onlar kendileri söze gelecekler...

Hayy Allah...

Bir tek Hayy olan Allah... Her tabiatı canlandıran Allah...

Şimdi işte ‘secde kardeşleri’ kendilerini bir cemaat olarak hissedecekler...

Hayy olan Allah’tır diyecekler... ‘Hayy’ olmayan her ‘şey’ ölüdür...

Şeytan ölüdür!

Bir ölü bize ne yapabilir ki!

Ancak sen onu çağırırsan canlanır o! Sen! Ey insan! Sen!

Çağırma onu!

Canlandırma sakın! Sakın!

Sakın ondan kendini, hem kendini hem aileni, hem neslini...

Ey insan! Şeytanını bil önce! Sonra çevrendeki diğer şeytanları...

Onları bilirsen sen, işte, hiçbir zaman sönmez kalbindeki nur! Her zaman güneş içinde kalır ruhun... Kasvet, vehim, vesvese sana uğramaz... Uğrasa bile hiçbir ‘şey’ yapamaz...

İnsan... Ey insan!

İyilik ve kötülük seninle hayat bulur... Sen olmasaydın belki ne ‘iyilik’ olabilecekti, ne de ‘kötülük’!

Şimdi! Namaz sonrası birbirlerinin yüzünde gördükleri ‘nur’un içinde, Cennet’te, sohbete başlamışlar bile secde kardeşleri...

Diyor ki ‘bir’i, diğer ‘bir’ine... ‘Mehdi’ gelecek mi?

Susuyor tüm tabiat! Cevabı bekliyor herkes... Oysa bu sorunun cevabı olmaz... Yüzlerce yıldır bu sorunun cevabını bekleyen ‘şeytan’a bu ‘söz’ duyurulmaz...

Gizlidir cevabı bu sorunun... Herkesin kalbinde gizlidir... ‘Kalb’ bile bilemez bu sorunun cevabını aslında... Ondan bile gizlenmiştir... ‘Sır’dır... Hayati bir sırdır...

(Karanlıklar içinde kalınca ‘kalb’ ne yapar biliyor musun? Gizli gizli konuşur ‘Mehdi’ ile! Herkesin kalbinde ‘bir’ ‘Mehdi’ vardır... ‘Hidayet’e erdirmek ister ‘insan’ı... Ve o asıl ‘söz’ü vermek ister sana... Şeytanı yenilgiye uğratacak sözü...

İyiliğin kılıcını... Hakikatin sözünü... Ve secdenin nurunu... Her secdenin yüzlerimizde bıraktığı sonsuz nuru... Kalplerimizde hiç sönmeyen güneşi... Işığı, aydınlığı, bereketi, adaleti ve eşitliği...

Ey insan! ‘Söz’ insanı! Tek bir ‘söz’le şeytanı mağlup edecek insan...

‘Kalb’ine bak! Artık zamanı geldi işte! Her gece secde et, ağla, dua et ve kalbine bak...

Ey ‘söz’ insanı! Önce, her ‘şey’den önce, sen gel kendi kalbinle konuş!

Ve sonra ‘bir’le! Tüm kalpleri ‘bir’le! Ve ‘Mehdi’ ile konuş...

Ya Allah, Ya Bismillah...

İşte kalbindeki tek hakikat.

Tek bir sözle kalbe inen ‘nur’!

Bilemedim şimdi! Bir ‘insan’ mısın sen? Yoksa bir mahlûkat! ‘Kan’la beslenen!

Ateşten ekranlarda vampir dizileri, kitaplar, sinema filmleri, bilgisayar oyunları, gazete yazıları... Hepsi de vampirleri sevdirmek için bize...

İblis, vampir iyidir! ‘İyi’ midir sahi?

İyi midir vampirler?

Bilemedim şimdi! Bu dizileri, filmleri yapanlar ‘insan’ mı? Yoksa!

Kan mı?

Kanın yolculuğu Kabil’den bu yana! Yeraltında! ‘İnsan’dan gizlenmiş bir ritüel eşliğinde! Gece olunca ise!

Korunmak için Muâvvizeteyn, yani Nâs ve Felak!

Yoksa işimiz zor!

Çocuklar bile kan içmeye başladılar! ‘İnsan’ öldürmek ‘oyun’ sayılıyor artık! Ateşten ekranların içinde her ‘şey’ bir oyun! Çocuk o ateşten ekranların dışına hiç çıkamıyor ki artık! Bir ‘insan’ öldürse, bir okul basıp on insan öldürse, o yine ateşten ekranların içinde sanıyor kendini... O zaman hiçbir ‘şey’ olmuyor sanki! Hiçbir kural yok! ‘İnsan’ öldürmek, ‘kan’ içmek serbest! Ekran ‘ateş’ten olunca yasak niye olsun! Her ‘şey’ serbest o zaman!

Evet, her ‘şey’!

Gün gelecek ‘kan’ içmeyen ‘insan’ gerici sayılacak... ‘Çağdışı, dumansız ateşi sevmiyor o, pis toprak insanı!’ Böyle söyleyecekler o ‘insan’ için...

Ateşten çipler beyinlerinin içine yerleştirilince sevinecekler... ‘Nihayet biz de çağdaş olduk’ diyecekler! ‘Bak bir anda entelektüel olduk! En

modern biz olduk!’

Modern ‘şeytan’larla dans edecekler... Kan içecekler... Sevişecekler... Mega alışveriş merkezlerinde bir araya gelip ayinler yapacaklar... ‘O emdikçe, kirlenmiş toksik kanımız temizleniyor’ diyecekler!

...

İnsan ümitsizliğe kapılabilir bu yazı böyle devam ederse... Günaha girer ‘kalem’! Ömür boyu susar... Kelimeler bir daha ona gelmez... Küserler hepsi... ‘Mekke’ye giderler... Kâbe’yi tavaf ederler...

İyi ki ‘Mekke-i Mükerreme’ var! ‘Zemzem’ var! ‘Kâbe-i Muazzama’ var!

İyi ki ‘Ravza-i Mutahhara’ var! ‘Medine-i Münevvere’ var!

İyi ki sen varsın Resûlullah... İyi ki Ehl-i Beyt sevgisi var...

İyi ki vahiy var... Kur’an-ı Kerim var...

İyi ki ‘söz’ var!

İyi ki ‘iyilik’ var!

İyi ki ‘insan’ var!

(O ‘insan’, tek bir insan, o ağacın altında bekliyor şimdi! Yuşa tepesinde, sıcak toprağın üzerinde, yüzünü Mekke’ye dönmüş, ellerini gökyüzüne doğru kaldırıyor ve Cenab-ı Allah’a dua ediyor...

(Bu duanın sonunda, İstanbul’da, iki denizin birleştiği yerde, şimdiye kadar hiç görülmemiş bir ışık parlaması oluyor...

Nur içinde bir nur iniyor kalbe...

Bir söz bu!

Tek bir söz!

Şeytanın tüm oyunlarını bozacak tek bir söz!

İşte bu söz için hayatta kalmaya değer!

‘İnsan’ yalnızca Allah’a muhtaçtır!

Bilinmek, bilmeye mani olabilir mi? Ne kadar çok bilinirsek, ‘bilgi’ bize o kadar az mı uğrar? Sahi ‘bilgi’ nedir! O ‘insan’a hikmet verilmemişse ‘bilgi’ ne işe yarar... ‘İnsan’lar tam bilgilenemeden, bu sıkı sabrı göstermeden, hemen bilinmek çabasındalar... Kim bilecek seni! Kim!

Sen önce kendini Cenab-ı Allah’a bildir... ‘İyi’ ‘bir’ ‘insan’ ‘ol’! Hikmetli ol! Emin ol! İrfan sahibi ol! Sonra kendini öteki insanlara bildirmek için çalışıp çabala... Ama önce hakiki bir ‘insan’ ol!

İnsan olmanın derin anlamını kavra... Geceler boyu ‘secde’de dur, bekle... Dua et, yalvar, gözyaşı dök... Sonra bir gün, Allah seni affeder... Ve o zaman çık artık kendinden dışarı, hayrı ve barışı dünyanın her yerine yaymak için çalışıp çabala...

O zaman işte!

Şimdi seni kim bilecek! Bilse bile seni, senden hangi hakikati öğrenecek!

Ah! Nefsin kışkırtıcı oyunları hep... Gizlice, ayna önünde, nefsinle sinsi sinsi buluşmalar... İhtiraslı bir bakış, arzu dolu bir benlik ve arkasından kadirbilmez bir davranış... Herşeyi ‘ben’ yaptım, ben! Evet, her ‘şey’i sen yaptın! Doğru bu! Sen olmasaydın şeytan nasıl benlik kazanacaktı... ‘İyiler’ arasında yer bulacaktı! En tehlikelisi bu işte! Şeytanın ‘iyiler’ arasına da sızması... Kiminle hem... Seninle!

Ey secde kardeşleri! Saflarınıza, çevrenizde ‘iyilik’ maskeleri ile dolaşan şeytansıları sakın almayın... Uyanık olun... Şeytanın sizi göstermelik bir iyilikle kandırmasına izin vermeyin... İçinizdeki benlik azgınlıklarını dizginleyin... Daha ilk hissettiğiniz an, nefs tılsımını içinizde, aman bu tılsıma kapılıp efsunlanmayın... Aman! Şeytan bazen ‘iyilik’ içinde alaca bir ‘kötülük’le yaklaşır size... En zayıf

olduğunuz bir anda... Bir ‘insan’a ihtiyaç duyduğunuz o en çaresiz anda... Şeytan, sizi o zayıf anınızda ‘iyilik’le kandırır işte...

Peki, ne yapacağız bu tuzaklardan korunmak için! Şeytandan gelen bir iyilik bile olsa kabul etmeyeceğiz... Şeytanı nasıl tanıyacağız peki! Önce, kendi şeytanınızı deşifre edeceksiniz içinizde... Hangi anlarda sizinle iletişim kuruyor... Bunu bileceksiniz... Kendi şeytanınız konusunda ihtisas yapacaksınız... Bu çalışmayı yapmazsanız o iç şeytan, bir gün işte, sizin en ihtiyacınız olduğu bir zamanda, dış şeytanı çağırır yanınıza bir ‘iyilik’ meleği gibi... Ve siz aldanırsınız... Ah secde kardeşlerim, aldanırsınız! Ve çok sonraları fark edebilirsiniz bu aldanmanızı da... Ve hâlâ bunun bir aldanma olmadığını kabul ettirmeye çalışırsınız, çevrenizde bunu fark eden kardeşlerinize... Bu inadınız sizi şeytana daha fazla yaklaştırır... Bu zaafınızla daha işin başında gereken zamanı ayırıp mücadele etmediğiniz için, işte şimdi bu zaafınız yüzünden şeytanınızı savunur hale gelirsiniz

Ah ne yazık! Bu zaafınız yüzünden, geçmişte nefsinizle yüzleşip, onu Allah’a secde ettirmediğiniz için, işte şimdi belki bu minicik kusurunuz yüzünden ‘bir’liği bozuyorsunuz... Şeytanla işbirliği yapıyorsunuz... Gelin daha fazla ısrar etmeyin bu hatalarınız için ve hemen Allah’a secde edin... ‘Bir’liği bozmayın... Kendi şeytanını Allah’a secde ettirmek konusunda ihtisas yapmış ağabeylerinizin ‘söz’ünü dinleyin...

Hiçbir konuda bu kadar ısrarcı olmayın... Unutmayın, aşırı ısrar şeytandan gelir... Ve âşık usandırır...

Çevrenizden, ‘iyilik’ maskesi altında içinizdeki şeytanla ilişki kurabilen, gerçek şeytanları uzaklaştırın...

Çekip alın şeytanın yüzündeki bu ‘iyilik’ maskesini... O zaman gerçeği fark edeceksiniz... Ama bunu yapmakta gecikirseniz, her geçen an sizi daha fazla şeytana yaklaştıracaktır...

Ve bir gün gelir kendinizi siz de bir şeytansı olarak bulabilirsiniz!

Ne acı! ‘İyilik’ için yola çıktık derken ‘kötülük’ ile barış içinde yaşayan gafillerin arasına düşmek!

Zaaflarınız yüzünden, şeytanla ilişkide olduğunuzu fark edip, onunla mücadeleyi devamlı olarak erteliyorsanız, bilin ki bu ertelemeden her zaman şeytan kazançlı çıkacaktır... Çünkü o süre içinde şeytan, tüm çevrenizi değiştirip, sizi ‘hakiki’ dostlarınızdan koparabilir... Ve sizi yapayalnız bırakıp, her an kendine muhtaç hale getirebilir...

Oysa ‘insan’ sadece Allah’a muhtaçtır...

Yardım sadece Cenab-ı Allah’tan gelir...

Hayy olan yalnızca O’dur...

‘Mehdi’ ne zaman gelecek!

‘Yazı’nın ‘hakikat’e olan yolculuğunu fark eden, harfleri, kelimeleri koruyan, ‘kalem’ olan, bedeli ne olursa olsun her zaman ‘hakikat’i dile getirmeye çalışan sen, ne oldu da bugünlerde bu kadar üzgünsün...

Sessiz bir an, tenha bir avlu, şadırvanın sesi ve namaz...

Dünya dışarıda kalır artık... Tüm kötülükler, öfke, her türlü tehdit, musibet, hepsi dışarıda kalır... İçeride, iyilikler denizinde ‘bir’ olursunuz... Kısacık bir dünya hayatı için bu kadar üzüntü boşunaymış diye düşünürsün...

Bazı insanların kalbinde iyilik içinde kötülük, bazılarında ise kötülük içinde iyilik vardır... Bu yüzden aldanma sakın, normal zamanlarda ‘iyi’ gibi duran her ‘şey’e... Zaman hızlanınca, kalb sıkışınca, o iyilik, ‘kötü’ bir ‘şey’e dönüşür... Ve sen en çok buna üzülürsün...

Son ana kadar dünyada, ‘insan’ bilinemeyen tek bir andır! Kim kimi sever gerçekte, bilinemez... Nefs öyle bir azar ki, insan, birdenbire en yakınını vurabilir... Ve sonra da onu gömmek için bir karga bekler... Kardeş kardeşin katili olur... Daha çok sevilmek için belki... Hatta Cenab-ı Allah’a daha yakın olabilmek için... Nefsin işte seni böyle aldatır!

Kardeşin ile aldatır!

Bunun böyle olmadığını ispatlamak için çıktık yola... Kardeş kardeşin katili olmasın diye... Ve bugüne kadar geldik... Biz, ‘secde kardeşleri’...

Ey kalbim! Ey!

Aramıza almamak için şeytanı hep secdelerde buluştuk... Ve Allah’a yalvardık... ‘Bir’ olmak için tüm kardeşlerimizle...

Şimdi! Ey kalbim! Sözü birlemeye çalışıyoruz biz! Söz ‘bir’ olsun ki anlam da birlensin! O her ‘anlam’ bilinmeyene ‘bir’ kapı olsun...

Ne çok sevdik biz bu dünyada birbirimizi... Tüm secde kardeşleri... Allah’ım ne olursun, şeytan kandıramasın ‘hiçbir’imizi! Secdelerde ‘bir’ olan ‘kalb’i parçalayamasın!

Nefsi azdırmasın... O secde kardeşim, Allah’ın bildiğini, kendini, insanlara bildirmek için de çırpınmasın...

İşte tam burada ayrılır ‘insan’ olan... Allah’ın onu, sevgili kulunu bilmesiyle mutlu olanlar ve Allah’ın bilmesi ile yetinmeyip, kendini, öteki insanlara bildirmek için çırpınıp duranlar...

Nefsleri ile gizlice buluşup, bunu kendilerine bile söylemeye cesareti olmayanlar! İyilik tacirleri! ‘Kalb’i aldatmaya çalışanlar! ‘Yazı’nın gerçek anlamını hâlâ fark edemeyenler... Eline ‘hiç’ ‘kalem’ almadan, sadece ateşten ekranların tuşlarına dokunarak yazmaya çabalayanlar... ‘Kalb’ tacirleri! Kendini bilmez, Rabbini tanımaz, gizli nefs yolcuları...

İyilik için yola çıkmış, ama içlerinde, bir gün, ansızın, ‘kötülük’ ile karşılaşmış ve çaresiz kalmış şaşkın kullar...

Elbette hepsi affedileceklerdir sonunda...

Dünya hayatı, onların nefsini ne kadar azdırırsa azdırsın, biz biliyoruz ki onlar hiçbir zaman gerçek ‘kötü’ olamazlar...

Ey secde kardeşleri, bir daha, inşaallah bir daha, dünyada, bu dünyada Kabil Habil’i öldürmeyecektir...

Bizlerden de bunu umanlar, boşuna beklemesinler...

Bir daha ‘insan’ kendi kardeşini öldürmeyecektir!

Secde kardeşliği budur! ‘Bir’‘bir’inden ‘emin’ olmak...

Ve dünyayı fethetmek!

‘Mehdi’ işte o zaman o ‘bir’ kalbe inecektir!

Ya şeytanın çöplüğü ya da Cennet bahçesi!

‘Yazı’ya başlamak için ümitsiz olmamak gerekir... Yoksa niye yazsın insan... Ümitsiz bir ‘kalem’ oynamaz yerinden... Yaz dersin, yazmaz! ‘Söz’ geçmez ona... ‘İnsan’ sözü geçmez!

‘Yazı’ ‘bir’liğin sesidir! Kelimeler ve tavaf... Yaz o zaman işte! Yaz!

‘Bir’ olunca kâinatla, insan ümitli olur... Harfler ve kelimelerle ‘bir’! Yıldızlar, gezegenler ve söz! Sözün birliği işte!

Sözün birliği, eşyanın da ‘bir’liğini getirir!

Şeytan hapsedilir o zaman ‘eşya’nın içine!

‘İnsan’a secde etmekten başka ‘bir’ çaresi kalmaz!

İşte biz, sözün birliği derken bunu kastediyoruz... Şeytanın ‘insan’a günah işletemediği ‘bir’ dünyayı!

Bu dünya ‘bir’ başka dünya olmaz mı o zaman?

‘Bir’ dünya!

Şeytanın olmadığı!

İşte şeytanı yok edecek bu ‘söz’ ‘Mehdi’ye verilecektir!

‘Hakikat’in sözü, iyiliğin kılıcı!

Bu ‘söz’ün sahibi Cenab-ı Allah’tır...

Tek bir ‘söz’ vardır elbette!

Kur’an sözü!

Başka ‘bir’ söz yoktur!

Ve bu ‘söz’ aslında herkese verilmiştir!

İnsanın ‘kalb’ine emanet edilmiştir...

‘İyi’ ‘bir’ ‘kalb’ farkına varabilir ancak bu ‘söz’ün kendine verildiğini...

O ‘bir’ ‘kalb’e emanet edildiğini!

O ‘bir’ kalbin içinde kim varsa bugün, şu an, ‘Mehdi’nin secde kardeşi odur!

Kur’an sevdalısı, ‘hakikat’in bekçisi, tüm sözlerin birliği için hiç durmadan çalışıp çabalayan fakir, odur işte!

Tek ‘bir’ ümitli insan!

Ümit yoksa bu dünya hayatı nedir ki!

Şeytanın çöplüğü!

Ya da bir Cennet bahçesi!

Seçim sizin!

‘İyi’ olmaktan başka bir çaresi yok aslında ‘insan’ın!

Ya şeytanın çöplüğü!

Ya Cennet bahçesi!

Hangisi!

‘Söz’!

Tek ‘bir’in sırrı!

Yazının gökyüzüsü! Yıldızlar harflerden... ‘Kalem’in izleri... Ve okunmuyor...

‘Oku’duğunu söyleyenler var ama! Alınlarında secde izleri olanlar... Gökyüzüne bakınca onlar, alınlarındaki yazıları da okurlar!

Kimse anlamaz... ‘Oku’nan insanlık tarihidir! Neden yaratıldığımız yazar gökyüzünde... ‘Kalem’le! Harfler ve yıldızlar... ‘Oku’mayı biliyorsan!

Ağacı, çocuğu, o küçücük karıncayı okuyabilen ‘insan’, neden gökyüzündeki yıldızları da okuyamasın... Kendi alın yazısı gibi!

Secde izleri taşıyan her alın, kalb gözüyle bakar çevresine... Ve yukarıya... Gökyüzüne... ‘Okur’ o zaman işte gökyüzünün alnında yazan ‘yazı’ları...

O yazılar değil midir, her ‘insan’dan ‘oku’ması beklenen? Her alın okur aslında! İnsan, ruhuyla görür... Tüm vücudunu, Cenab-ı Allah’a secde ettirir... Sonra görür!

‘Hakikat’i görür! Kendini bilir!

‘Kalem’ olur, yazar!

Yaz o zaman! İşte ‘hakikat’! Yaz!

Tek ‘bir’ kalem gibi yaz!

Ve yazmaya başlayınca artık bir daha okuma! Kur’an’ı ‘oku’ bir tek! Tek bir olan Kur’an’ı...

O seni koruyacaktır her ‘şey’den...

‘Yazı’yı kendin bil! Harfler, kelimeler ve söz... Yazdıkça ‘kalem’ nefs ölür!

Bir tek ‘söz’ kalır!

‘Söz’!

‘Hakikat’ olan söz!

İşte ‘insan’ bu sözün içindedir!

‘Söz’ü okuyabilen her ‘insan’ önce kendini bilir! Sonra Rabbini!

Ve yalnızca onun için yazar artık! Her yazdığı ile Cenab-ı Allah’a daha çok yaklaştığını hisseder...

Yazının tüm sırrı, bir an gelip ‘kalem’in asıl sahibini tanımasıdır!

Secde eden ‘insan’ ‘yazı’dır, ‘kalem’dir, o biricik anın ta kendisidir!

Bil artık bunu... Bil!

Kendi olan, Rabbini bilir...

Sır buradadır!

Sır olan tek ‘bir’dir!

Tekbir!

‘Mehdi’yi bulmak için!

Her ne olursa olsun yazmalı ‘insan’... Harfler hareket etmeli... ‘Bir’ bilinmeze doğru akmalı yazı... Anlam arayışları... Ya da anlamdan kaçış... Bilinmez olana sığınma... ‘Söz’e gelmekten korkma... ‘Hakikat’i, yalnızca hakikati arama...

Ve kendini bulma!

Issız ‘bir’ an! Kimse yok ki! ‘Bir’‘bir’ini anlayacak... Tek ‘bir’!

Ve hakikat!

‘Söz’e gelir o an... ‘Hakikat’! Önce ve sonra yok! Tek ‘bir’ an! Harfleri, kelimeleri, insanları toplar kendinde... Konuşma yok, düşünme yok, ‘söz’ var sadece!

Tek ‘bir’ söz!

Kâğıtlar, ağaçları hatırlatır, ağaçlar ormanı, orman insanı ve...

‘Söz’ üzerinde düşünülmüyorsa, akıl da ‘bir’dir, ‘kalb’ de! Anlam, insan bedeni gibidir, yaşlanır, ölür, toprağa döner... Toprağın tamamı ölü anlamlarla doludur...

‘Söz’ gökyüzüdür! İçi, karanlığı yoktur... Işık içinde ‘bir’ gökyüzü! Karanlığı hiç bilmez... Kâğıtları, ağaçları, ormanı ve ‘söz’leri bilir...

‘İnsan’ kalemi!

Işığın, bilinmeze akışını...

Sözün ‘bir’liğini!

İlk insan, ilk ‘söz’ olabilir mi? Bu ‘hakikat’ düşünce ile bilinebilir mi? Mümkün mü aklın bu yolculuğu tek başına yapabilmesi?

‘Kalb’in ışığı olmadan, ‘hakikat’ görünemez! ‘Söz’e gelemez... ‘Bir’lenemez hiçbir ‘şey’!

Bazı insanlar birbirlerini karanlıkta tanır... Bazıları da ışıkta... Siz karanlık bir kâğıdın üzerine ‘yazı’ yazıldığını gördünüz mü hiç? Niçin neredeyse tüm kâğıtlar beyazdır? Işık içinde kalınca yüzün, seni tanır herkes... Karanlıkta kimse kimseyi tanımaz...

Işık olmasaydı ‘yazı’ olmazdı!

‘İnsan’ olmazdı!

Işık olmasaydı ‘hakikat’ bilinemezdi!

‘Mehdi’ kim, Süfyan kim anlaşılamazdı!

Işık içinde bir kalem! Onun yazdıklarını ‘oku’yun!

‘Mehdi’yi öyle bulacaksınız!

Kalbi ‘bir’leyen Kur’an

Anlaşılamadık! Alışamadık çünkü karanlığa... Sözü eğip bükmeye... Sahte sözlerle konuşmaya... Hayatı kandırmaya... Ağaçlara, kuşlara, çocuklara bakmadan konuşmayı öğrenemedik... Yalnızca ateşten ekranlara bakarak konuşan insanların arasında yaşayamadık...

Anlaşılamadık!

Her anın sadece Allah’a ait olduğunu bildik... Nefsi kendimizden bilmedik... Onun her isteğini yerine getirmedik... Sınırlarımızı bildik... ‘İnsan’ın sınırlarını... İnsan olmanın verdiği sorumlulukla davranmaya çalıştık hep... Ve bir gün geldi yapayalnız kaldık... Yazmaya başladık... Yazı bizi nereye götürürse oraya gittik... Orada karşılaştığımız secde kardeşlerimizle sevindik... Ortak tabiatımızı seyrettik... Ve ‘kalb’i konuştuk...

‘Dünya’ sona erdi o an... Kelimelerimiz yeniden canlandı, Hayy oldu... Ve Cennet dile geldi bizim ‘söz’lerimizle...

Yüzümüzü ‘nur’ kapladı...

‘Bir’ olduk hepimiz!

(Şeytan bunu fark etmedi daha!

‘Kelimeler’in bizi birleştirdiğini...

Kâinatın sonsuz kâğıdı üzerine bizimle yazdığını hakikati!

Ey kalem! Dünyaya ait olmayan kalem! Biz hazırız şimdi söze gelmek için... Asıl sözü yeniden dünyaya geri getirmek için... Biz, secde kardeşleri... Secdelerde yazılan alın yazımız bize bunu söylüyor... Yazın diyor siz de dünyanın alnına yazar gibi yazıları, secdelerden kalkınca... Herkes okur belki o zaman, dünyanın alnına yazılı bu yazıları...

Dünyanın alın yazısı için gökyüzüne bakmalı insan... Yıldızlara doğru... Yıldızlardaki yazılara! Ve sonra kendi alnındaki yazılara!

Ey yazının kalemi! Tüm ‘kalem’lerin sahibi... Kâinat secde ediyor senin karşında... Tüm mahlûkat secde ediyor... Ve Kur’an’ı Kerim ‘oku’nuyor şimdi ‘kalb’in içinde... ‘Bir’leniyor kâinat...

‘Kalb’in dışında artık hiçbir şey kalmıyor...

Bir oluyor!

Alnımızdaki Cennet yazıları

Yazacak zamanı bulamadığımda hastalanıyorum... Kalbim sıkışıyor, nefes alamıyorum, içimdeki ışık tükeniyor sanki... Ve o an gelince, ‘kalem’i elime alınca, beyaz kâğıt ‘bir’ sonsuzluk gibi önümde açılınca, yeniden canlanıyorum, Hayy oluyorum...

Şimdi o anlardan biridir ey okur!

Bir an önce ölüydüm, şimdi canlandım... Ağaç oldum, rüzgâr oldum, kelimeleri kendim bildim! Onların toplanmasıyla, kâğıdın üzerine, asıl vücuduma geri döndüm...

Ve şükrettim Allah’a...

Kelimelerin ‘bir’liği için... Yazı vücudum için...

Ey kalbim! Kâğıt ve kalem... Hakikati söze getirecek kalem... Yaz o zaman... Yaşamak ve yaşatmak için yaz...

Kelimeleri ‘bir’le...

Cenab-ı Allah’a verdiğin sözü hatırla...

Ve yazmaya başla... Hayatı değiştir... Zulmü durdur... Adaleti getir yeniden dünyaya... İnsana fıtratını hatırlat... Cennet fıtratını...

Ve sözü...

Tüm sözlerin birliğini!

Kâğıt ve kalem... Ne çok sevdim sizi... ‘Hayat’ kadar sevdim! Hayat verdiniz siz, bize... Kelimelerle nefes aldık biz... Yoksa ölecektik... Yazmasaydık ölecektik...

Kelimelerin seçtiği kalem olmakla, kalemin seçtiği kelimelerle yazmak farklıdır... Canlı bir organizmadır kelimelerin dünyası... İşitir, hisseder ve yazar kalem...

Her kelime ‘bir’ can taşır... Cennet’tedir asılları, kelimelerin... ‘Kalem’ Cennet’i hissedebilirse yazar ancak... Dünyadayken çektiğimiz sıkıntılar hep bu yüzdendir... Kuşatılınca, şeytan tarafından kuşatılınca dünyada, Cennet’te asıl olan, hisseder işte bunu!

Yaz der kaleme! Yaz! Ancak öyle kurtulabilirsin şeytandan...

Yazarak Cennet’i... Biz hissederiz o zaman sizi Cennet’ten ve kendimizi de size hissettiririz... Biter o zaman dünya içinde esir alındığınız vehim ve vesvese... Nefes alırsınız... Kelimelerle temizlenir dünyanın kasvetli havası... Cennet’in o güzel kokusunu duyarsınız...

Peygamber Efendimizi hissedersiniz hemen yanı başınızda... Rahatlar, huzura kavuşursunuz... ‘Bir’ nur kaplar yüzünüzü... Gülümsersiniz, dünyadan Cennet’e gülümsersiniz...

Ve akşam ezanı duyulur o an...

Efendimizin imamlığında namaza dururusunuz...

Secdede devam eder yazı... Alın yazısı dedikleri budur işte! İlahi ‘bir’ ‘kalem’ ‘hiç’ durmadan yazar alnınızda...

Siz sadece ‘oku’rsunuz...

Ve Cenab-ı Allah’a şükredersiniz...

Tek bir kelime ile Cennet!

Cennet'i gördüm! Mümkün mü bu! 'İnsan' yazarak Cennet'i görebilir mi? Harfler, kelimeler ve 'kalem'le... Yazarak! Ağaçların, kâğıtların üzerine yazarak... Nefes nefese... Nefsin sınırında! Bilerek her an Cenab-ı Allah'ı... Ve 'söz'ü! Sözün sahibini... Bilerek!

'Kalem' yol gösterir insana, yazarken... Allah'ın ipine sarılır gibi... Günaha düşmeden hiç! Sevap ve iyilikle... Her kelimenin, 'kalb'i harekete geçirmesi... Allah'ı anması... İnsana secde ettirmesi... Gözyaşları içinde dünyayı unutturması ona... Ve Cennet'i göstermesi işte o an 'insan'a!

Dünya! Ah dünya! Ancak iyilikler içinde kurtulur insan, dünyadan... Ve o zaman görür Cennet'i...

Cennet'i gören insan bir daha günaha düşmez... Onu kaybetmekten korkar... Cenab-ı Allah'ın dünyada iken Cennet'i gösterdiği kulları, o en sevgili kulları, bu secde kardeşleridir işte! Onlar 'karanlık' bilmezler artık... Her 'söz'leri iyilikle başlar... Kelimeler sevinç içinde birbirlerine sarılırlar onların 'söz'leri içinde... O sözleri işitenlerin de yüzlerine yansır bu iyilik ışığı... Ve onların yüzlerinden çevreye... Bahçe ışık içinde kalır... Uzaktan kim görse o bahçeyi anlar hemen, işte der, Allah'ın isminin anıldığı 'bir' bahçe daha...

Dünya hayatının güzelliği budur... Allah'ı anmak her an... Ve yüzlerinin ışığı ile karanlıkları aydınlatmak... Nuru tamamlamak...

İşte o 'söz'lerin tek gayesi de budur... Nurlar içinde 'bir' dünya... Ve iyiliklerle...

'Mehdi'nin de gücü budur... İyilikle anlatmak 'hakikat'i... Tek 'hakikat'i... Ve herkesi o hakikate çağırmak... İyilikle, 'söz'ün keskin kılıcı ile...

Ey hakikat! Tek bir 'kelime' ile Allah'ı bildik biz... 'Söz' verdik hemen... Ve o 'söz' olduk...

O söz!

Şimdi biliyoruz artık ‘hakikat’i...

Ve istiyoruz ki herkes ‘hakikat’e ersin... Dünyayı unutsun, kurtulsun, Cennet’e kavuşsun...

Cennet olsun!

Cennet...

Ey hakikat!

Herkes Cennet olsun...

Tek bir kelime ile!

Tekbir.

‘Hakikat’in sözlerini yaz!

Yazmamalıyım! Dünya hali içinde kalınca yazıyı durdurmalıyım... Ümitsiz, hüzünlü, yapayalnız ‘şey’ler yazmamalıyım... Dünyadan kurtulmalıyım... Yerçekiminden, maddeden kurtulamayıp, insanlardan bir beklenti içinde olunca yazıyı durdurmalıyım... Hangi halin içinde olunca, o halin kelimeleri gelir insana... Yalnızlık çepeçevre kuşatır seni... Esir alır... Sonunda da mutsuzluğundan bile zevk alır hale getirir seni ‘şeytan’! Sen yapayalnız kaldıkça o bayram eder...

Oysa insanın beklentisi sadece Cenab-ı Allah’tan olmalıdır... Ne isterse O’ndan istemelidir... ‘İnsan’ları görmemelidir... ‘Hal’leri, duyguları, anları... Zaman ‘insan’ içindir... İnsanın, Allah’a yakınlığıdır! Kalbin tek bir anıdır... İçinde nefsi ve nefesi barındırmaz zaman... Yoktur aslında o an... ‘İnsan’ yoktur aslında... Olmayan ‘bir’ ‘şey’ nasıl yapayalnız olur... ‘Bir’dir her ‘şey’! O’nun içinde kaybolmuştur...

İnsan anlamak istedikçe daha çok var olur... Anlamak büyük bir unutuluştur... Ya da öyle olmalıdır... İnsan, unuttukça yaşar... Hatırlamak isteyen, anları çoğaltır, böler, parçalar... Unuttukça dünyayı, an ‘bir’lenir...

O zaman hüzün de kalmaz, yalnızlık da... Dünya büyük bir unutuluştur bu yüzden... İnsan herkesin yüzünü unutursa, Allah’ı hatırlar...

Dünyayı unutmak için yaratıldık biz!

Hastalıkları, zulmü, acıyı, delilikleri, intiharları unutmak için yaratıldık!

Ve unuttuk işte tüm dünyayı... Unutmasaydık nasıl hatırlayacaktık Cennet’i...

Cennet’i hatırlamak için öldük biz! Ölmeseydik, nasıl hatırlayacaktık ahireti...

Ey tüm anların birliği! Hayy olan an... Tek bir an... Diğer tüm anlar ölü o anın dışında... Şeytan ölü işte! Ve sizi de öldürmek istiyor...

Hayy olan... Cenab-ı Allah'ı bilen 'insan'... O insan işte 'Mehdi'nin kalemi... Harflerin çobanı...

('Kalem'e sığındı tüm harfler... Yazarak konuşabildik harfleri, kelimeleri, sözleri... İşte bu yüzden yazdık hiç durmadan... Yazarak tutunabildik Cennet'e harflerle biz...

'Söz' vermiştik Cenab-ı Allah'a... Cennet'e geri dönecektik... Cennet'e geri dönmek için verdiği sözü hiç unutmamalı insan... Bu sözün hangi anlama geldiğini... Bu sözün anlamını hatırlamak için işte unutmalı dünyayı... Dünyayı unutursa, hatırlayacak Cennet'i... Ve o sözü!

'Söz'ün sahibini... Sözün 'bir'liğini...

Tüm kâinatın 'bir' olduğunu...

Ve o 'bir'lik içinde artık 'şeytan'ın olmadığını...

Cennet'in huzurunu...

Huzurda olmanın marifetini...

Ve 'kalem'i...

Yaz o zaman işte! Yaz!

Allah için yaz!

'Hakikat'i yaz...

Allah ‘bir’dir...

Yazıyı bitirdim... Sözü dağın kalbine kadar getirdim ve öldüm... Dağın kalbinin içinde... Hiçbir ‘şey’i almadan aramıza... Emaneti sahibine verdim ve öldüm... Ölmeseydim ikilik olurdu... ‘Bir’ olmak için öldüm orada... Kalbin içinde... Daha en başında ‘söz’ vermiştim Cenab-ı Allah’a... Dağın kalbinde ölecektim, O’na ulaşınca...

Söz bitti... Madde, nefes, nefs bitti...

Varlık ve zaman!

Kâğıt ve kalem!

Sona erdi hayat!

Keşke dünya hayatının sonunda herkes Allah’a kavuşabilse...

O ilahî aşkın içinde kendi arzusuyla ölebilse...

‘Bir’liğe erebilse...

Anların birliğine...

Anlamların, varlık ve zamanın...

Sözün birliğine...

‘Bir’ olsa!

Kâğıtla, kalemle, tabiatla, kâinatla ‘bir’ olsa...

Ve başka hiçbir ‘şey’ olmasa!

İşte böyle!

Bu kâinatın birliği içinde ölse...

Ey kâinatta ne oluyorsa, en incelikli ayrıntısına kadar, o eşsiz hissediş! ‘Bir’ anda, aynı anda, tüm sözlerin, kelimelerin ‘bir’liği... Kur’an’ı Kerim’in sesi, ‘kalb’ oluşu, ‘bir’ oluşu ve insanın ‘söz’e

gelişi... Ey ‘bir’ ‘kalb’! En yüksek dağ! Sözlerin efendisi... Sevgili efendim... Biz öldük işte dağın kalbinde... Ve seni gördük...

Öyle başladı işte Mirac... Birlikte geçtik Sidretül Münteha’yı... Ve erdik Cenab-ı Hakk’a...

Peygamber Efendimizle birlikte... ‘Bir’ olduk...

‘Söz’e geldik... Cennet’e kavuştuk...

Cennet’te ‘bir’ olduk...

Kâğıt, kalem ve söz!

Ayaklarımızın altından akan ırmaklar...

Bahçeler...

Ve o sonsuz hissediş...

Her zerreyi kâinattaki...

Zikir içindeki her zerreyi...

Bizimle ‘bir’ olan her zerreyi!

Ve o zikri bozmaya çalışan şeytanı...

Ama ne mümkün!

Şeytan ‘hiçbir’ zikri bozamaz!

Biz böyle ‘bir’ oldukça!

‘Bir’!

Cennet’in, Cehennem’in de sahibi ‘bir’!

Allah ‘bir’...

‘Aşk’ın kelimeleri ile bu kadar!

Zamanı bilemedik... Var mı, yok mu? Akan insan mı, zaman mı, yoksa yokluk mu? Varlık ve yokluk! Hayat ve hiç!

Madde ve ruh!

‘İman’ olmadan asla bilenemez!

İman, takva ve salih amel...

Bilmek için...

Kim olduğunu anlamak için...

Cennet’e dönmek için...

Ve ‘kelimeler’ için...

‘Söz’ için...

Söze gelmek için...

Cenab-ı Hakk’a ‘söz’ vermek için...

Sonra zaman!

Ve insan!

Ve dünya!

Aynı dün gibi!

Bugün, bu an, şimdi!

‘Söz’e gelmek için yazıyoruz...

Söze getirmek için ‘hakikat’i...

Hakikat tekdir...

‘Tekbir’dir...

Ve asıldır...

Asıl olan Allah'tır...

Hayatın sahibi...

Her 'şey'in sahibi O'dur... Mutlaktır...

Bilinmez 'hiç'!

Ama bilinmek ister!

Ve insan... 'Bir' 'kalem' gibi O'nu yazsın ister... Hiç bilmeden... Ama hep O'nu söze getirsin...

Ne zaman ki 'söz' iyice saflaşır, 'bir'lenir, işte o zaman, 'hakikat' dile gelince, hak eder insan, sahibini bilmeyi... 'Kalb' açılır birden ona... Kalbin aynasında 'sır'rı görür... Kendini bilir... Ve Miraç başlar...

'Söz' biter artık...

Söz, insan, varlık, hiçlik biter...

Dünyaya düşünce başlayan 'düşünce' biter...

Anlam biter...

'An'ın anlamı biter...

Zaman biter çünkü... Zamanın başı ve sonu!

Sonsuz bir aşk kalır...

Aşk!

Ah!

Cennet’e ‘kalb’i götürecek ‘insan’ı!

Bekliyoruz! Zulmün bitirilip, adaletin daim olmasını... Bunun için işte şeytanı, insansız bırakmamız artık şart oldu! Şeytan, teknolojisinden koparılıp alınmalı... Secdelerde söndürülmeli onun ateşi! Ve o iyilik hali içinde, sözün kılıcı ile onun oyunu bozulmalı... Bu gösterişli oyununun ışıkları söndürülmeli... Hızı kesilmeli... Elektromanyetik hipnotizmasından kurtarılmalı insanlar... Yeni bir ‘söz’ önce... En önce ‘söz’! Sonra eylem... Şeytanın teknolojisinin şalteri, imanlı tek bir elle indirilmeli toprağa... Söndürülmeli ateş... Hiç kimsenin fark etmediği o dumansız ateş...

Ey kalem! O ‘söz’ü yazacak kalem... Tüm sözlerin ‘bir’liğini dile getirecek secde kardeşleri... ‘Kalem’in yazdıklarını ‘oku’yabilecek samimi ‘kalb’ler... ‘Bir’lerin ‘sır’rı! ‘Hakikat’in taşıyıcıları... Ve zulmün karşısında durabilecek ‘söz’ insanları! Tüm anları birleyen tek bir an! O an işte! İnsan!

‘Kalb’ söze gelen her hakikati anlar! Herkesin kalbi anlar! ‘Kalb’ birdir çünkü! Kalbi örtmeye çalışan şeytandır... Onu ‘bir’den koparmaya çalışan ve dünyadaki her insandan! Yalnızlık dünyada, bir ‘şeytan’ oyunudur...

Başyapıtlarıyla hep daha güçlendirmiştir bu tehlikeli oyununu! Filmler, romanlar, diziler her insana ne kadar yalnız olduğunu söylerler hiç durmadan... Hem insan gözünün algıladığı bir şekilde, hem de eşikaltı mesajlarıyla... Uyurken, uyanıkken hep faaliyettedir bu mesajlar... Şeytanın izleri... Yoldan çıkarıcı hazlara, günahlara, pervasızlıklara daveti...

Şeytan, şimdi, kendine gel artık! Cenab-ı Hakk’ın ‘kalb’i koruduğunu, bizden çok, en iyi sen bilirsin! Ve şimdi kalbi, insan bedeninden dışarı çıkarmaya çalışıyorsun... Nanoteknoloji ile gelecek ‘ölümsüz hayat’! ‘Taş devrinden kalmış organlar’ın yerini yenileri, şeytanın

nanoteknolojik harikaları alacakmış... ‘Kabala’nın ruhu söze gelecekmiş! Hadi oradan!

Tek bir ‘ses’ ile dağılır senin bu yapay organizman... Tek bir sesle, tek bir ‘söz’le...

Şeytanın oyuncağı oldu ‘insan’! Herkes ‘teknoloji’ye inanıyor... Teknoloji ile ölümsüz olacağız biz! Şöyle ifade etmek daha doğru olabilir bunu... Teknoloji ile ‘şeytan’a dönüşeceğiz biz! Güle oynaya Cehennem’e koşacağız... Ne zamana kadar! ‘Kıyam’a, ‘hakikat’in ayağa kalkıp, her insana görülmesine kadar... ‘Sekar’a fırlatılana kadar!

Ey ‘kalb’‘im’! Zamanı gelince hepimizi kurtaracak yeterli işaretler gizlenmiş aslında insana verilmiş ‘söz’ün içinde! ‘Oku’yabilsek, ‘bir’ ‘oku’yabilsek, her ‘şey’i anlayabileceğiz, görebileceğiz belki o zaman! O zaman tek bir zaman olacak işte! İnsan!

Dehr!

Ve yeniden, Allah’ı bilecek ‘kalb’...

Tüm insanların kalbi ‘bir’ olacak...

İnsan ‘bir’, zaman ‘bir’, mekân ‘bir’ olacak!

İşte Cennet!

Cennet’te ‘kalb’e emanet edilen ‘söz’!

Su sesini dinlerken kayboldum... Çölde kelimeleri arıyordum... Birdenbire, huzurla akan su sesini duydum... Rahatladım, çölü unuttum, yazı denizine atladım... Ve kayboldum!

Bundan sonra yazacaklarım, hiç bilmeden, o kaybolma sonucunda, kelimelerin kendi iç dilleriyledir... Anlamak için zorlama kendini... Önce, senin de, kaybolman şarttır, kalbinde, anlaman için bu ‘oku’duklarını...

‘Kelimeler’ nefes gibidir! Yazmazsan, nefes alamazsan ölürsün... Ama nefes alırken sen, şeytan bir yandan da nefsini azdırır... İşte o an sen, kelimelerle, ‘bir’lemelisin nefesinle nefsini... Ama bu birlik için yazı denizinde kaybolmalısın önce... Her ‘şey’den önce bu kaybolmayı göze almalısın... Kaybolmak için ise nefsi hem dinlemelisin, hem de onun söylediklerinden hiçbirini yapmamalısın... ‘Hiç’‘bir’‘ini’! Bu sayede kelimelerin inini bulabilirsin!

O ‘kelimeler’i inlerinden çıkarmak için işte o yazı denizinde kaybolmalısın... Sana yardıma geleceklerdir onlar... Hem bu kadar çok mahzun olduğun için, hem de hayat karşısında bu denli hesapsız duruşun için... ‘Kelimeler’ bilirler ki senin tek gayen onları ilk halleri ile yeniden ‘söz’e getirmektir... Aynen daha önce Cennet’te olduğu gibi...

Ama şeytan bunu istemez! Kelimelerle senin, ‘insan’ın buluşmasını istemez... ‘Hakikat’i görmeni istemez... ‘Sır’rı fark etmeni!

Ey ‘kelimeler’le ‘kalem’i buluşturan Rabbim... Şeytan ne yaparsa yapsın boşuna... ‘Kalb’ tüm kelimelerin cem evidir... Şeytan ‘kalb’e giremez... Yeter ki ‘insan’ ‘kalb’inde taşıdığı emanetin farkına varsın... Onu, o sırrı, hiç kimseyle paylaşmasın... Emanetin sahibini, Rabbini, hiç durmadan ansın... Ağlasın, yalvarsın, dua etsin... Secdelere kapansın... ‘Kalb’i dinlesin... Kalbinde akan o berrak su

sesini duysun... Kaybolsun o ummanın içinde... Dünyayı taşımasın ‘kalb’‘ine’... Kelimelerin inine... O zaman fark edecek ki tüm kelimeler birer birer gelecekler ‘kalem’‘ine’, o ilk halleriyle... Cennet’te gibi...

Ve o sesle! Cennet’in sesiyle... ‘Yazı’ya gelmek için... ‘Oku’nmak, bilinmek, ‘tebliğ’ için...

Allah’ım, insan kaybolmadan, bu dünyayı unutmadan, nasıl varabilir yeniden Cennet’e... Şeytan tüm yolların üzerine çöreklenmiş, bizleri beklerken... ‘Kalb’in sesini dinleyerek bulabiliriz ancak bu dünyadan çıkış yolunu... Sırat-i Müstakim’i...

Ey Rabbim, ne olur, bir defa daha, son bir defa daha bizlere yardım et... Dünyadaki tüm yollar tutulmuş... ‘İnsan’ çaresizlik içinde yılana sarılmış! Şeytanın manyetik ‘örtü’sünün içinde kıvranıyor... Erişkin çocuklar, yaşlılar, daha doğmamış çocuklar, anneler, rahimler!

Ey Rabbim, son bir defa daha yardım et ‘insan’a... Bu son imtihanımız olsun artık... Ne olur yardım et... Çaresizlik içindeyiz... Biz ne söylersek söyleyelim, secde kardeşleri dışında, inanmıyor kimse... ‘Söz’ü bizim, bu fakirin sözü sanıyorlar... Bilmiyorlar ki kelimeler dile geliyor bu ‘kalem’le... ‘Kelimeler’ de can çekişiyorlar... Dünya bize dar geliyor artık... Zulüm altındayız... Şeytanın manyetik örtüsünü çekip alın üzerimizden... Fakslar, cep telefonları, ateşten ekranlar... Yanıyoruz biz de aynı sizler gibi... Baz istasyonları arttıkça, dünya, bizim için de, aynı sizlere olduğu gibi Cehennem’e dönüşüyor...

Cennet’e aitiz biz... ‘İnsan’ gibi... ‘Halife’ olan insanın kelimeleriyiz biz... Cenab-ı Allah tarafından onun kalbine emanet edildik...

O ‘kalb’ işte bizi çok az anıyor şimdi... ‘Kalb’‘ine’ bakanlar iyice azaldı... ‘Kalb’i de, bizi de unutturdu şeytan, ‘insan’a...

Son bir defa işte! Allah’ım, son bir defa daha hatırlat ne olur ‘kalb’indeki emaneti insana...

Kimin ‘kalb’i hâlâ, Cenab-ı Hak için çarpıyorsa, o hatırlayacaktır Cennet’i... Cennet’te ona verilen emaneti... Ve o ‘insan’ın Rabbine verdiği ‘söz’ü...

‘Söz’ Allah’ım, söz sana...

Biz bu sözümüzü unutmadıkça, şeytan ne yapabilir ki bize...

‘Kalb’ bir...

‘Söz’ bir...

Allah bir...

Ve Cenab-ı Hakk’a varılacak ‘yol’ bir!

Elhamdülillah.

Dünya hâli bir unutuluştur!

Sessizlik içinde güneş... Isıtıyor ruhumu... Hayatı unutuyorum o an... Kâğıtları ve harfleri... Odanın penceresini açıyorum... Dışarısı ağaçlık... Koskoca meşe ağacının dalları arasından serçe sesleri duyuluyor... Camın pervazındaki serçeler ise ekmek kırıntılarını yiyorlar... Yatsı namazından sonra her gece camın pervazına koyduğum ekmek parçaları beni çok mutlu eder... Kuşlar sabah olunca sırayla yemeğe gelirler, ekmekleri... Önce karga, güvercin ve onlardan geriye kalan ekmek kırıntılarına da serçeler gelir... Ben hepsini seyrederim, camın gerisinden... Mutsuzluğum azalır... Kalbimdeki hüzün dağılır... Neredeyse küçük sevinç kırıntıları bile kaplar içimi... Güne sevinçle başlarım...

Ey mahzun çocuklar! Şeytanın her yönden kuşattığı çocuklar... Ateşten ekranların başında ömür tüketen hızlı çocuklar... Belki son ekmekler bunlar... Sizler ekmekleri de, kuşları da görmüyorsunuz! Hayatınız ateşe bakarak geçiyor... Bilgisayar ekranları, cep telefonları, televizyonlar... Bahçeye ilkyaz geliyor, geçiyor... Yaz, sonbahar, kış geliyor, geçiyor... Siz görmüyorsunuz... Serçeler, kar yağınca üşüyorlar bahçede... Ekmek kırıntıları bekliyorlar sizden, bilmiyorsunuz!

Ey mahzun, hızlı, telaşlı çocuklar! Aceleniz ne böyle, Cehennem'e koşmak için...

Zamanın, bahçede gezinişini seyretmiyor artık hiç kimse...

Sonbahar şimdi! Ağaçlar yapraklarını döküyor... Her an hüzünlü ve duygu dolu... Kelimeler 'yazı'ya gelmek istiyorlar... 'Kalem'in onları beyaz sayfanın üzerine çağırması yeterli oluyor... Birbirlerine sarılıp ağlayacaklar hepsi... Yalnızlıklar içinde geçen hüzünlü anlar... Anılara dönüşüyor hemen, daha hiçbiri yaşanmadan...

Ağaçları seyrediyoruz şimdi, kuşlarla birlikte... Yapraklar kendi çevrelerinde dönerek toprağın üzerine düşüyorlar... Hepsi birer anı, bir kelime, bir harf ve yalnızlık...

Yalnızlık işte! Ne kadar kalabalık olsak da şimdi daha yalnızız... Toprağa düşen tüm yapraklar kadar yalnızız... Toprağa düşen her yaprak kadar yalnızız...

Ateş içinde alnım... Hastayım aslında... Bir kap sıcak çorba olsa... Ve mutluluktan başka hiçbir şey düşünmeden o çorbayı içebileceğim sıcacık bir anın içinde bulabilsem şimdi kendimi... Huzurla, güvenle ve şükrederek Cenab-ı Allah'a...

Ey tüm anların tek bir an olduğu o hüzünlü mevcudiyet... Varlık hali dünyada... Cennet'in yokluk halini özleme... Her küçük anın içinden Cennet'e açılma özlemi...

Hiçbir şeyin yetmediği an 'kalem'in bu duygularını anlatmaya, yazmaya... 'Yazı'nın en mahcup hali... Kelimeler, arzular, insan, yetersiz şimdi!

Gözyaşı kâğıda damlıyor... Kâğıt, biliyor onu... Kalbin nurunu... Ve yanıyor... İçin için yanıyor ama söyleyemiyor... Anbean daha çok yanıyor kalbi, ama söze gelemiyor...

Ey dünya hali! Yetersiz kalıyorsun 'Cennet kalb'in içinde... Kalbin yalnızlığını dindiremiyorsun... Her an hüzün, her an hüzün... Bir eksiklik var tüm sözlerde... Ne yaparsak yapalım eksik bırakılmış bir halin içindeyiz...

Cenab-ı Allah'ın yardımı gelmezse hep böyle eksik kalacağız...

Cennet'e kavuşamayacağız...

Gözyaşları içinde kalmış kâğıda ilk kelimeyi yazıyorum... Dağılıyor mürekkep... Okuyamıyorsun kelimeyi... Yine de o duygum tamamlanıyor şimdi... İşte söze gelemeyen bu Cennet hali içindeyim... Ama dünyadayım hâlâ ve ölüyüm...

Ölüyüz hepimiz dünyada!

Cennet'e varamazsak yaşamaya başlayamayacağız bir daha...

Ölü toprak... Ateş içinde kalmış toprak... Ürkütücü ses... Ve insanın 'kalem'i... Yazmıyor şimdi... Yazamıyor... Bu kâğıdın üzerinde

gözyaşı var diyor, yazamam...

Ölü bedenleri ezmez benim kalemim! Yazamaz...

Cennet'in habercisi bir kuş, pencerenin pervazında durmuş beni seyrediyor... Yemiyor ekmekleri... Öylece durmuş beni seyrediyor...

Camı açıyorum... Korkusuzca, boş kâğıdın üzerine gelip konuyor... Ağaçlar hissediyorlar serçenin bu dokunuşunu... Kâinata bu serçe dokunuşu ile yazmaya başlıyor kalem yeniden... Kelimeler, bahçe, hüzün ve sonbahar...

Bir dünya hali işte!

Kalbimizde, bizimle Cennet'e götüremeyeceğimiz...

Varlık ve yokluk!

Ne olduysa bu dünyada, Cennet'te hiçbirini hatırlamayacağımız, tek bir hâl!

Var mıydık, yok muyduk, hiç kimse bilemeyecek!

Dünya hâli bu olmalı!

Büyük bir unutuluş!

Kalbin nuru, kalemin yazısı...

Dindirdim acıyı... ‘Kalb’i halim selim yapabildim nihayet... ‘Söz’ün, ‘kelimeler’in, ‘harf’lerin çektiği acılar bu dünya hayatında... Zulüm altında kalmış ‘söz’! Nihayet işte! Yaza yaza yine ilk hallerine döndü hepsi...

Ve ben gördüm ‘hakikat’i!

‘Yazı’yı bunun için sevdim işte... Bana ‘hakikat’i gösterdiği için... Bir an bile olsa! Tek bir an! ‘Kalb’in hızı ile... Cennet’te!

Şimdi o an mıdır? Şu yazdığım an!

Cennet’te miyim ben? Kelimelerle birlikte...

Ve ‘kalem’!

‘Yazı’nın kılıcı, dünyada! Cennet’in anahtarı... ‘Söz’ün imgesi... Ve ‘dua’nın rehberi... Hayatın anlamı...

O ‘söz’ü yazan ‘kalem’ işte!

Kâğıtların, ormanların, ağaçların üzerinden uçarak bize gelen ‘söz’ü yazan ‘kalem’...

Sırların habercisi!

Kalbin kalemi...

Hayatın sınırını çizen ‘söz’ün kalemi...

Ve o kalemin yazdıklarını ‘oku’yan insan...

Sınırı koruyan insan...

Halim selim bir ‘kalb’le okumazsan bu yazılanları, ‘an’layamazsın...

Vücudunun ruhunu bilemezsin...

Ruhun ‘kalem’i işte!

Ne yazarsa yazsın o, halim selim bir kalbin yoksa okuduklarını anlayamazsın...

Kelimelerin içlerindeki ‘hakikat’i fark edemezsin...

Ateşin nurla söndürülmesi... Nurun tamamlanması, ‘kalb’de...

Kalbin anladığı, aklın anlamadığı ‘hakikat’ bu!

Kalbin secdesi her an mümkündür zaten... Aklın secdesi için ‘hakikat’i fark etmek gerekir... ‘Yazı’yı ‘oku’yabilmek... ‘Kalem’i tanımak... Her ‘hakikat’li yazının içindeki asıl kalemi fark etmek...

Şimdi, şu an Cennet’teki kelimelerle düşünmek başka bir ‘şey’dir, ‘yazmak’ başka ‘bir’ ‘meleke’ ister...

Sır buradadır...

‘Hakikat’in sınırı ‘kalem’le, burada, şu anın içinde, yazı ile çizilmiştir...

‘Yazı’ ile!

Halim selim bir ‘kalb’le...

‘Bir’ anın içinde.

‘Mehdi’yi ‘söz’e ilk kim getirecek!

‘Yazı’yı bırakabilir miyim? Yazmadan ‘huzur’da kalabilir miyim?

‘Yazı’ olmazsa, insan, ‘halife’ olan insan, gökyüzünü göremiyor... Yükselemiyor gökyüzüne... Huzura kavuşamıyor... Şeytanın yerçekiminden kurtulamıyor... Bedeni gibi, ruhu da dünyada tutsak kalıyor...

‘Yazı’yı bırakmak bu anlama geliyor işte! Dünyadan dışarı çıkamamak! Kelimelerin üzerinden gökyüzüne yükselememek... Yüzünü, kendi yüzünü, ‘kalb’in aynasında görememek! Ve düşmek!

Düşünememekten ötürü düşmek! ‘Kelimeler’le yapılacak kâinat yolculuğunu fark edemeyip, onları, kelimeleri, günlük hayatın içinde kapalı tutmak! ‘Kapalı’!

Karanlık bir tabutun içinde, kelimelerle, gün boyu, hiç durmadan, içi boşaltılmış konuşmalar, yazışmalar yapmak ve şeytanın yerçekimi işte!

Oysa ‘kelimeler’ birer basamaktır gökyüzüne yükselmemizi sağlayan... Ruhumuzu uçuran... ‘Emanet’i sahibine geri götüren... Ah! O nurlu kelimeler!

Dünya hayatı, ‘kelimeler’in hayatıdır biraz da... Kelimeler gibi yaşarız biz de! Yan yana geliriz... Birlikte konuşur, cümleler kurarız... İyi bir ‘söz’ dizimi olunca, içimizde mutluluk duyarız... Araya şeytanı alınca, tüm kelimeler dağılır çevreye, kaos başlar... Kalbimizde bir daralma, sıkıntı hissederiz... Kandırılmamız kolaylaşır... Ve hata yapar, günahın o karanlık kuyusuna düşeriz...

Çok geç artık! Kelimeler için çok geç! Bizim için çok geç!

Son bir defa daha! Son bir şans!

Kelimeler için de, bizim için de! Gökyüzüne yükselebilmek için... Yan yana gelip, ‘saf’laşmak için... Saf tutmak için... Bizleri ‘hidayet’e erdirecek bir saflaşma... ‘Mehdi’yi kalbimize getirecek bir saflaşma...

Hazır mısınız peki! Secde kardeşleri, hazır mısınız bu saflaşma için?

Günlük hayatın sıkışık odalarından kurtulmaya... Kalbimizdeki ‘kelimeler’e özgürlüklerini yeniden geri vermeye... Hazır mısınız? Aynadaki ‘hakiki’ yüzünüzü görmeye... ‘Bir’‘bir’‘im’‘iz’i tanımaya...

Dünyanın her yerinden tek ‘bir’ vücut gibi davranıp, aynı kelimelerle konuşup, yazmaya... ‘Kelimeler’le gökyüzüne yükselmeye... Namazlarımızda, secdelerimizde tek ‘bir’ ruh gibi ‘Sidretül Münteha’yı geçip, Mirac’ımızı gerçekleştirmeye... Huzura, ‘sır’ra kavuşmaya ve dünyaya ‘Mehdi’lik sırrına vakıf olarak dönmeye...

Ey secde kardeşleri! ‘Kalb’in Cihad’ına hazır mısınız?

‘Hakikat’in söze gelmesine, getirilmesine, ‘kalem’in bu ‘hakikat’i yazmasına, yazdırılmasına hazır mısınız?

Bedeli ne olursa olsun ‘söz’ün, emanetin taşıyıcılığına hazır mısınız?

Yoksa çok geç olacak... Çok geç!

‘Bir’ beklediğimiz bile kalmayacak artık, bizi, dünyayı, kelimeleri kurtarabilecek!

Ey Mehdi!

‘Hakikat’in kılıcı! ‘Söz’ün halim selim ‘kalb’i... Kâinattaki ‘bir’liğin habercisi! ‘Mirac’dan dön artık! Secde kardeşlerinin ‘kalb’inde dön... ‘Kalem’ yazıya getirsin senin ‘söz’lerini... Duyursun sonra tüm dünyaya, ‘Mehdi’nin ilk ‘söz’leri bunlar!

Allah’a verilmiş ‘söz’ler...

‘Bir’ sözler!

‘Bir’!

Elhamdülillah.

‘Mehdi’nin keskin kılıcı ‘iyilik’!

Sabah! Geçip gitmiş işte, ‘karanlık’! Dualarla gün doğmuş yeniden... İlk andaki kadar saf! İnsan! ‘İnsan’ aynı saflıkta mı bugün?

Soru bu! Şeytanın hayatı mı, insanın hayatı mı önde? Allah’a daha yakın! Düşünebiliyor musun ey okuyucu, ‘insan’dan daha yakın belki şu an ‘şeytan’! Seni Allah’tan o kadar uzaklaştırmış ki kendi Allah’a daha yakın olabilsin...

Peki, mümkün mü bu? Şeytan, insanı, Cenab-ı Allah’tan böylesine uzaklaştırabilir mi kendi Allah’a daha yakın olabilsin diye?

Mümkün mü bu? İnsan! Kalbine sor bu soruyu sen en ‘iyi’si! Sor ve bekle! Cevabını hemen alamayacaksın... Bugün, ‘kalb’, bu sorunun cevabını sana hemen veremeyecek! O kadar büyük günahların içindesin ki! ‘Kalb’ aynan ‘şeytan’la örtülü! Alacağın cevap şeytandan gelebilir belki!

Ey ‘insan’, ne oldu da şeytan senin kalbini bile böylesine kapladı... Kuşattı her hücreni, seni fıtratından koparmaya çalıştı... Ve bunu da senin isteğinle yaptı! Her an daha fazla arzu ettirdi kendini sana... Seni, kendi teknolojisine hayran bıraktı! Hem de ne hayranlık! Neredeyse hiç kimse kalmadı, onun bu ateşli hızına hayran olmayan...

Şimdi! Ey secde kardeşim! Bekleme artık ne olur, bir başka insandan da bu ‘hayati sır’rı fark etmesini... Sen fark etmişsen bizi bul! Bir vesileyle bul bizi... Saf tutalım birlikte... Dünyanın yaratıldığı anda ki ilk saflığına taşıyalım yeniden ‘insan’ı! Ve gel, birlikte, ‘kalb’i kurtaralım seninle, şeytanın bu ateşli teknolojisinin hızından... Çok geç olmadan!

Ey iyilik! ‘Kalb’den daha bilgili bir ‘akıl’ olabilir mi? Akıl ‘an’lamaya yarar, ‘kalb’ ise ‘bir’lemeye! Tüm bilgileri ‘bir’lemeye! ‘Bir’lenmeyen bilgiden bize ne! Ateşin hızından, o ateşle azan nefsten bize ne!

Haz denizinde yüzen, ‘bir’den kopmuş insancıklar... Dağılmışlar, şeytanın hızı ile dünyanın dört bir yanına... Ve mutsuzlar... Ama teknolojiyi iyi takip ediyorlar... Her yeni ‘şey’ önce onlar üzerinde deneniyor! Gönüllü ‘kobay’ hepsi! Koşarak, birbirlerini iterek, doymak bilmeyen bir tüketim arzusuyla, ateşe koşuyorlar... Allah’tan uzaklaşıyorlar... Şeytan gülerek seyrediyor hepsini... Cennet’ten kovulan ben, ama benden bile uzağa düşen insancıklar...

Ey kalbim! Kan içinde kalmış insan! Eli yüzü kan içinde... Ama gülüyor, iştahla, birbiri ardına ağzına götürürken yiyecekleri... Ve yoksun bir hayatın içinde, tek bir yiyecekle günü geçiren, secde kardeşim! Secdelerde bekliyor, bir ‘Mehdi’ işaretini!

O ‘işaret’le çıkacaklar ‘kalb’lerinden dışarı, tüm secde kardeşlerim... Dünyanın her yanında, tek bir işaretiyle ‘Mehdi’nin, bekliyorlar ‘kalb’lerinden çıkacakları günü!

O gün işte! O gün bugün müdür? Kim bilebilir ‘Mehdi’den başka bu sırrı ‘oku’mayı!

Cenab-ı Allah’ın en sevgili kulu O... ‘Söz’ün taşıyıcısı olacak bu dünyaya... Asıl ‘söz’ün! ‘Hakiki’ sözün! Ve kalbin cihadını başlatacak o hakiki ‘söz’üyle işte!

‘Kalb’ tüm dünyada aynı ritimle atacak, secde kardeşlerinin içinde... ‘Söz’ bir olacak... ‘Bir’!

Bir kılıç gibi keskin olacak!

Şeytanın teknolojisine galip gelecek... ‘İnsan’ı, Cenab-ı Allah’ın en sevgili kulu yapacak ‘söz’! O söz işte ‘hakikat’!

‘Mehdi’nin hakikati o ‘söz’ olacak!

O ‘söz’ü kim duyarsa, kalbin aynasında ‘Mehdi’yi görecek... Tanıyacak, inanacak ve ‘kalb’lerinden dışarı çıkacak...

‘Kalb’in cihadını başlatacak...

O gün bugün müdür şimdi?

Saf tutma günü! ‘Bir’ olma günü... ‘Bir’ olup kâinatı ‘oku’ma günü... Şeytanı durdurma günü... ‘Kalb’i kurtarma günü...

İnsanın en mutlu günü...

Saf bir iyilik için!

‘İyilik’!

Söze gelen iyilik...

‘Mehdi’nin keskin kılıcı ‘iyilik’!

‘Söz’e gelecek işte!

Söz ‘ışık’ olacak!

Dünya nur içinde kalacak!

‘İnsan’ yeniden Cenab-ı Allah’ın halifesi olacak!

‘Bir’ olacak!

‘Mehdi’nin sözü, ‘hakikat’in kılıcı!

‘İyiler’ birbirlerini tanır! Alında secde izleri... ‘Kalb’ aynaları ‘nur’ kaplı... Ve ‘söz’leri ‘bir’...

‘İyiler’, diyorum ‘bir’‘bir’lerini tanırlar hemen görür görmez... ‘Kalb’ aynasında birbirlerini...

‘Bir’‘bir’lerini! ‘Ayna’ olan yüzleri, kâinattaki ‘bir’liğe! İnsan yüzü, ‘bir’liğin ‘bir’ işaretidir... Müminler, birbirlerine bakınca Hakk’ı görürler... ‘Nur’ içinde kalmış yüzleri... ‘Hakikat’in ‘bir’liği!

Ve ‘söz’ birliği!

Aynı anda birbirlerini tanıyan kelimeler! ‘Söz’ aynı, kelimeler ‘ayn’ı... ‘Yüz’ aynı!

Birbirlerini gören kim o zaman!

‘Kalem’! Yazan o! Ve ‘oku’yan!

Yazarak ‘oku’yan!

‘Kalem’!

Yazarak ‘söz’ün ‘bir’liğini sağlayan ‘kalem’!

Tek ‘bir’ kalem!

(Susuyoruz şimdi! ‘Hakikat’ uğruna... ‘Söz’ dağılmasın diye! Ve secdede daha fazla kalalım diye!

‘Miraç’ için!

Huzura yükselmek, ‘bir’ olmak için! Susuyoruz, bekliyoruz, dua ediyoruz...

Zaman düşüncesinden, varlık halinden kurtuluyoruz...

Namaz bitmiyor... Devamlı bir namaz hali içinde kalıyor ruh... Ve geçiyor o an Sidretül Münteha'yı...

Yazının 'kalem'i...

'Hidayet'e eriyor...

Susuyor 'söz'!

Aslına dönüyor! Kendi oluyor!

Tek başına şimdi!

Kâğıt gibi tabiat!

Fıtrat!

Ne isterse yazıyor!

Sonra! Dünyaya gönderiyor!

Kâinatın bilgisi ile...

Ağaçların, ırmakların, dağın, yıldızların ve 'söz'ün!

'Söz'ün mü?

'Söz'ün!

İşte 'Mehdi'lik sırrı!

'Kâinat'ın bilgisi!

Ve şeytan!

Çaresiz şeytan!

'Bilgi'siz şeytan!

Bir türlü 'söz'e gelemeyen şeytan!

'Söz'süz şeytan!

'Kâinat'ın ortasında, insanın fıtratı karşısında yapayalnız kalmış zavallı şeytan...

Birazdan!

Dünyadaki tüm ihtişamın da sönecek senin!

Tek bir sözle!

Tekbir.

‘Hakikat’in kılıcı ile!

Ey ‘Mehdi’!

‘Söz’e gel ne olur artık!

‘Söz’!

Allahu Ekber.

Sırrın sırrı olan ‘söz’!

Yazıya ‘Besmele’siz başlamadım hiç... Önce, en önce ‘kelimeler’ sevdirildi bana... ‘Söz’e getireceğimiz kelimeler... ‘Kalb’in kelimeleri... Hayatın anlamı... Ve Cennet habercisi, kelimeler...

Onları çok sevdim ben de... Her ‘şey’den daha çok sevdim... Kelimelerle uyudum, onlarla uyandım... Namaza ‘kelimeler’le durdum... Onlarla dualar ettim... Ağladım, secdelere kapandım... Her ‘şey’ değişti zamanla, benim ‘kelimeler’im değişmedi!

‘Hiç’ değişmedi!

‘Hiç’ olan değişir mi zaten? Değişmez mi? ‘İnsan’ın Allah sevgisi değişmez... Bezm-i Elest’te nasılsa, ‘insan’ olanın Cenab-ı Hak sevgisi, dünyada da o sevgi aynıdır... ‘Söz’ aynıdır... Şeytan ne yaparsa yapsın ‘insan’a, onu nasıl kuşatırsa kuşatsın, ‘söz’ değişmez, unutulmaz... Fıtratı unutmaz Cenab-ı Allah’a verdiği ‘söz’ü...

Şimdi işte! Şeytan teknolojisi ‘kalb’i tehdit ediyor! Vücudu, hücreleri, kalbin zikrini tehdit ediyor! Ve kimse anlamıyor bunu! Secde kardeşlerinden başka... Çünkü, şu an, sadece, secdelerimiz korunuyor... Secdelerdeki zikrimiz, duamız, gözyaşlarımız korunuyor...

Ey kalbim! Ey!

Biliyoruz ‘kalb’ zor durumda... Şeytan ateş oklarını gönderiyor ona doğru... ‘Korunmak’ için kalbin aynasını temiz tutmamız gerekiyor... Çünkü ancak o zaman görülebiliyor bu ateş okları... Yoksa ‘kalb’ korunmuyorsa, ayna kirletilmişse, bu ateş oklarını, insan, her insan, ateş değil de su damlacıkları gibi algılıyor... İşte içinde bulunduğumuz zamanın en hayati sorusu bu aslında!

Deccaliyet! ‘Mehdi’lik sırrı! ‘Kelimeler’in korunması ve ‘söz’!

Ey kalbim! ‘Söz’ kimdeyse şu an, ‘hakikat’ onun ‘kalem’i ile dile gelecek! O yazacak, ‘hidayet’ kimlere verilmiş ve onlar ne zaman görünecekler! ‘Söz’ verilen Allah, ne zaman ‘söz’ü verirse ‘kalem’e! Yaz derse ‘kalb’e! Yaz, yazıyı, kelimeleri, harfleri unutup, bir ümmi gibi yaz! Kalbinle yaz... Ama ne yazdığını fark etme bile... Korkarsın belki o zaman, heyecanlanırsın... Neden bu fakirin ‘kalem’i seçildi diye sorarsın kendine... Bunca mahir ‘kalem’ varken, senden daha iyi ‘eğitim’ almış, kürsü tutmuş, cemaat oluşturmuş... Neden senin bu gösterişsiz, basit, ‘kurşun’ kalemin seçilmiş! Elbette en doğrusunu Cenab-ı Allah bilir... Ve ‘kalbe’ bildirir... ‘Kalem’de yazar o zaman... ‘Hiç’ bilmeden yazar... ‘Kalem’i kendi ‘kalem’i bilip yazar... Fark etse yazamaz!

Kelimelerin çobanıdır ‘kalem’! Bunun için işte hedefidir şeytanın... ‘Kalem’ kırılırsa, harf sürüleri dağılır... Derin bir sessizlik kaplar ovayı... Dağın üzerindeki küçük bulut gider... Şeytan, ‘Haman’ın kulesi gibi kendi baz istasyonunu diker dağın tepesine...

Ama nafile... ‘Kalem’ yazacak! Kendinin ‘kalem’ olduğunu bilmeyen daha nice fakir kullar bekliyor dünyanın her yerinde... Bir ‘kalem’ gidecek, diğer ‘kalem’ler yazacak yine... ‘Hakikat’ muhakkak dile getirilecek! ‘Söz’ örtülemeyecek! ‘Söz’ ‘bir’ çünkü! Hangi secde kardeşim dile getirirse getirsin ‘söz’ü, söz ‘bir’!

Anlıyor musun?

Bunun için işte, kötüler için son vakitler! İyiler kendilerini yalnız hissetmesinler... ‘Söz’ her zaman vardı elbette... Ama şeytan hükümdarlığını hiç bu kadar yaygınlaştırmamıştı... İyileri, içeriden dışarıdan, böylesine kuşatıp, esir almamıştı... Hiç bu kadar teknolojiye hükmetmemişti... Aslında şeytan, hiç bu kadar da kendi sonunu hazırlamamıştı!

Şimdi işte! Tek ‘bir’ ‘söz’le yıkılacak tüm kuleleri!

O kadar da zayıf onun bu gösterişli yapıları... Hepsi bir şeytan eseri nasıl olsa! ‘Hakikat’le irtibatlı olmayan sanal yapılar... Tek bir ‘söz’le yıkılacak yapılar!

İşte o ‘söz’!

‘Mehdi’lik sırrı!

Ve o ‘söz’ kimde bilinmiyor ‘hiç’!

‘İyi’ ki bilinmiyor!

‘Kalb’in içindeki saklı emanet bu!

Sırrın sırrı!

Ve ‘söz’ün ‘bir’liği!

O ‘söz’, bu ‘söz’ işte!

‘Söz’ Allah’ım, ‘söz’!

‘Söz’!

‘Kalb’in ‘bir’liği için dua!

Ne yazarsak yazalım, şeytan severler ‘oku’muyor! Ama ‘şeytan’ okuyor! Biliyoruz bunu! Üzerimize gönderdiği musibetlerden anlıyoruz...

Bir de sen okuyorsun, ‘samimi’ okuyucu... Secdelerdeki kardeşlerim... ‘Kalb’in sükûnet içindeki huzurlu avlusunda buluşuyoruz... İyilikle ‘oku’yorsun yazdıklarımızı... Ve sonra dağılıyoruz hepimiz, hayrı ve barışı yayabilmek için dünyanın her yanına... Yeni bir tebliğ dili gerekli şimdi bize... ‘Kalb’in içinden bir konuşma ve yazmak için... Kalbin diliyle... Her an ‘bir’leyerek ‘hakikat’i...

Ey secde kardeşlerim! Zaman iyice azaldı... Hepimiz sorumluyuz bugün dünyanın içinde bulunduğu kötü durumdan... Kim ne kadar sorumlu olursa olsun... Ama en çok biz sorumluyuz... Şeytandan bile daha çok biz sorumluyuz... Ne yapıyoruz ‘kalb’i korumak için... Şeytan her an daha çok yaklaşıyor kalbe... Biz hiçbir şey yapamıyoruz! Yazıyoruz, konuşuyoruz ama hiç kimseyi etkileyemiyoruz... Herkes kendi odasından, kürsüsünden, cemaatinden ayrılıp kalbin avlusunda buluşamıyor bir türlü... ‘Bir’ olamıyoruz! ‘İnsan’ yalnızca Allah’a aittir... Allah’a kuldur... Nasıl ezan sesini duyunca camide toplanıyorsak, şimdi de dünya ilk defa bu kadar tehlike altındayken, teknolojiye hükmeden şeytan bizlere kendimizi bu kadar yalnız hissettirirken, kötülere karşı böyle bir uyarı yapıldığında, üzerimize gelen tehlike ilk defa bu kadar açık anlatılmışsa, o zaman, o ağacın altında toplanmalıyız bir an önce... ‘Ezan’lar tehlikede diyorsak, asıl hedefleri ‘kalb’imizde okunan, fıtratımızın o ilahî ezanlarını susturmak diyorsak, hiç vakit kaybetmeden bulmalıyız ‘bir’‘bir’‘im’‘iz’i ve yeni bir ‘saf’laşma, yeni bir tebliğ dili için hemen ‘bir’ araya gelmeliyiz...

Hiç kimsenin haddi değildir böyle bir çağrıyı yapmak! Eğer ‘kalem’ yazmıyorsa ‘söz’ü! ‘Kalb’le yapılan bir ‘oku’ma ile anlaşılır bu sözün

sahiciliği ve yalnızca Cenab-ı Allah'a secde etmiş fakir bir kula ait olup olmadığı...

Her harf, her kelime ile imtihan veriyoruz biz... 'Söz' 'kalb'de bekliyor önce... Yıllarca bekliyor... Ve ne zaman izin çıkarsa, o zaman, 'kalb'in dili ile 'söz' buluyor...

Bu 'söz' işte o sözdür Ey Sevgili! Cenab-ı Allah'a Bezm-i Elest'te verilen sözdür... O 'söz'le emaneti aldık biz kalbimize... İşte şimdi bu 'söz'e gelen emanet, o verdiğimiz 'söz' üzerine bize verilen emanettir... 'Kelimeler'dir... Kelimelerin 'hakikat'idir... 'Mehdi'lik sırrıdır! Hidayete ermektir...

Ey kalbim! Ey!

Ne yazdıklarımızın, ne söylediklerimizin ne de bu dünyadaki varlığımızın bize ait 'hiçbir' mülkiyeti yoktur... Nefsi, nefesi ve ayrı bir varlığı yoktur!

Ne yazmalıyım başka! Cehennem'in içinde yaşadığımızı fark etmemiz için şeytanı gözlerimizle görmeyi mi bekliyoruz? Ama söylüyoruz işte, o zaman çok geç olacak sizin için... Çünkü şeytan kendi halkından olmayana görünmez, görünemez... İzin yoktur buna... Sebepler dairesinde...

Ey dile gelemeyecek kadar 'hakikat' olan!

'Hakikat'li kalb!

Son kişi kalsak bile bu dünyada, Cenab-ı Allah'ın yardımıyla, biz, 'bir' gibi, kalbi korumak için neye 'ihtiyaç' varsa yapmaya çalışacağız... Ama sizin, secde kardeşlerinin, samimi dualarına çok ihtiyacımız var... Ne olur dua...

Tüm varlığımız ile 'hakiki' bir dua!

'Kalb'î bir dua...

Kalbin 'Cihad'ına hazırlananlar için dua!

Kendinden bir dua!

‘Bir’ dua!

‘Mehdi’nin ‘söz’e gelmesi için dua!

‘Mehdi’lik sırrı nedir? ‘Kalem’ açıkça yazar mı bunu? Yazabilir mi? İzin var mıdır buna? Beklenir geceler boyu secdede... Ağlanır, dua edilir, beklenir... İzin çıkmaz!

Ve ‘kalem’ yoluna devam eder ‘hiç’ bilmeden!

Yaza yaza gelir ‘hakikat’ o kaleme... Her imtihandan sonra, geçebilirse eğer bu imtihanları, kelimeler onu severse, canlanırsa kalbinde Cennet, o bir kuş olur uçarsa Cennet bahçelerinde, işte o zaman, belki, açıklanır ‘sır’ ona!

Açıklanır mı yine de! ‘Kalb’ o imtihanı geçebilir mi bilinmez? ‘Bilinmezi’ bilenebilir kılabilir mi o ‘kalb’, yazabilir mi ‘kalem’ ve o kalem yazabilse bile sen ‘oku’yabilir misin o sırrı, kalbin Cennet’te olmadan? Hiç bilinmez!

Hiç!

Şimdi, ‘bir’birimize bakıp, ‘oku’maya çalışıyoruz işte bu ‘yazı’ları! ‘Bir’‘bir’imizden yardım alıyoruz ‘oku’mak için ‘kalb’i...

‘Kalb’i ‘oku’mak için secde cemaati olmalıyız biz!

Ey secde kardeşleri! ‘Bir’‘bir’‘im’‘iz’e ihtiyacımız var! Aslında ‘hakikat’ o kadar yakınımızda ki! Şu anın içinde belki! O her anın içinde saklı! Hemen yanımızda, içimizde, kalbimizde, ‘bir’‘bir’‘im’‘iz’de!

Tek bir insan bile kalsa bu dünyada ‘sır’ onun ‘kalb’‘in’de!

Ey dağların sahibi! Dağlardaki mağaraların! ‘Kalb’‘in’ mağaralarının! Ve ‘kelimeler’‘in’! Dumansız ateşten korunan her yer, ‘bir’ ‘sır’rı taşır muhakkak içinde, en derinde, ininde!

Kelimeler ‘söz’e gelmeden önce ‘kalb’de beklerler... Bir cenin gibi beklerler, doğum sürelerini...

Ve zamanı gelince ‘bir’ ‘bir’ doğarlar... Ve ‘bir’leşirler, ‘söz’ü oluştururlar...

‘Söz’ün rahmidir ‘kalb’! Bir çocuğun dünyaya gelişi kadar zordur bir kelimenin ‘kalb’den doğumu... Mucizedir aslında... Kâinatın ‘bir’lenmesi ile mümkün olur ancak! Bu yüzden çok zordur ‘hakiki’ ‘söz’e rastlamak bu dünyada artık... Sezaryenle, kendi isteğinin dışında, ‘kelimeler’i zorla doğuma zorluyorlar... Çaresiz kalmış ‘kelimeler’... ‘Söz’e gelmek istemiyor onlar ‘hakiki’ bir ‘kalb’in dışında... Ama bugün en büyük zulüm kelimelere uygulanıyor! Farkında mısın ey okur? Ey samimi okur! Senin kelimelerin kalbinden, kâinatın ‘bir’liği içinde, hayrı ve barışı dünyanın her yerine yayabilmek gayretiyle mi ‘söz’e geliyor? Yoksa sen de en büyük zulmü ‘kelimeler’e uygulayıp, onları zorla, yan yana getirip öyle mi ‘söz’e getiriyorsun?

Şimdi!

‘İhtiyaç’ içinde kalmış bir dünya... Ama bugünkü en büyük ihtiyacımız yemek, içmek, giyinmekten önce, ‘kalb’den yapılacak bir konuşma, yazma ile ‘söz’e getirilecek yeni bir tebliğ değil mi?

Başka bir kurtuluşumuz yok! ‘Hakiki’ ‘İslam’ı ‘halim selim’ ‘bir’ ‘kalb’le hayata geçirmekten başka ‘bir’ kurtuluşumuz kalmadı artık!

İyi ki kalmadı belki! En zor zamanda, en son anda akın akın ‘İslam’a gelecek herkes...

O zaman, o ‘hakiki’ ‘kalem’, yazmaya başlasın artık...

‘Mehdi’lik ‘sır’rını yazmak için izin istesin bir defa daha!

Bu izin için işte, tüm secde kardeşleri, dua, dua, dua...

Ne olur dua!

Var olmak için ‘söz’ söylemek gerekir!

‘Oku’mak, yazmak ve kâinatı ‘an’lamak... Tek yapmamız gereken bu aslında... ‘An’ladıkça daha çok Cenab-ı Allah’a yaklaşmak... Ve huzurda namaza durmak... O namaz, müminin Mirac’ı işte... Melekelerinin sınırı... Ve hepsinden öteye geçiş... ‘Söz’!

Bir ‘kelime’ gibi... Yalnızca O’na ait ‘bir’ kelime!

Ve ‘söz’!

Cennet’te ‘bir’ ağaç gibi... O kadar kendiliğinden... Ve ‘bir’!

Her ‘şey’ de ‘bir’ aslında... Bir bilseydi bunu! ‘İnsan’la aynı olduğunu! Ateş sönerdi! Söner miydi? Yoksa tüm sözleri yakar mıydı? Her ‘şey’in en doğrusunu elbette Cenab-ı Allah bilir...

Ve insan yanılır! Acele eder! Tahammülsüzdür! Şeytanın hızından etkilenir... Cennet’in içinde olmasına rağmen yolunu kaybeder... Her defasında yeni bir keşif başlar... Ateş içinde, tutku dolu bir keşif... Kendi kendini keşfetme!

Yaza yaza... ‘Kalem’le... Kendini bilme... Her defasında her yeni ‘şey’i birleme! ‘An’lama ve kendi Cennet’i içinde kaybolma...

‘İnsan’ bu sebepten aceleci, tahammülsüz ve ‘şey’lere açık! Her defasında ‘şey’ler ‘bir’lenirse ‘hiçbir’ tehlikesi kalmaz bu imtihanın! Ama ya her an o ‘şey’ ‘bir’lenmezse! İşte o zaman ‘insan’ yanar!

Ve Cennet’in yolunu kaybeder!

Şimdi! An ve insan aynıdır! Yani insan her an yeniden ‘bir’lenme şansını elde eder...

Her yeni an, insan için sonsuz bir şanstır...

Şimdi bu çağrım herkesedir!

Gelin, Cennet'i kaybetmeyin! Her yeni an, yeni bir şanstır hepiniz için!

Geçen anı kaybettiniz, ama şu an ve gelecek olan an var sırada...

Hemen 'söz' verin... Secdelere koşun, Cenab-ı Allah'a yalvarın...

Hiçbir zaman geç değil daha... Ama şu an, şu anın içinden, hemen, Cennet'e gitmek varken... Neden bekleyeceksiniz... Ya gelecek an olmazsa... Bir sonraki an! Ya 'bir'leyemezseniz şeytanı! Ve Cennet'in yolunu bulamazsanız... O zaman bu zaman olmaz işte! O insan da bu 'insan' değildir artık!

Ve şeytan kazanmış, insan melekelerini kaybetmiştir...

'Bir'lenen zamanın içinde siz yoksunuzdur... Parça parça dağılmıştır vücudunuz, yüzünüz, sözleriniz...

Aslında, şimdi, sizden geriye hiçbir 'şey' kalmamıştır...

Cenab-ı Hak emanetini geriye almış, 'söz'ünü tutmuş, Cennet'in kapıları sizin parçalanmış yüzünüze kapanmıştır...

Keşif sizinle devam edemez artık!

Şeytan işte bu yüzden vardır!

İnsana, keşfin asıl sahibini buldurmak için...

Ya da Cennet'e, Cenab-ı Hakk'ın en sevgili kullarının seçilmesine vesile olup, bir an önce geri gönderilmeleri için...

Cennet'teki 'söz' böylece yeniden 'bir' olur!

'Bir'birlerine bakan ve her an 'bir'lenen kelimeler...

Ve kalbin tertemiz aynasında 'oku'nan 'bir' 'söz'ler...

Allah'ına kavuşmuş 'insan' ne mutludur şimdi...

Asıl olan Allah'tır... Hakikat tektir... Ve hiçbir 'şey' örtemez artık kalbin bu nurlu aynasını...

Bakan, bakılan ve ayna olan 'bir'dir...

‘Söz’ hiçtir!

‘Kalem’ yazdıkça ‘söz’ü varlık kazanır...

Var olur!

Ve şeytan yok olur!

Her daim huzurda olmak budur!

Cenab-ı Hakk’ın ‘söz’ü olmak...

Bezm-i Elest’te ‘insan’ın yaratıcısına verdiği ‘söz’!

‘Söz’!

Kalbindeki emanet!

‘Söz’ün kalemi!

‘Bir’lerin gücü...

‘Mehdi’lik sırrı!

Şeytana son uyarı!

‘Yazı’yı inkâr ettiler... Bu yazıyı ‘kalem’in yazdığını! ‘Kalem’! Cennet insanı! Masum bir dokunuş dünyaya! Ve ölüm sonra... Cennet’e dönüş... ‘Söz’ oluş yeniden...

Kim bilebilir ‘hakikat’i... Asıl olan... Cennet’in hakikati ‘söz’dür... Anlıyor musun bunu? Cennet’in hakikati ‘söz’dür diyorum ‘insan’a... Hakiki insana... Asıl olana...

‘Söz’ yazılamaz dediler önce... ‘Söz’ dile gelemez... ‘Söz’ ‘Mehdi’nin kılıcıdır... Ancak o yazabilir hakikati... O!

Yaza yaza bildim seni... Hakikat olanı... Cennet’te asıl olanı... Ve sustum sonra... Yazının rehberliğinde ‘kalem’ huzura geldi... Sahibini bildi... ‘Yazı’ya ne gerek var artık diye düşündü... Sustu! Susunca huzurdan çıkarıldı... O an anladı işte... Bu ‘kalem’ ‘yazı’ için vardı... Ancak yazarsa huzurda kalabiliyordu...

Ey kalbim! Yazının mürekkebini sen veriyorsun ona... Senin aynan kirlenirse, mürekkep kurur... Yazmaz kalem... Huzurdan çıkarılırsın... Ve bir daha tek bir kelime bile gelmez ‘yazı’ya... ‘An’lıyor musun bunu? Kalem! ‘An’lıyor musun bu hakikati?

Şimdi!

Kalbimin sesi ile buluyorum kalemin yolunu... Kelimeleri, kalbimin ritmi sıralıyor yan yana... Önce harfleri ve sonra kelimeleri... Nefsin ve nefesin birlikteliği! Sır burada işte! Tüm bu söylediklerim ‘hayati sır’lar sana! Anlıyor musun ‘halim selim’ ‘kalb’...

‘An’lıyor musun bu hakikatleri? Kâinatın ritmini, müziğini, ahengini...

Ve Kâbe-i Muazzama! Tavaf! Ve Esma’ül Hüsna sırrı! Secde gibi... Aynı secde gibi... Ve Salât!

Ey kalbim! Ey!

Susmalı mıyım şimdi? Yan yana insanlar, kelimeler ve harfler...

Ve secde!

Tüm kâinatın zikri ile birlikte... Ritmi, ahengi ve müziği... Kâinat ‘bir’!

Nur içinde sema... Görebiliyor musun şimdi ‘Mehdi’yi? İşte tüm yıldızların secde ettiği ‘kelime’! ‘Kalem’ o kelimeye varabilmek için hiç durmadan yazıyor... Uyumuyor, yemiyor, içmiyor, yazıyor... İbadet eder gibi yazıyor... Böylece, yaza yaza, huzurda kalıyor... Ve bekliyor... ‘Mehdi’yi bekliyor...

Şimdi!

‘Zaman’ düşüncesi bir ‘hiç’tir... İnsan bir hiçtir... HİÇ!

Yalnızca ‘kelimeler’ vardır... Ve ‘söz’!

Daha ne yazalım! ‘Kalem’in, kelimelerin, bu sonsuzluğun sahibi belli ve ‘söz’ü bir!

İşte şimdi sana söylüyorum şeytan! Büyük münafık!

Gel secde et ‘insan’a... İnsana verilen bu emanetin sırrına vakıf ol artık! ‘Oku’ bu yazıları! ‘Oku’! Şeytan ‘oku’! Ve bil insanı, kendini bil! Secde et ve yaklaş... Gel seni de kurtaralım bu sanal Cehennem’inden... Cennet nuru aydınlatsın karanlık yüzünü...

Cenab-ı Allah seni de affeder belki sonunda... Bu kadar ümitsiz olma... O an bu andır işte! Tek bir an... Secde et hemen ‘insan’a...

Gel, en önce sen tanı ‘Mehdi’yi! Secde et hemen... Bu son uyarıdır sana...

‘Mehdi’yi ilk önce kim bilecek?

‘Kalem’ olmasaydım, ‘yazı’ olmasaydı, nasıl koşacaktım her bunaldığımda Cenab-ı Allah’a... Kelimeler beni, Allah’a daha çok yaklaştırdı her zaman, kalbimde... Her ‘şey’den kaçıp kalbime sığındığım o her an...

Şimdi, yine o anların birinin içindeyim... Her ‘şey’den kaçıp kalbime sığındım... Allah’a yalvarıyorum bana yardım etmesi, bir yol göstermesi ve beni affetmesi için... Muhakkak ‘ben’im de bir hatam var, bugünlerde bu zorlu anların böylesine çok artmasında... Nefes alamıyorum ‘hiç’... Anlar birer birer kalbime saplanıyor... Kelimelerimle birlikte korunmaya çalışıyoruz kalbimde, birbirimize sıkıca sarılıp...

Ey kalbim!

Dua denizinde bile korunamıyor mu yoksa bu kalb gemisi, şeytandan? Dualarım arttıkça şeytanın anları beni daha çok sıkıştırıyor... Nefessiz bırakıyor... Ve sonrası ‘hiç’ işte!

Düşüyorum ‘kalb’den!

Anların içinden diğer anlara... Hepsi saplanıyor kalbime... Dursun bu an diyorum, ne olur dursun, artık saplanmasın kalbime...

Ey en makul an! Dingin an! Sükûnet içinde bizi bekleyen, şadırvan avlusuna alacak o en tenha an! Ve şefkatle, merhametle üzerinde namaza duracağımız o okunmuş toprak... Ne olur kabul et bizi... ‘Kalb’im sen de yeniden kabul et bizi huzura... O kadar yalnız kaldık ki sensiz... ‘Kalb’ olmadan, kaybolduk vücutta... Sonsuz bir kâinatın ortasında küçük bir nokta gibi çaresiz kaldık...

Ve bekledik... Tüm anların yeniden ‘bir’leneceği zamanı bekledik, kalbimizde... Kelimelerin ‘bir’ olacağı zamanı... Tek bir olacağı ‘insan’ı bekledik...

Ve şimdi!

O ‘insan’ gelecek mi diye soruyor herkes birbirlerine? Gelecek misin Ey Mehdi?

Ağaçlar, ırmaklar, çocuklar, dağlar seni bekliyor... Tüm mazlumlar... Hepimiz, şeytanın yakıcı işkenceleri altında kaldık... Her tarafımızdan kuşatıldık... Dumansız ateşin içinde hiç farkında olmadan yandık, kavrulduk, yavaş yavaş sinsi bir ölüme mahkûm edildik...

Şimdi işte, şimdi! Gelecek misin Ey Mehdi? Bizi o tek bir anın içine alacak mısın? Hidayete erdirecek misin tüm secde kardeşlerini?

Çünkü dünya zamanı bitiyor artık... ‘İnsan’ı yakıyor... Hiçbir an kalmıyor ki insan sessiz bir anın içinde huzura ersin... ‘Kalb’inde Allah’ı bulsun...

Her dağın ‘kalb’inde masum bir çocuk vardır... O dağ o çocuğun ‘kalb’ini korur... Çocuk büyüdükçe o dağ çocuğun kalbine sığar... Bir gün kalb ters yüz olur... Zaman durur... ‘Mehdi’ görünür işte... Dünyanın ‘kalb’ine iner!

Kelimelerin hepsi secde eder ona... ‘Söz’ secde eder... ‘Nur’ içinde kalır ‘kalb’ o zaman... Başka bir ‘an’ kalmaz... Tek bir an olur...

Tekbir an...

Ve secde kardeşleri birbirlerine sarılırlar büyük bir mutlulukla... Geldi derler ‘Mehdi’, geldi işte! Hepimizin kalbi nur içinde kaldı...

Ve herkesten önce biz bildik ‘Mehdi’yi...

Biz!

Secde kardeşleri...

‘Kalem’in kelimeleri...

‘Söz’ün başlangıcı...

Mazlumların zamanı başlıyor işte!

Hakikat ‘söz’e geliyor!

Ve ‘Mehdi’ görünüyor artık!

Kalbi olan herkese!

‘Kalb’in dağında...

Ey kalbim! Ey!

EY!

O ‘zaman’ bu zaman mıdır yoksa?

O ‘kalb’ bu kalb midir?

‘Kalb’in emanetini şeytana vermeyiz biz!

Ne yazılabilir şimdi! Acılar içinde bir dünya tarihi... ‘Kelimeler’ kan içinde bırakılmış... ‘Söz’ kirletilmeye çalışılmış... Bir an bile kalmamış ki ‘samimi’ duygular içinde geçsin... Herkesin dilinde, nasıl daha çok kazanırım, nasıl her ‘şey’i birden tüketebilirim, bu anları nasıl birer birer öldürebilirim... Nasıl sahi!

Boş konuşmalar! Hiçbir işe yaramayan söz cambazlıkları... Kibirli aşk oyunları... Maddenin tutsağı olmuş herkes... Madde olmadan, birbirleriyle, ruh olarak hiçbir ilişki kuramıyor kimse... Ahirete inanmış gibi görünen bazı insanlar bile, nedense, işin içine maddiyat girince ayrı bir haz alıyorlar... Gevşiyorlar, iri göbeklerini sıvazlıyorlar, dillerini dişlerinin aralarında gezdiriyorlar, bütün bedenleriyle titreyerek gülüyorlar... Ah o kadar da para kazandık mı sahi? İçimizden geldiği gibi her istediğimizi rahatça alabilecek miyiz şimdi?

Ey Allah’ın en basit kulları! İşlerine bile hâlâ yürüyerek gidebilen, Cenab-ı Hakk’ın o bereketli selamını her gördüğü insana verip, mahcup bir ifadeyle önüne bakarak gülümseyen o iyilik taşıyıcıları, sahici ‘kalb’ler... Bir mülkiyetleri, ehliyetleri, pasaportları, kredi kartları, cep telefonları bile olmayan ‘toprak’ adamlar!

Ey ihtiyaç! Tek ihtiyaçları onların sadece Cenab-ı Allah’ın sevgisi... Takva, salih amel ve iman...

(Önünde akan berrak suya bakarken buluyor kendini saatler sonra... Tüm günü bu suyun başındayken geçmiş ve hava kararmaya başlamış artık... İnsan, Cennet’te gibi yaşamalı bu dünyada da diyor... Cennet bahçesi için Kur’an’ı Kerim’de ‘teknoloji’ içeren bir tasvir var mı? Bahçelerde ‘teknoloji’ olur mu?

İnsan ‘tabiî’, ‘hakiki’, ‘asıl’ bir varlıktır... ‘Teknoloji’ eninde sonunda insana karşıdır... Ateşten bir gözbağcılık üzerine kuruludur... İnsanı hem yakar, hem de ona hayatını kolaylaştırıyor gibi gösterir... Kuşatır

onu, ezer, o fark etmese de kendine bağımlı yapar, uyuşturur... Yavaş yavaş öldürür...

Bir ağaca sarılmadan, onu bedeni bilmeden, yüzünü gökyüzüne çevirip, kâinatın o muazzam yalnızlığını kalbinde hissetmeden, ölüp gider sonunda insan... Ateşler arasında...

Ey hazların karanlıklar prensi!

Bize ne senin son teknolojik harikalarından! Azıcık yiyip hemen doyuyoruz biz... Ağaçlara, şu önümüzde akan suyun güzelliğine bakmak yetiyor bize... Senin o ateşten ekranlarındaki ahlaksız dizilerinden, gerçeği tersyüz eden haberlerinden bize ne! Şeytanın bin bir renkli o eşikaltı mesajlarıyla ise hiç ilgilenmiyoruz... Şeytan mı söyleyecek bize ne yiyip içeceğimizi, ne giyeceğimizi, neyi tüketeceğimizi? Şeytanın bu gösterişli yalanları altında kalan tüm dünya bir Cehennem'e döndü... Herkes ağzı açık bir halde Cehennem'e koşuyor... Ellerinde ise görünmez ateşleriyle 'teknoloji put'ları!

Bahçende ektiğin sebze fideleri... Toprağı her defasında çapalaman, sulaman... Ve onların yavaş yavaş büyümelerini seyretmen... Sonra da nasipse sebzelerinden faydalanman...

Zaman bu! İnsanın zamanı bir namaz hızında olmalı... Kur'an'ı Kerim'i okur gibi... Ağaçlar, meyveler, sebzeler, hepsi...

Gece yaklaşmış, ben o akan suyun başındayken... Ve yağmur başlıyor... Hızla, o taneciklerin içindeki ışık yansımalarıyla, nurlu sağanak boşalıyor üzerime... Çok şükür ki vücudum suyu tanıyor hâlâ... Tüm hücrelerimle şükrediyoruz bir defa daha Allah'a... Vücudum, kalbim ve tüm tabiata annelik eden o bereketli 'toprak'... Yağmur suyunu da kendimizden biliyoruz... Çünkü hâlâ bu vücut bizim... Metalik bir ses gelmiyor daha ondan... Şeytan kendine dönüştürememiş bizi! Ateş çok uzağımızda şimdi! Yağmurun altında sabahlıyoruz o ırmağın kenarında...

Ve sabah ezanı ile namazımızı kılıyoruz ıslak toprağın üzerinde...

Birazdan doğacak güneş, ısıtacak hepimizi... Biliyoruz bunu... Kalplerimizin içinde hissediyoruz şimdi Cenab-ı Allah'ı...

Şükrediyoruz...

Bu emaneti bizim kalbimize de verdiği için...

'Söz' veriyoruz O'na bir defa daha!

'Söz' Allah'ım söz sana...

Senden başka hiç kimse giremeyecek bizim kalbimize...

Şeytan bizi esir alamayacak!

'Nefs'siz, 'nefes'siz kalırız yine de esir düşmeyiz şeytana!

Cenab-ı Allah 'kalb'lerimizde bizimle olduktan sonra...

Secdelerde tek ‘bir’ oluruz!

İncinen bir kalbin gücü! Kelimelerin secdesi... Ve hakikat!

‘Söz’!

‘Kâinat’ dinliyor onu şimdi! Bekliyor yeni ‘söz’ü!

İlk kelime ne olmalı!

İtikat içinde, secdede, masum bir kalple, ilk kelime ne olmalı!

Toprak, Hz. Âdem, cin, melek!

Ve ruh!

Ey kalbim! Ey!

Anladık şimdi!

Sırrın ilk kelimesi ‘söz’! Kelam!

Ve ‘hiç’!

Söyleyen ‘bir’, duyan ‘bir’, anlam ‘bir’!

Ve ‘hiçbir’!

Kâinatta ‘bir’ olmayan ne ki!

Var olan ‘bir’, var olmayan ‘hiç’...

Şimdi!

Zaman ne ki!

‘Bir’ var olan, ‘bir’ var olmayan!

Hiç!

Kâğıtların sesi... Ağaçların yapraklarının... Ve kuşların... Sonra ‘kalem’ ve ilk kelime... Konuyor kalbimin üzerine... Ama yazma diyor!

Daha yazma! O ilk kelime bir sır! Atla o ilk kelimeyi... Bir sonraki kelime... Onunla başla yazmaya... ‘Hiçbir’ olan!

İlk kelime var olmadı daha!

‘Söz’e gelmedi!

Onu söze getirmeye çalışma!

Bunu sakın yapma!

Kalbinde tut!

Sıkıca sarıl ona... Aşkla!

(‘İlk kelime’nin sesini duyar gibi olurum, her namazımda... Secdede bu yüzden çok uzun kalırım... Ağlarım, dua ederim, beklerim... Kalbimden ‘hiç’ çıkmak istemem bir daha... Orada geçsin isterim tüm ömrüm... Huzurda...

İlk kelimenin sesini duymadan ayrılmak istemem huzurdan... Huzur bulamam sonra dünyada... Aşkın olanın kelimesi... Aşkı başlatan kelime... Kâinattaki ilk aşkı!

İlahi aşkı!

Şimdi!

‘Söz’ kalbimde kaldı! ‘Hiç’ söyleyemeyeceğim onu kimseye... ‘Hiç’!

Söylersem aşkın sırrı anlaşılır... Aşk ‘ışık’ alır! Var olur! Sınırlanır! Dünyada kalır! Cennet’e dönemez bir daha! Sonsuz ‘bir’ hayata kavuşamaz...

Kelimelerin hepsi ‘bir’! Birbirlerini duyarlar sen konuştukça... Ahenk içinde, birlikte salınırlar kâinatta... Sonra o en güzel isimleri duyulur Cenab-ı Hakk’ın... Bütün mahlûkat zikreder o isimlerle... Uzay titreşir, ben secdeden kalkarım, yüzüm ‘nur’ içinde kalır... Ve o ilk kelimenin sesi duyulur!

Kalbimde!

Şimdi!

Ey mahlûkat!

Tek bir anın içinde toplandık hepimiz... Ve o ilk kelimenin söze gelmesini bekliyoruz... ‘Hidayet’e böyle erecek dünya... Böyle kurtulacak ‘insan’!

O ilk kelime!

Secdelerde tek bir an olunca...

‘Söz’e gelecek işte!

Secdelerde...

Tek ‘bir’ ile...

Tekbir.

Gelin, şeytana hizmet etmeyin!

Şu an ‘hayati sır’rı kelimelerin iç anlamlarıyla değil de açıkça yazıyor olsak, sizce buna imkân verirler miydi?

Bu ‘sır’rı secdelerde ağlayarak bekleyenler olduğu gibi, onun açıklanmaması için ellerinden geleni ardına koymayacak olanlar da var elbette!

Peki, kim onlar! Kim sizce!

Yalnızca ‘kötü’ler değil... ‘Hakikat’in herkes tarafından bilinmesinden rahatsızlık duyan bazı çevreler... Çok tuhaf ama siyasi anlamda, kurumlarla, kişilerle, bugüne kadar, bu kurumların, kişilerin halkı küçümsemeleri yüzünden sürekli olarak onlarla mücadele edenler, şimdi bu hayati sırları ancak seçkinler bilmelidir diyorlar... Havas olanlar... Avam olanlar anlamaz tasavvufun derinliklerinden... ‘Yol’unu şaşırır... Kaybolur...

Hayati sırların bilinmesinden korkuyorlar... Çünkü onlar ‘hayati sır’ halk tarafından da bilinince, farklı dini toplulukların artık ‘bir’ olabileceğini gizlice biliyorlar sanki! Kim bunlar! Belki kraldan daha çok kralcı olanlar... Yoksa halkın ‘bir’liği her yerde zaten kendiliğinden oluşmuş durumda... Yeter ki halkın bu birliğinin fark edilmesini, Hak da istesin şimdi! Şu zamanda, evet şimdi, iyiler kendilerini yalnız hissetmesinler diye...

‘Bir’lik tüm katmanlarda gerçekleşirse kim durabilir bu birliğin karşısında!

Yeter ki o zaman bu zaman olsun!

Şimdi!

Hayati Sır, Cenab-ı Allah ona ömür verdikçe kitaplarını yayınlamayı sürdürecek inşaallah...

Kelimeleri el ele tutuşacaklar ve uçarak her gece, hepsi birlikte size gelip, kalplerinize konacaklar... Sizde bu kalb, bizde ‘kalem’ oldukça, kim engelleyebilir, kalbin ‘kelime’lerle buluşmasını...

Siz, şeytan insanı her yönden kuşatmış, dumansız ateşiyle yakarken, sanki daha da iyi yakması için televizyonlarda, gazetelerde, dergilerde hiçbir sorumluluk duymadan, bu yönde haberler yapacaksınız, gümbür gümbür reklâmlar yayınlayacaksınız! Ve şeytanın bu kavurucu ateşini körükleyeceksiniz! O da çocukların körpe beyinlerini, vücutlarını yavaş yavaş yakarak, dumura uğratarak, insan neslini yok etmeye çalışacak! Peki, nerede kaldı şimdi insan neslinin korunması! Hakikat bilgisi! Ve samimi bir secde! Ve sizin dünyalara sığdıramadığınız hakperestliğiniz!

Eğer biz, ‘bir’lenmezsek, hepimiz şeytanın ateşinde yanacağız... Bu ‘bir’lenmeye her kim, ne şekilde karşı çıkarsa, bilsin ki o, şeytana hizmet eder!

Şimdi!

Şeytanın tüketim ‘şey’lerinin reklâmlarını, sözlerini, hangi amaçla olursa olsun dünyanın her yerine yayanlara sesleniyorum...

Vazgeçin bu davranışınızdan... Yoksa çok geç olacak... Şeytanı güçlendirmekten başka hiçbir amaca hizmet etmiyorsunuz aslında... Kendinizce uzun vadeli bir hayra yönelik bile olsa bu hesaplarınız, geleceğimizi şeytana teslim ediyorsunuz... O kazanıyor sürekli... ‘Biz’ kaybediyoruz...

Gelin yeniden ‘bir’ olalım... Susalım bir süre... Kalplerimizin içine çekilip, kötülükle savaşımızı oradan sürdürelim... Bizim en güçlü olduğumuz yer ‘kalb’ değil miydi? Şeytan kalbe girebilir mi? Samimi bir kalbi olanın nefsi azabilir mi? Böyle bir kalbi olanın aklı doğru yoldan sapabilir mi?

Şimdi! Son defa! İşte son kesin uyarı size!

Şeytana hizmet etmeyi bırakın! Gelin kibrinizi yenip –Cenab-ı Hak lütfetmeseydi siz o imkânlara kavuşabilir miydiniz– yeniden sıradan insanların arasına katılın... ‘Biz’imle ‘bir’ olun...

Şeytanın sanal ipini bırakıp, Allah'ın hakiki ipine sarılın... Bizimle birlikte siz de inşaallah kurtulanlardan olun...

Vesselam.

Kalb ‘bir’lendi, şeytan kaybetti ve biz öldük!

Yazıyorum şimdi! Bilmeden yazıyorum! Kimim ben! Her gün o dağı seyrettim... Zaman aktı üzerimden... Ve sonbahar geldi işte! Şimdi, dağın üzerindeki o küçük bulut yok artık! Çocuk sesleri, kuşların kanat çırpması, koyun sürüleri, hacı çobanlar yok! Tek bir ‘şey’ var! Kötülük!

Dağın üzerine de bir baz istasyonu dikmeye çalışıyorlar... Her yeri kapsamaya çalışıyor şeytan... Dağları bile! Dağlardaki mağaraları... Bizim kalbimizi!

Ey ihtiyaç! Sana ihtiyacımız var şimdi! Güzel bir ‘söz’ duymaya hasret kaldık... Bildik, bildiremedik, kalbimizde saklı kaldık... Sonunda bizi de buldular işte! Bu dağ başında... Kalbimizin mağarasında... Burayı da zapt etmek için geldiler... Bizi buldular... Ama!

Sözün gücünü daha bilmiyorlar iyi ki! Niçin kalbimizde saklandığımızı bilmiyorlar... ‘Kalb’ derken, dağın kalbinde, kendi kalbimizin içinde, iç içe bir kalb güvenliği ile onları beklerken biz, elbette bize ilahî bir yardımın geleceğini biliyorduk...

Ey kalbim! ‘Söz’ biziz! Söz sana! Konuşsana, kötülük bu kadar yaklaşmışken bize... Konuşsana yeniden bizimle...

Hiç bilemedim ben, kelimeler neden bize küstü... Havalar soğuyunca göç eden leylek kafileleri gibi gittiler ve bir daha geri dönmediler... Yeniden ‘söz’ olmak için çok bekledik... Hep dağları seyrettik... Dağın zirvesindeki o küçük buluta baktık... Ağladık, dua ettik, yalvardık Allah’a... ‘Söz’ü, sözümüzü ne olur bize geri ver Allah’ım... Kalbimize gel, konuş bizimle... Onu yeterince temiz tutamamışsak ne olur affet bizi... Ama bize yardım et... Affet, ‘kalb’i koruyamadığımız için şeytandan... Buraya, dağa, dağın mağarasına, kalbe kadar onu

yaklaştırdığımız için... Durdurmaya gücümüzün yetmediği için, bizi ne olur affet...

Şimdi, şu an, senin ‘söz’üne her zamankinden daha çok ihtiyacımız var... Ya burayı da kaybedersek! Dünyadaki son kalbi! Ne yaparız o zaman!

İç içe uyuyan iki kalb! Her zaman böyle olmadı mı bu? Bu iki kalbin ‘bir’liğini bozmak istemedi mi şeytan? Ama bilemediği hep şu oldu! Şeytan bu iki kalbin arasına asla giremez... İster dağ başında, isterse şehrin en işlek caddesinde... Olacak olan şudur! Küçük kalb, şeytanın hızına, dumansız ateşine daha fazla dayanamaz ve ölür... İki kalb o zaman daha çabuk ‘bir’lenir... Zaman, mekân ve madde kalmaz arada! Cennet’in kapıları ardına kadar açılır... Ve insan Cennet’e geri döner... ‘Söz’ olur!

Kalbin ‘bir’lenmesi ile kâinat yeniden eski ahengine kavuşur...

Kalpsiz şeytan dünyada bir başına kalmıştır!

Ve ‘hiç’ kimseye ‘hiçbir’ ‘şey’ yapamaz artık!

Bu dünyadaki son ‘söz’ümüz budur!

Cennet ‘oku’maları için ‘hayati sır’rı bilmeye bile ihtiyacımız kalmamıştır şimdi!

Çünkü zaman da ‘bir’lenmiştir!

‘Kalb’ de!

‘Aşk’ ve ‘Cennet’!

Yazıya başlarken ‘hayat’ı unuturum... ‘Halim selim’ olmaya gayret ederim... Cennet ‘söz’leri için... O anın içinde Cennet’te gibi hissederim kendimi...

Ve beklerim!

Bir kelime gelir uçarak... Konar beyaz kâğıdın üzerine... Tek bir kelime yeniden başlatır hayatı... Konuşmak ister benimle...

Yaz der! Yaz!

Yazarak konuşabilirsin ancak benimle... Beyaz kâğıtların üzerine yazarak... Masum bir çocuk gibi...

Ve ‘söz’!

Cennet’in sözü! Kâğıtların üzerinde, uçan kelimelerle...

‘Kalem’ mutludur şimdi! ‘Yazı’ konuşur onunla... Kalem de yazı da canlıdır aslında! Harfler ve hisler!

Harflerin ne hissettiği bilinmez bir kelimenin içinde... Ama sen yazarken o uçan harfler sana ne hissettirir kalbinde! Bilir bunu kalb!

Kalbim!

Kâğıt kadar temizdir o! Öyle midir ‘hakikat’te? Bilinmez bu!

Allah bilir ‘kalb’i... Sen bilemezsin, Allah bilir ‘kalb’i... Kalbini!

Bir gün ‘yazı’ biter... Ölmeden önce sen ‘yazı’ biter... Harfler serbest kalır artık! Uçarlar başka kâğıtların üzerine konmak için... Senin kâğıdın dolmuştur... ‘Hiç’ boş yer yok derler... Anlamlar bitti!

Son anlam da sendin, senin de ömrün bitti...

‘Yazı’ bitti işte!

Kader yazın bu kadarmış dünyada!

İstediğin oldu işte! Şimdi, Cennet hali içinde devamlı kalacaksın artık...

‘Halim selim’ olarak!

‘Yazı’ya da gerek yok Cennet’te... Sus artık...

Çekil ‘kalb’in içine...

Bekle!

‘Yazı’ olmadan da konuşacak seninle O, Cennet’te...

Bekle!

Yeni ‘söz’ü hissetmeye çalış şimdi!

‘Söz’süz sözü...

‘Cennet’siz Cennet’i...

Ve ‘kalb’i!

Kalbin içindesin artık!

Başka hiç kimse yok O’ndan başka!

Hu!

(Bilirim şimdi ‘hakikat’i...

Ağaçlar nasıl tanırsa birbirlerini Cennet’te, insan da öyle hisseder kendini ağaçlarla... Cennet’in kalemleri ağaçlar... Kuşlar ‘kalem’lere konar! Ve hisseder ‘kalb’ hepsini... İster Cennet’te olsun insan, ister dünyada!

‘Kalb’ aynıdır, ‘insan’ın hissettikleri farklıdır sadece!

O zaman, kalbin içinde, her zaman, her an, Cennet yaşanır!

Cennet, ‘kalb’tir!

Cehennem’i ise hiç kimse bilmez daha!

Dünyada iken Cehennem bilinir de, Cennet’te sanki hiç kimse bilmez Cehennem’i!

Cehennem yoktur aslında!

‘İnsan’ın aslı nurdur!

‘Nur’ ‘nar’ olanı bilmez Cennet’te...

‘Nar’ bilinseydi Cennet’te, ‘insan’ günah işler miydi hiç?

‘Hiç’ işte!

‘Kalb’in sahibi için aşktır Cennet!

Ya da Cennet ‘aşk’ için vardır!

‘Söz’ biter burada!

‘Söz’!

‘Aşk’ ve ‘Cennet’!

‘İnsan’ bunun için yaratılmıştı işte!

Ve ne oldu da dünyaya indirildi sonra!

‘Aşk’ın sahibi aslında neye kırıldı!

‘Hiç’ kimse bilemez bunu!

Sadece ‘kalb’ hisseder!

Ve hiç kimseye söylemez...

‘Söz’ buraya kadardır işte!

Kalb sözü!

Ah!

Bir duyan olsa bu hiç söylenemeyen ‘söz’ü!

Dünyada bile Cennet yaşanır o zaman!

‘Cennet’!

‘Kalb’!

Ve ‘aşk’!

Ah!

Ölmeden önce Cennet’te!

Kelimelerin ateşi yükseldi... Konuşamadık, yazamadık onlarla... Biz de yazardık yoksa!

Kâğıtlar tutuşur, orman kül olurdu... Tabiatını kaybederdi varlık...

Unuturduk! Biz kimiz! Biz kimin ‘söz’leriyiz...

‘Söz’ü kaybedersek, bize emanet edilen sözü, geri dönemezdik Cennet’e...

‘Söz’ümüzü biz, Bezm-i Elest’te vermiştik Cenab-ı Allah’a... Sır burada der genç bir derviş... Sır o sözün içinde... Kalbinin aynasında... Bir baksan kalbine, göreceksin aslında Cennet’i...

Cennet’e dönmek için verdiğin ‘söz’...O sözü tutmazsan dönemezsin Cennet’e... Cehennem’in kapıları ardına kadar açılır o zaman sana... Kelimeler de ateşin içinde kalırlar... Senin ‘söz’ün yüzünden... Cenab-ı Allah’a verdiğin ve yerine getirmediğin ‘söz’ün yüzünden... Kelimeler de yanar o kızgın ateşin içinde...

Cennet’e dönmek için, bahçelere, pınar başlarına, o ‘söz’ünü hiç unutma... Yoksa ateş çok yakın...

(O sonsuz anın içindeyiz hâlâ... ‘Söz’ün içinde tek bir kelime... Tüm hücrelerimizle inandık biz Allah’ım... Seni Rabbimiz bildik... Kâinatın o muhteşem zikrini her hücremizde hissettik... İnandık biz... Sırrını sırrımız bildik... Kelimelerin ateşini söndürdük... Nur içinde kaldı dünya o zaman... O nurlu kelimelerle, bu dünya hayatında, sadece sana dua ettik... Kelimeleri her ‘şey’den koruduk...

İnandık demenin mutluluğunu, o sonsuz anın içinde sürekli olarak yaşadık... Seni kalbimizde bildik... Bu dünyada her an, kendimizi her yalnız hissettiğimizde kalbimize koştuk... O nurlu kelimelerle secdeye

kapandık... Gözyaşı döktük, bu gurbetten bir an önce kurutulup, Cennet'e geri dönebilmek için...

Senin sesini yeniden duyabilmek için Cennet'te...

Kelimelere olan aşkımız, ısrarımız, itikadımız, senin o kelimeleri, o nurlu isimlerini bize emanet ettiğin içindir... Biliyoruz ki o 'söz'ü bir unutursak, Cennet'e geri dönemeyiz... Kelimelerin Cehennem ateşinde yanarız!

Sır burada diyor genç bir derviş bana...

Sır o sonsuz anın içinde gizli... Hatırla o 'söz'ünü! Ölmeden önce hatırla! Yoksa çok geç olacak...

Dün ya da bugün, muhakkak hatırla! Hatırlamazsan, senin için yarın olmayacak... Yanıp tutuşacaksın... O kavurucu alevlerin arasında yanarken hatırlamak istesen bile o 'söz'ü, sana o anı hatırlatacak kelimeleri bulamayacaksın!

Hiçbir zaman! Kelimeler, sana geri dönemeyecekler bir daha!

Unutulacaksın Cehennem'de...

'Söz' sana Allah'ım...

'Söz'!

Ne olur bize bir an bile unutturma 'söz'ümüzü...

Biz o 'söz' olmadan kayboluruz dünyada...

Kalbimiz bize kapatır kapılarını, bir daha içeri almaz bizi...

Bir yabancı gibi yaşarız artık kendi vücudumuzda hayatı...

Cehennem'in yakıtı oluruz...

Cennet'i göremeyiz bir daha...

Kim olduğumuzu unutur, sadece şeytanı hatırlarız o zaman...

Ah! İnsan ne kaybettiğini bir bilse...

‘Söz’ünü tutsa...

Ve Cennet’e kavuşabileceğinin huzurunu bu dünyada da hissedebilse...

Kelimelere hissettirebilse...

O kelimeler onu Cennet’e götürür o zaman...

Hemen, şimdi!

Hiç ölmeden!

Hiç!

(Hayati Sır’dan son ‘bir’ söz... Cennet sözü!

Kalemimin ucundaki kelime, kozasından çıkmak isteyen bir ‘kelebek’ gibi bekliyor onu serbest bırakmamı... Güzel huylu ‘kelime’... Tüm çiçeklerin renklerini kendinde toplamış tek ‘bir’ kelime... Seni bırakmıyor kalbim işte! Bırakır bırakmaz biliyor öleceğini... O kısacık ömründe yalnızca ‘kalb’te yaşamak yaraşır sana... İyi huylu kelime... Dışındaki hayat sana göre değil bundan sonra... Sen bir Cennet kelebeğisin... Kalbin dışı artık bir Cehennem... Kimse hakiki ‘bir’ söz duymak istemiyor... Tek ‘bir’ söz!

Ve ben o tek ‘bir’ sözü yaşatmak uğruna seni bırakamıyorum kalbimden dışarıya... O söz Cennet’ten dışarı çıkmamalı... Kalbin içinde yaşamalı...

Kelebek ölmemeli!

O tek ‘bir’ söz her zaman kalbe ait kalmalı...

Cennet sözü o!

‘Söz’!

Kalbin dışına hiç çıkmamalı!

‘Hayati sır’ da o kelebek kadar incinmeye açık işte!

Kalbe girmeden onu tanımak pek mümkün gözükmüyor...

Sır burada belki!

Kalbin içinde hiçbir ‘sır’ kalmıyor!

Varlık ve yokluk ‘bir’ oluyor...

‘İnsan’ Sidretül Münteha’nın ötesine geçiyor!

‘Bir’ oluyor!

Ey aşk!

Ey ilahî aşk!

Geldik işte huzura!

Ne olur bizi kalbine kabul et!